

- V - QUẢNG

TH - AM

th gia : TÔ - CHÂN

TìmSach.Com.Vn

ở phá Hí hủ-trận

phát hành tại nhà in

G T U-XA

à Thu- - SAIGON

oại : 20.

DƯ'ONG-VĂN-QUANG

BÌNH-NAM

CUỐN THỨ NHỨT

HỒI THỨ NHỨT

*Nam mông vương giả cố độ Tống
Bao long Đồ dục biểu biết gian*

Nói về đời nhà Tống năm vua Gia hựu phía nam có Nam mông vương là Lâm phụng Cao, ở tại Việt đồ, thường hay thị hùng xưng bá (1).

Lúc ấy nhằm hồi Nam mông cường thịnh, dới mắt những tay bộ hạ cứng cỏi như là : Tả thừa tướng Tiêu Bình, Hữu thừa tướng Lương Vương, Đại nguyên soái Tiết thiên Hùng, nghiên tướng : Khương Đạt, Ngũ Nhọt, Mộc Thàn, và Lưu Trung : binh hùng trăm vạn, chiến trường ngàn dặm, phần nhiều là những trang vô dũng song toàn. Mông vương sanh đặng ba trai : con đầu lòng là Lâm Thăng, con thứ hai là Lâm Phi, con thứ ba là Lâm Minh ; lại có một người con gái tên là Bảo Nguyệt công chúa. Lúc Đinh Hoàng hậu thọ thai năm chiêm bao thấy mặt trăng

(1) Đất Việt đồ xưa là đất Mông Việt phía đông gần biển cả, phía Nam giáp Quảng đông, phía tây kể Giang tây, phía bắc liền Hồ quảng, đó là thuộc đất của Tần cả.

rớt xuống nơi lòng. bèn sanh ra nàng, nên mới đặt tên là Bảo Nguyệt¹ công chúa ; khi mới nên 8 tuổi, nhan sắc tuyết trắng, đứng ra đứng nơi Bà huê đình mà xem trăng, bỗng có một trận gió mạnh, thồi nàng bay mất, các con Thị tỷ lật đật chạy vào phi báo, Mãng vương cùng Hoàng hậu hoảng hồn khóc lớn lên một hồi, rồi sai người đi tìm khắp xứ cũng nơi, mà không nghe tin tức chi hết, đó là mất hết một nàng công chúa.

Còn ba người con trai của Mãng vương, thì có Nhị thái tử là Lâm Phỉ, mười phần mạnh mẽ, hai cánh tay sức mạnh ngàn cân, nên Nam mãng vương bởi ý ý có con anh hùng nên muốn lo thân thiên hạ.

Nhưng việc ấy hơi còn xa, bây giờ nói Kim Tinh nương gốc con người nguyên xưa thuộc tỉnh Quảng đông, phủ Quảng châu, huyện Nam hội, cách thành chừng 70 dặm, có một xóm kêu là Kim Sơn trang, trong xóm có một nhà tài họ Kim tên Đồ, vợ là Lâm thị, vợ chồng ở ẩn thanh nhàn mà chưa có con cái chi, Kim Đồ là nhà giàu có dư muôn, tánh ham đọc sách, nên cất một cái thư phòng ở tại Kim sơn, thường thường ở đó cho thanh tịnh mà đọc sách. Bữa kia bèn đang ngồi đọc sách, bỗng thấy trước thư trang có một đạo hồng quang xẹt lên, Kim Đồ tài thấy vậy lấy làm lạ, tay trái xách đao, tay mặt xách đèn, mở cửa ra đi dạo lên mà coi, thì dặng một nền vàng ròng, bèn lắt đầu nói rằng : « Ta duy nguyện cho công danh loại ý mà thôi, chứ của vô có như vậy ta chẳng tham làm chi. » Nói rồi liền chôn lại chỗ cũ, trở vô thư phòng mà đọc sách, chẳng dè người vợ có thai, đúng kỳ 10 tháng, sanh dặng một gái dung nhan đẹp dễ, tánh lại thông minh, Kim Đồ tài rất nên mừng rỡ mới đặt tên là Tinh nương. Gần công đèn sách, đến năm Gia hựu, Bình ngũ, Kim Đồ ra thi dậu Tồn sĩ, vưng chỉ ra trấn nhậm tại Hà nam, Tô châu phủ,

Tòng giang huyện. Đi đến nơi rồi sai gia đình về Quảng đông mà rước Phu nhân với Tiểu thơ; gia đình về đến nhà dựng thơ tin cho Lâm thị. Lâm thị xem thơ rồi mừng lắm, liền dắt Kim tinh nương xuống thuyền đi qua Tô châu tức tốc. Khi thuyền đi đến Ba dương hồ thì sóng gió nổi lên, nhận thuyền chìm mất; bạn bè đều chết hết. Lâm phu nhân may nhờ thuyền câu vớtặng. Còn Kim tinh Nương mới năm 7 tuổi, nên bị chìm tại hồ ấy.

Nguyên tại cái hồ đó có một con Thủy-yết (rít nước) thường hay hiện hình làm quái, bị Long vương sai thủy binh đi bắt đem về Thủy tinh cung mà vẫn tội. Thủy yết không biết đầu mà trốn, nên bỏ cái nguyên hình rồi xuất tinh linh mà nhập vào thầy nàng Kim tinh nương, bởi số chưa đến nên may gặp bà Đào Hoa Thánh mẫu đi phó hội Điều trì về, bà cứu Kim tinh nương đem về động mà dạy học phép tiên đến 27 tuổi. Ngày kia Thánh mẫu đánh tay rồi kêu mà dặn rằng: « Nay ta cho mi xuống núi, song mi phải nghe theo tam giới cấm của ta, một là cấm dâm dục, hai là cấm chém giết, ba là cấm rượu thịt; mi chớ phụ lời ta mà thành ra tội lỗi. » Tinh Nương lãnh mạng lạy tạ ơn thầy rồi xuống núi, tìm đến một chỗ, kêu là Phi nga sơn, vào ở đó đặt tên là Phi nga động, núi ấy tại Chương bồ huyện, cách xa thành chừng hai trăm dặm. Năm lúc rằm tháng tám, Kim Tinh nương nương lên núi hái thuốc về, đi ngang qua vườn hoa của Nam mang vương, thấy Bão Nguyệt Công chúa đang thưởng trăng nơi Bá hoa đình, liền hoá ra một trận cuồng phong, bắt Công chúa đem về Phi nga động thâu làm học trò để dạy các môn phép thuật. Lần hồi xuân mãn hè sang thu qua đông lại thì Bão Nguyệt đã 16 tuổi, ngày kia Kim tinh nương nương nói với Công chúa rằng: « Ta xem thiên văn, thấy nơi cõi Nam mang có hơn mấy mươi ngọn hồng quang xồng dầy

thì chẳng bao lâu thân phụ mi ắt dấy binh đánh với Tống bang chớ chẳng không. Vả lại Tống bang chẳng thiếu chi người tài lực, vậy thì ngày mai mi phải hạ sau về nhà giúp đỡ cha mi, cho đáng công học tập.» Bảo Nguyệt Công chúa nghe nói rất mừng, rồi qua bữa sau, vào lạy thầy & lạy dâng từ biệt mà về. Nương nương bèn lấy ra một nhánh viem quang mai hoa phiến mà trao cho Công chúa rồi dặn dò đều này đến nọ, Công chúa lãnh rồi từ tạ sư phụ, nàng ra khỏi Phi nga động, độn thổ mà đi. Về đến ngọc môn, có quan giữ cửa xem thấy tiến vào Ngân loan điện mà tâu rằng : « Công chúa nay đã về trào.» Nam mang vương cả mừng, liền hồi triệu vào, Công chúa vào quì trước kim giai tung hô thiên tuế ba lần. Bấy giờ cha con trùng phùng thì nói mừng chi xiết. Mang vương bảo con ngồi rồi hỏi rằng : « Từ ngày con bị gió thổi đến nay ở tại xứ nào ? Con hãy nói cho cha nghe. » Công chúa tâu rằng : « Xưa con bị gió thổi bay đến Phi nga động, nhờ Kim Tinh nương nương cứu con rồi dạy con học tập binh thư chiến pháp, nay người sai con về mà giúp sức cho cha. » Mang vương nghe nói cả mừng, bèn bảo Công chúa vào cung cho Hoàng hậu hay. Định hoàng hậu thấy con, hai hàng nước mắt rung rung, không nói được lời nào hết. Công chúa bèn đem các việc thuật lại một hồi, Hoàng hậu đổi buồn làm vui và nói rằng : « Nếu chẳng có nương nương cứu con nuôi con thì tánh mạng con ắt khốn rồi. Thôi từ đây con ở tại trong cung với mẹ. »

Nam mang vương Lâm phụng Cao chiêu binh mãi mã đến năm Gia hựu thứ ba, tháng giêng ngày rằm, bày yến tại ngân loan điện, hội hết quần thần mà ăn uống, rượu vừa xoàng xoàng, Mang vương bèn nói rằng : « Ta rất giận Tống trào đã ghe phen sai người qua đòi cống lễ, nên ta đã sai

Mã thành Thiết giả dạng khách thương, qua Tống mà thám thính hư thiệt. Mã thành Thiết về tâu rằng : Nay trong triều nhà Tống đều là gian thần lộng quyền, còn trung lương thì lui hết, võ tướng cũng ấu dật, binh mã chẳng có bao nhiêu, nên khuyên ta dấy binh đánh Tống, chẳng hay chừ khanh ý ra thế nào xin cho ta biết ? » Có Việt châu đại tướng Cao Minh bước ra tâu : « Đại Tống đã vô đạo, mà còn dám cả gan di dời cống lễ nữa sao ? Nay nước ta binh ròng tướng mạnh, người người đều là anh hùng vô địch, rất phải lúc dấy binh phạt Tống lắm. Bây giờ dụng kế này là hay, sai quan qua Tống dâng lễ cống sứ, ngoài thì dùng cống vật, trong thì dùng chiến thư, hễ Tống chúa xem thấy thì ắt nổi giận dấy binh qua đánh, chừng ấy ta sẽ giết không thừa một mạng, rồi đem binh đặc thắng thừa thế mà đánh rộc qua Tống, bắt phước Tống chúa đi, thì có lo chi là đất Trung nguyên chẳng về tay ta, ấy là lấy khỏe mà chớ mệt, có lý nào mà chẳng thắng hay sao. » Mãng vương cả mừng khen rằng : « Mưu của khanh đó, rất hiệp ý trẫm, vậy thì phải y kế mà làm » Nói rồi liền truyền chỉ cho chừ tướng phải tu chỉnh giáp binh, dự bị sẵn sàng mà chờ binh Tống.

Rạng ngày vua Mãng vương dạy sắm sửa bạc vàng đồng thiết một xe, sai Phiên quan là Nhã lý Nhân, đem biểu chương và lễ vật qua Tống triều mà nạp cống. Nhã lý Nhân lãnh cống lễ ra đi, ngày đi đêm nghỉ, qua đến Tống thành, vào đến tuyên hóa môn, ở nơi quán dịch mà nghỉ. Qua bữa sau, trời vừa sáng ra, liền sắm sửa y phục rồi đem

biểu chương và cống vật vào đền ngọ môn, có quan Huỳnh môn vào trước kim giai quì xuống tung hô vạn tuế ba lần rồi tâu rằng : « Muốn tâu Bệ hạ, nay có Nam mạng vương sai Nhã lý Nhân đến đây mà nạp cống. Xin Bệ hạ phán phán. » Vua Nhơn Tông cả mừng và phán rằng : « Nam mạng chẳng cống đã lâu, hôm nay đến nạp, thì cũng nên tha tội, vậy thì hãy triệu hân vào chầu. » Nhã lý Nhân vào đến kim giai quì xuống tung hô, rồi đem biểu chương và lễ vật dâng lên ; quan Thái giám là Trần Lâm tiếp lấy biểu chương mở ra để nơi long án, vua Nhơn Tông xem rồi giận lắm, bèn truyền lệnh đăm Nhã lý Nhân ra mà xử trảm. Quan Thừa tướng là Bao Chuần bước ra tâu rằng : « Cũng hay bệ hạ xem biểu chương làm sao mà giận dữ vậy ? Xin bệ hạ nói thơn rõ. » Nhơn Tông nói, « Nam mạng có lòng phản đã lâu, nay đến nạp cống, mà trong tờ biểu chương, lời nói rất nên có lễ thiết là dâng ghĩa : vậy trẫm cho khanh xem thử sẽ biết. » Bao Công tạ ơn rồi đứng dựa long án, lấy biểu chương của Nam mạng mà xem, thì thấy trong biểu như vậy :

Nam mạng vương Lâm phụng Cao, dâng thư cho Đại Tổng Hoàng đế Bệ hạ ngự tường : từ xưa đến nay thiên hạ chẳng phải là của một người, hề ai có đức thì động, ai thất đức thì không ; nay nghe tráo Tống chúa yếu, tôi nịnh, bọn chuột vịnh mây, trung lương lánh mặt, ấy là vận Tống hại vong đó. Nay tại Nam mạng ta đây, Phụng hoàng xuất hiện, điềm tốt hiển nhiên vẫn có tài an bang, vũ có sức định quốc, binh hùng trăm muôn, tướng giỏi vô số, ấy là cái ngôi nước ta hưng. Như người biết thời vụ nhường nước cho ta, thì trên hiệp lòng trời, dưới thuận lòng dân, nếu người chấp nê chẳng chịu, để cho đại binh đến cõi với ăn năn sao kịp, đây là ta lấy lòng nhún mà cho người biết vậy.

Bao Công xem từ đầu chí đuôi rồi tâu rằng : « Muốn tâu
bệ hạ, theo lời lẽ đây thì chẳng phải là biểu chương, rõ ràng là
bức chiến thư, nay Nam mông nó chẳng phục theo vương hóa
thì Bệ hạ hãy sai đại tướng cử binh qua mà diệt trừ nước nó
cho rõ oai danh đại quốc của mình, còn tên sứ này xin dưng.
Vả từ xưa liệt quốc tranh nhau, chẳng giết kẻ sứ. Bây giờ
muốn thị oai cho nó biết thì Bệ hạ bắt tên sứ này cắt hai tai
nó rồi thả nó về, cho nó biết oai đức của Bệ hạ. » Vua Nhơn
Tông nghe lời bèn khiến Võ lâm quân bắt tên sứ cắt hai lỗ tai
rồi thả cho về nước. Nhữ lý Nhân chịu trăm bề nhức nhối
nhưng cũng phải cúi đầu tạ ơn, vua Nhơn Tông lại nói rằng :
« Nay trăm tha người về nước, người hãy nói với chúa
người, trăm sẽ hưng binh văn tội, biểu chúa người hãy rửa
cổ cho sạch mà chờ chém. » Nhữ lý Nhân tạ ơn lui ra khỏi
hoàng thành, rồi dắt kẻ tùy tùng ôm đầu mà chạy như chuột.
Về đến Nam mông, Nhữ lý Nhân đem việc Tống chúa thanh
nộ, muốn sai đại binh qua đánh mà tâu lại một hồi cho Nam
mông vương nghe. Nam mông vương nghe tâu, liền viết văn
thư sai người đem đi các xứ, bảo chỉnh tu binh mã để phòng
giao chiến.

Nói về bên Tống, vua Nhơn Tông ngự trào rồi cho triệu
Bao Công kiến giá. Bao Công vào đến trước điện tung hô
vạn tuế. Nhơn Tông cho ngồi nơi cấm đồn, Bao Công tạ ơn.
Nhơn Tông bèn phán rằng : « Nam mông vô lễ, dám cả gan
đến hạ chiến thư lại có lời sỉ nhục quã nhơn, nay trăm
muốn cử binh ngự giá thân chinh, chẳng hay ý khanh tướng
ra thế nào, hãy nói cho quã nhơn biết. » Bao Công tâu rằng :
« Nam mông là đất hẹp nhỏ, sông biển hiểm nguy, Bệ hạ sai

« Viên đại tướng cũ binh qua đánh cũng đặng, cần chi phải nhọc mình rồng ngựa đi xa. » Nhơn Tông nghe Bao Long Đồ tâu thì gật đầu mà rằng : « Lời khanh tâu đó rất phải, trẫm sẽ y theo. » Nhơn Tông nói rồi liền hỏi chư tướng rằng : « Có ai đáng làm Nguyên soái, đặng lãnh binh đi chinh phạt Nam mông chăng ? » Nói dứt lời, bỗng có một người bước ra quì xuống tâu rằng : « Muôn tâu Bệ hạ, thần xin lãnh binh chinh phạt Nam mông cho. »

HỒI THỨ HAI

*Lộ hué Vương biết người bảo lãnh,
Dương văn Quảng lãnh mạng binh nam.*

Vua Nhơn Tông nghe tâu, xem lại thì là Quốc thích Trương Mậu, cha của Trương quí Phi. Nhơn Tông lật đầu hỏi rằng : « Khanh có tài lực chi mà dõ lãnh binh chinh phạt. Trương Mậu tâu rằng : « Thần từ nhỏ học đặng văn võ toàn tài, hành binh bố trận, đối lũy an dinh thấy đều thông thạo. Bệ hạ cho thần đi thì thần kỳ cho ba năm chắc thành công hồi trào. » Nhơn Tông nghe vậy cả mừng, liền phong cho Trương Mậu làm Bình nam Đại nguyên soái, ban ngựa tâu ba chung, lại cho một con Kim hoa hươu mã, Trương Mậu tạ ơn lui ra. Nhơn Tông phần giá về cung còn Bao Công về phủ mà cứ ngại ngại lo trong lòng hoài.

Trương Mậu lãnh chỉ và ấn soái ra khỏi ngõ môn lên ngựa về phủ, lúc này sánh với lúc trước thì khác nhau xa. Rạng ngày hành binh thì tiền hô hậu ứng, cờ giáp

rõ ràng, đại tướng hộ vệ hai bên chiêng trống đánh rền trời, quân nạt đường dậy đất ; xem ra thiệt rất nên oai võ hùng hào. Đi chẳng bao lâu, đạo binh tiên phướng báo rằng : « Phía trước là Thiên ba lâu Vô nịnh phủ, xin Nguyên soái liệu định. » Trương Mậu nói : « Ta vưng chỉ Nam chinh, mạng vua ở trong mình, có sợ chi là Vô nịnh phủ. » Bèn khiến quân sĩ lừng lầy đi ngang qua, chẳng kiên dè chi hết.

Nói về Dương văn Quảng khi hai mươi ba tuổi hóa hạt trốn về Vô nịnh phủ quyết ăn tạnh mai danh, một là vì trào đình gian nịnh lộng quyền, hai là vì họ Dương con trai ít oí, cho nên không có ý muốn công danh chi nữa, để ăn dật đường nhân đã có 20 năm rồi. May đâu sanh được bốn trai, con lớn tên là Quan Cảnh, con thứ hai tên là Quan Đông, con thứ ba tên là Hoài Ngọc, con thứ tư tên là Hoài Ân. Trong 4 người con thì có Hoài Ngọc với Hoài Ân, sức lực mạnh mẽ lắm.

Bữa ấy Dương văn Quảng đang ở sau vườn mà dạy bốn người con nghề võ, bỗng nghe chiêng trống vang dậy đi ngang trước phủ, người ngựa rần rần, mười phần nào động nên lấy làm lạ bảo gia đình ra ngoài mà xem coi thử là ai. Gia tướng đi rồi trở vào bẩm rằng : « Thừa ngài đó là Thái sư Trương Mậu hành binh đi đâu không biết. » Dương văn Quảng nghe nói nghĩ thầm : « Sao Trương Mậu dám vô lễ như vậy cả ? » Nghĩ vậy rồi bảo gia đình đi hỏi coi đi đâu, gia tướng vâng lệnh ra hỏi rồi vào bẩm rằng : « Nay Nam mông lâm loạn, cho nên Thanh thượng phong cho

Trương Mậu làm Nguyên soái lãnh binh đi chinh phạt, hẳn
ý có thánh chỉ trong mình cho nên đi ngang phủ mới lấy
lùng như vậy. » Văn Quăng nghe nói bèn than rằng : « Chúa
thượng chẳng minh, lẽ đâu lại dụng văn quan làm soái, đi
phen này lẽ nào chẳng thua, còn thẳng thất phu này, nó coi
trong nhà ta chẳng có anh hùng đại tướng nên mới dám
lung lẳng như vậy. » Dương Hoài Ngọc nói : « Thừa cha
Trương Mậu khi dễ nhà ta, vậy thì cha để cho con ra mà
đấu hắn, một là vì nước mà lập công, hai là làm cho hiển
dương oai phượng cho nhà ta, cho Trương Mậu chẳng dám
khí dễ, cha nghĩ vậy có đáng chăng ? » Văn Quăng lắc đầu mà
nói : « Cha xem thẳng ấy nó chưa hề lập công, mà dám tự
tân tự đại, dám bỏ lễ bỏ nghi như vậy, nếu con từng chinh
vội nó, thì nó ắt tìm mưu mà gia hại, con chớ nên đi. »
Hoài Ngọc dạ dạ lui ra. Còn Văn Quăng cứ than dài thơ
văn mà trở vào phòng. Đồ nguyệt Anh thấy chồng buồn
bực không biết lấy chi làm vui bèn dọn rượu mà giải buồn
cho chồng.

Dương Hoài Ngọc về phòng trọn đêm nằm ngủ chẳng an,
vừa đến canh năm bèn lên mấy anh rồi mạng giáp lên ngựa
lười kích lên ra sau vườn, tuốt đến giáo trường thì thấy
bồn phía vắng hoe, không có binh mã chi hết. Hoài Ngọc
liền hỏi thăm người ngoài chợ, có một ông già nói rằng :
« Hôm qua nguyên soái tế cờ, hồi sớm mai này đã cử binh
ra thành mà đi rồi, bây giờ có các quan đưa ra Trường
đình, còn đang bày tiệc rượu mà tiễn hành nơi đó. » Hoài
Ngọc nghe nói rất mừng, liền giục ngựa tuốt ra Trường
đình, thì xem thấy sanh kỳ nhấp nháy, khói giáp rõ ràng,

10 phần tể chính. Hoài Ngọc xuống ngựa cậm kích dưới đất, buộc ngựa vào cây, rồi đi thẳng vào dinh trung, quân giữ cửa không biết cữ lại mà hỏi rằng : « Người là người chi sao dám cưỡi gan bước tới trung quân vậy ? » Và nói và huơ roi mà đánh. Hoài Ngọc nổi giận đánh quân sĩ lăn vệt, rồi đi vô trước liệc quì xuống mà bẩm rằng : « Tôi Dương Hoài Ngọc vào lạy ra mắt Nguyên soái. » Trương Mậu nghe nói thì hỏi rằng : « Người là con ai hãy nói cho ta rõ ? » Hoài Ngọc nói : « Thừa tôi là con thứ ba của Dương văn Quăng, tên là Hoài Ngọc. » Trương Mậu ngấm nghĩ mà nói : « Xưa cha mi đã hóa hạt về trời sao nay lại còn ở đây vậy. » Hoài Ngọc nói : « Cha tôi nhờn thấy trong nước gian thần lộng quyền, nên ẩn dật ở nhà, sanh anh em tôi 4 người, nay Nguyên soái Nam chinh, nên tôi đến lĩnh nguyên lĩnh chức tiên phò, dặng mà ra công khuyển mã cho Nguyên soái. » Trương Mậu cười giận mà nói lớn rằng : « Cha mi lên trốn về nhà, lòng đã chẳng lành, mi lại dám vô lễ chẳng kể quân pháp của ta, lược tới quân trung, muốn thích khách ta phải không ? Nếu chẳng sớm trừ mi ắt sanh hậu hoạn. » Bèn nói rồi bảo vô quân dẫn Hoài Ngọc ra chém. Các quan thất kinh, bèn xúm nhau khuyên giải. Trương Mậu mới sanh ra một kế mà nói rằng : « Vậy thôi hãy giam lại đó để ta tâu với chúa thượng, dặng bắt Dương văn Quăng mà trị tội luôn thể. » Bấy giờ đã mãn tiệc các quan ai nấy về dinh. Trương Mậu thấy vắng người, bèn nói rằng : « Nếu chẳng giết thẳng nhử này, thì lòng chẳng yên. » Bèn khiến quân đao phủ dẫn Hoài Ngọc ra mà chém. Hoài Ngọc thấy vậy tra nước mắt và nói thầm rằng : « Bởi ta chẳng nghe lời cha ta, nên phải bị họa như vậy. »

May đầu ngày ấy Lộ huê vương dẫn gia tướng ra thành Nam san mà săn bắn, đến đứng bóng mới trở về phủ, đi ngang qua giáo trường xem thấy quân sĩ lao xao, thì dừng ngựa lại đề hỏi hang, (đó là Hoài Ngọc mạng chưa giết nên khiến có người đến cứu). Lộ huê vương hỏi quân thì quân nói ấp úng, thì nổi giận giục ngựa lướt tới giáo trường mà coi cho biết. Vừa đến nơi thì thấy một tốp quân đao phủ dẫn một viên thiếu niên, ước 15, 16 tuổi mặt trắng môi son, hình beo vóc cốp, xem ra có tài tướng soái, Lộ huê vương thấy vậy nghĩ người bị nạn nên bước tới nạt rằng : « Bày hãy đề người đó. » Quân đao phủ biết là Lộ huê vương liền quì xuống tung hô thiên tử. Lộ huê vương bèn hỏi rằng : « Tên thiếu niên mà bọn người đem chém đó, là người chi vậy ? » Quân đao phủ bèn rằng : « Bẩm thiên tử đây là con thứ ba của quan lớn Dương văn Quảng, tên là Dương hoài Ngọc ở tại Thiên ba lần Vô nịnh phủ, nhưn hồi sớm mai này xông vào Trung quân muốn lãnh chức Tiên phong, Nguyên soái nổi giận nói rằng xông pha nơi chốn Trung quân là phạm nhằm quân lệnh, nên dạy chúng tôi đem ra chém đầu thì chúng. » Lộ huê vương nghe vậy biết Trương Mậu kiếm chuyện đề hại Hoài Ngọc bèn nói với quân sĩ rằng : « Bày hãy dẫn Hoài Ngọc về Nam thanh cung cho ta tra vấn, rồi sẽ thi hành. » Quân sĩ lãnh mạng dẫn Dương hoài Ngọc theo Lộ huê vương về Nam thanh cung. Về đến nơi Lộ huê vương bèn xuống ngựa vào cung rồi truyền quân dẫn Hoài Ngọc vào. Hoài Ngọc vào quì xuống miệng xưng thiên tử. Lộ huê vương bèn hỏi rằng : « Ngày trước ta nghe thân phụ người đã hóa

hạt mà chết mất, việc ấy thế nào, người hãy tâu lại cho ta nghe. » Hoài Ngọc biết Lộ huê vương là người minh chính nên vội vã tâu rằng : « Cha tôi nhưn thấy gian thần lộng quyền nên phải ẩn thân trong phủ, không muốn đua tranh với c'ứng nó. » Lộ huê vương nghe tâu thì nổi giận cho gian tặc mà nói rằng : « Cớ ấy cũng bởi tại bọn nịnh thần nó muốn hại trung lương, nay nó lại muốn vu tội mà hãm hại cha người nữa, thôi thì để ta vào trào tâu với chúa thượng, rồi bảo cử cha người làm soái, thì mới bình phục Nam mông đảng : chớ Trương Mậu tài cán chi mà dám lãnh ấn Chinh nam. » Lộ huê vương nói rồi liền tha Hoài Ngọc, rồi muốn vào trào mà tâu liền, ngặt vì trời tối, nên phải đợi qua ngày mai.

Vừa lãng sáng Lộ huê vương vào trào, làm lễ triều hạ xong rồi, Nhưn Tông bèn hỏi rằng : « Ngự đệ vào trào sớm, vậy có việc chi chẳng ? » Lộ huê vương tâu rằng : « Muốn tâu Bệ hạ : Hôm qua tôi đi săn, về ngang qua giáo trường, thấy có một tướng bị quân dẫn ra muốn chém, tôi hỏi thì là con của Dương văn Quảng ở Vô định phủ, tên là Dương Hoài Ngọc, ngày trước Dương văn Quảng hóa hạt trốn về ẩn tị tại phủ, tuy là có tội khi quân, song lúc ấy vì bị gian thần nó hãm hại, nên phải đào tị như vậy, nay nghe Thánh thượng hưng binh Nam chinh, nên bảo con ra lãnh ấn tiên phong, mà ra sức với triều đình, thì cũng đủ thấy tấm lòng trung nghĩa, vậy thì đáng lấy công mà chuộc tội, mà nghĩ lại thì họ Dương đã nhiều đời phò chúa tận trung, vậy thì xin Bệ hạ hãy giáng chỉ cho Dương văn

Quăng làm soái Chinh nam thì mới có thành công thắng trận dặng, xưa Tiên đế cũng thường giao cái trọng nhiệm cho họ Dương, thì việc gì cũng xong cả ; nay Nam mông là chỗ giặc mạnh, nên mới dám đến hạ chiến thư, như Trương Mậu thì bất quá là bọn văn quan, đánh với Nam mông sao lại, nếu hần bại trận, thì há chẳng bị Nam mông chế cười sao ? Còn Trương Mậu là đứa gian trá, mong lòng ám hại trung lương, chắc rồi sao đây cũng tâu với Bộ hạ để hại cha con Văn Quăng cho tuyệt mới nghe, vậy thì tôi xin báo cử Văn Quăng làm soái, thì Nam mông ắt bình. » Nhơn Tông nói : « Trẫm cũng biết Văn Quăng là tài, lời Ngự đệ tâu rất phải. » Nói chưa dứt lời, bỗng thấy Trương Mậu vào trào quí trước kim giai lung hồ vạn tuế rồi tâu rằng : « Muốn tâu : Thần có biểu chương, xin dâng Thánh hoàng ngự khản. » Nhơn Tông khiến Thái giám lấy biểu chương để trên long án rồi hỏi rằng : « Có phải là khanh muốn tâu mà hại Văn Quăng chăng ? » Trương Mậu thất kinh, chưa kịp nói, Nhơn Tông lại nói rằng : « Trẫm nghĩ khanh là văn quan, chưa quen dụng võ, vậy thì hãy đem ấn soái mà nhượng cho Văn Quăng đi Bình nam mới dặng. » Bấy giờ Trương Mậu vì sợ vua bắt tội mình muốn hại Văn Quăng, nên chẳng dám nói chi, bèn cúi đầu tạ ơn, rồi về lấy soái ấn đem đến kim loan điện mà giao lại. Nhơn Tông liền viết chiếu rồi sai quan Lễ bộ là Trần Ích đem đến Vô nịnh phủ mà triệu Văn Quăng nhập trào. Văn Quăng lãnh chỉ tức tốc vào trào. Nhơn Tông xem thấy Văn Quăng râu năm chòm sườn đuột, mặc một bộ đồ tang, oai nghi lẫm lẫm tướng mạo đường đường, thì chạnh lòng mà phán rằng : « Nhà

khanh đã mấy đời trung nghĩa, trẫm cũng biết hết; nay tha khanh khỏi tội khi quân, lại phong cho khanh làm Bình nam Đại nguyên soái, lãnh binh 10 muôn đi bình Nam mông, chừa công về trào, trẫm sẽ thăng thưởng. »

(Xin coi tiếp cuốn thư nhì).



TimSach.Com.Vn

IN VÀ XUẤT BẢN TẠI NHÀ IN :

TÍN-ĐỨC THƯ-XÃ

25-27-29, Tạ-Thu-Thâu
SAIGON



Điện - thoại : 20.678

DU'ONG-VĂN-QUANG

BÌNH-NAM

CUỐN THỨ NHÌ

Nhơn Tông phán rồi bảo quan Lễ bộ đem y phục Nguyên soái, quan lễ bộ bèn đem kim khôi, kim giáp, văn hài loan đai ra giao cho Văn Quang. Văn Quang mặc y phục vào rồi quì xuống tạ ơn. Nhơn Tông lại bảo quan Lễ bộ giao soái ấn cho Văn Quang. Văn Quang lãnh ấn rồi, Nhơn Tông lại ban ba chung ngự lưn; Văn Quang tiếp lấy uống vào rồi tạ ơn vua. Nhơn Tông lại nói rằng: « Nam mông phản nghịch, đến hạ chiến thư, nó khi nhục quã nhơn thái quá, nay sai khanh thống lãnh đại binh mà chinh phạt, khanh hãy hết lòng quét sạch Nam mông, đặc thắng về trao thì trăm sẽ gia thăng trọng chức. » Văn Quang tâu rằng: « Nhà thần thọ ơn Thánh hoàng rất nặng dầu có thác đi nữa, thì muôn phần chưa trả được một, há chẳng hết lòng mà đền ơn cho Thánh thượng hay sao. » Văn Quang nói rồi tạ ơn lui ra, đòi Nhạc Văn phong làm tiên phướng, người ấy là dòng dõi của Nhạc Thắng, tuổi mới 30, thường dùng cây thanh long đao, nặng 80 cân, đang làm chức Nghiêu kỵ tướng quân, lại kiêm Mạnh định Quốc làm Tả dực, Tiêu tinh Quí làm Hữu dực, Trần diện tướng quân là Dương Đường làm Văn lương quan, Hồ giêng Hiền làm Phó tướng, Vương định Lạc làm Tham quân. Lý bá Miêu làm Tham mưu, còn Mã Ân, Dư

Đức, Vương văn Long, Dương kiến Trung, và một bọn đông tướng thấy đều theo phòng tiếp chiến. Kiểm điểm binh mã vừa xong thì vua Nhơn Tông lại sai quân đem ban cho Văn Quang một cây thương phương kim,ặng quyền tiền trăm hậu lấu. Văn Quang lãnh rồi, vào kim loan điện bái tạ ơn ban. Nhơn Tông lại hỏi rằng : « Con thứ ba của khanh ra thế nào, hãy đòi ra mắt trăm. » Văn Quang vâng lệnh truyền quân đòi Hoài Ngọc, Hoài Ngọc nghe triệu liền vào quì trước kim giai, tung hô vạn tuế. Nhơn Tông cho đứng dậy, rồi xem dung mạo thì gút gặc đầu liền phong làm Chỉ huy sứ dạy theo Chinh nam, chừng có công về trào sẽ gia phong quan tước. Hoài Ngọc tạ ơn vừa xong, Trương Mậu lại bước vô tầu rằng : « Tôi nghe xứ Nam mông quá dị rất nhiều, lại xa xôi cách trở, nhọc binh đi xa, vả lại Nam mông đã lâu mà chẳng luận vương hóa, nếu Nguyễn soái binh trời vừa đến, thì chúng nó ắt sợ mà phục tùng, chừng ấy phải nghị hòa với nó, cho hai nướcặng an thì hay hơn. » Lộ huê vương nổi giận bèn bước ra tầu rằng : « Bộ hạ chớ nên nghe lời Trương Mậu sàm tấu. Nam mông chẳng nạp lễ cống đã lâu mà lại đem lòng phản nghịch, nay lại lớn gan đến hạ chiến thư, tu nhục đại quốc, nếu chẳng trừ giết, sau ắt sanh họa chẳng nhỏ, hễ Nguyễn soái binh trời đến đó, thì phải ra oai thần diệt nước nó, mà mở thêm bờ cõi cho rộng, đó là thượng kế, nay Trương Mậu mạo tầu, ám hại trung hưng, lẽ phải cách chức cho rồi không nên nghe lời sàm tấu. » Nhơn Tông nghe theo lời tầu, liền cách chức Trương Mậu, rồi trở về cung, Dương văn Quang về phủ nói lại với bà nội là Thái quân rằng : « Nay cháu phụng chỉ Chinh nam, nên phải vào mà bái biệt tổ mẫu, xin tổ mẫu hãy an tâm. »

Thái quân nói : « Nay cháu phụng chỉ Chinh nam thì phải cần thận, vả lại Nam phương quá dị rất nhiều, vậy thì bà hãy cho mẹ con và cô con đi theo để phòng khi giúp sức thì mới thành công. » Văn Quảng bái tạ rồi trở về phòng. Đồ nguyệt Anh ra trước rồi hỏi rằng : « Nay thiếp nghe Tướng công phụng chỉ Chinh nam vậy thì cho thiếp với Phương Vân tiễn mọi theo giúp với Tướng công, chẳng hay tướng công có bằng lòng không ? » Văn Quảng nói : « Nay bà có cho mẹ với cô đi theo, thì ắt định thành công, thôi thì Phu nhơn với Phi Hà hãy ở nhà mà phụng sự lễ mầu cho trọn điện dẫu con ấy cũng là một cái trách nhiệm lớn vậy. » Đồ nguyệt Anh nghe chồng nói thì phải tuân theo lời rồi sắm một tiệc rượu mà tiễn hân và chúc cho ra ngựa thành công.

Ngày sau cô thành chỉ sai ra cho Nguyên soái hay rằng đã chọn ngày bính ngũ tháng hai thì ra binh.

Đến kỳ Văn Quảng vào trào từ giả Nhơn Tông rồi ra giáo trường giết trâu sát ngựa mà tế cờ và khao thưởng tam quán, tế cờ rồi, các quan đem nhau đến mà tiễn biệt rất đông. Văn Quảng đều tạ ơn mỗi người, rồi với mẹ là Mộc quế Anh, cô là Dương tuyên Nương, hai con là Dương Hoài Ngọc và Dương Hoài Ân, với một bọn nữ tướng là Kim Liên Phương phi Vân, Tiêu ngọc Duang kiểm điểm xong rồi đốt ba tiếng pháo thì đại binh nhắm Việt thành tấn phát. Đi hơn một tháng, xem thấy trước mặt một tòa núi cao, trên có kim quang chói sáng, Văn Quảng bèn hỏi chư tướng rằng : « Phía trước đó là núi chi vậy ? » Chư tướng bẩm rằng : « Núi ấy kêu là Võ dương san. » Dương văn Quảng bèn truyền lệnh đóng dinh tại đó, đặt cho mình lên núi yết miếu Thượng đế. Chư tướng vâng lệnh dẫn binh lập trại nơi Võ dương san.

HỒI THỨ BA

Yết miếu thần, Dương gia đắc bửu

Phá Ngô thành, Ngụy Hóa hiển quang.

Nói về Văn Quảng đồn binh nghỉ đó một đêm, sáng ra bên dất Tham quân là Vương định Lạc, hai người thay y phục rồi dắt nhau đi bộ lên núi, đến nơi gặp một vị trưởng lão ra nghinh tiếp vào chùa rồi dắt hai người đến bàn thần, đánh chuông cho hai người làm lễ lạy thần xong rồi trưởng lão pha trà mời hai người uống. Nguyên soái và uống trà và hỏi trưởng lão rằng : « Tôi muốn đêm nay mượn phòng trong chùa, tạm nghỉ một đêm, đặng có cầu thượng đế dạy cho Binh Nam, không biết ông có bằng lòng không ? » Trưởng lão nghe nói thì thưa rằng : « Nguyên soái muốn vậy thì tốt lắm. » Trưởng lão nói rồi, đi dọn quét phòng rồi lại dọn cơm chay mà đãi. Đêm ấy Nguyên soái đốt nhang đèn cầu vái, rồi trở vào phòng an nghỉ, bỗng nhiên mơ mơ màng màng thấy một vị thanh y Đồng tử, đến trước mặt nói rằng : « Tôi phụng mạng Thượng đế đến mời Tinh quân vào đền, có việc truyền dạy. » Văn Quảng chưa kịp hỏi chi thì đồng tử trở ra đi trước làm cho Văn Quảng phải nổi gót theo sau, đi chưa bao xa thì xây thấy một tòa đền cao vợi, chạm trổ vẽ vời rất nên xinh đẹp, đồng tử đứng lại lấy tay chỉ mà nói rằng : « Đây đã tới rồi, xin mời Tinh quân vào đền, Văn Quảng vô khỏi cửa bên ngo lên thấy có một vị Tôn thần ngồi giữa hai bên thần tướng đứng hầu, xem ra oai nghi lễ chỉnh, bên thấy vậy khép nép đi vào quì xuống mà tâu rằng : « Tôi là Dương Văn Quảng, xin hầu Thượng đế. » Tôn thần liền mời ngồi, lại dạy Đồng tử pha trà, Văn Quảng uống rồi, Tôn thần nói : « Nay Tinh quân phụng chỉ binh nam, muốn cho thành công, thì chẳng dễ gì, phải

cho hết lòng cần thận, nay ta cho Tinh quân một cây thiết
thai cung, và ba mũi xiềng vạn tiễn, lúc nào xuất trận có
gặp tà thuật phải đao thì lấp lên này vào mà bắn, mới trừ
đặng yêu pháp, đến khi bắn rồi phải lấy tay ngoắt, thì
tên ấy trở lại, và có ba bộ sách thiên thư, ta cho Tinh quân.
Sách này kêu là lục giáp linh văn. Tinh quân hãy xem cho
thuần thục, đến khi ra trận ắt có chỗ dùng. » Văn Quảng thấy
cho vật báu thì rất mừng bèn lạy tạ Thượng đế rồi lui ra
đền, theo Đồng tử trở về. Khi về thấy hai bên sông có sum
sê hươu nai tra trộn ; đi tới một cái cầu đá, dưới suối nước
chảy ro re, có một bầy lý ngư giống nhau trên mặt nước.
Văn Quảng thấy vậy đứng dựa lan can cầu mà coi, lên
Đồng tử ở sau, hai tay xô một cái Văn Quảng té xuống sông,
giật mình thức dậy, mới biết là chiêm bao, một mình ngâm
nghĩ giây lâu, nghe dưới núi trống diêm ba dài bên ngồi
đầy thì đến cửa tổ, thấy trên bàn có cung tên và ba cuốn
sách, Văn Quảng cả mừng, nhớ lại khi này Thượng đế cho
mấy món này để trừ yêu ma tà thuật, chắc chuyện này sẽ
đặng thành công. Trời vừa rạng sáng, Văn Quảng bèn ra
lạy tạ thần linh, rồi lấy ra mười nén bạc mà cúng cho chùa
rồi già từ Trưông lão về trại mà truyền lệnh khởi binh,
bỗng có quân sĩ chạy vào báo rằng : « Có một người Đạo
nhơn xin đến ra mắt. » Nguyên soái dạy cho vào. Người Đạo
nhơn vào trước thì lễ rồi, Nguyên soái mời ngồi, rồi nhắm xem
tượng mạo đạo nhơn chẳng phải kẻ phàm, khí tượng khác
hơn người trần thế. Nguyên soái bèn hỏi rằng : « Chẳng hay đạo
nhơn là ai, đến đây có việc chi dạy biểu tôi chăng ? » Đạo nhơn
thưa rằng : « Bần đạo tên Trương triệu Hồ, vì nghe Nguyên
soái cử binh chinh nam, nên muốn đến làm kẻ bộ hạ để giúp
đỡ cho nguyên soái. » Văn Quảng cả mừng mà nói : « Bồn soái

lại học còn sơ siển lắm, như Đạo-trưởng chẳng tỵ hiềm, xin giúp việc trong quân cùng dạy biểu bốn soái ». Nói rồi truyền lệnh khởi binh.

Nguyên Trương-triệu-Hồ vẫn là vi Kim-đồng ở Thượng giải, nhưn bị đọa xuống phạm, ở trong trái dưa hấu mà sanh ra, còn vợ là Đinh tiên cô, cũng là Ngọc nữ lâm phạm, nhờ có bà Cửu-Thiên Huyền-Nữ thâu về làm đồ đệ, nhờ đó nên sau mới pháặng trận Huỳnh hà.

Bấy giờ đạo binh ra khỏi Tam quan, nhắm Nam-mãng tấn phát, mặt trời xế bóng đã đến Ngõ chân thành. Nguyên thành này tại Định-châu phủ, Qui hòa huyện ; cách sông Liên giang chừng năm mươi dặm. Nguyên soái xem xét quang cảnh một hồi rồi truyền quân đồn binh hạ trại. Quân trong thành thám thính thấy vậy chạy về phi báo với chủ tướng là Ngụy Hòa, Ngụy Hòa hỏi rằng : « Mi có biết người nào làm nguyên soái chăng ? » Quân lấy bẩm rằng : « Tổng traò Dương văn Quang làm Soái, chúng tôi xem binh ước mười muôn, đóng trại cách thành chừng mười dặm ». Ngụy Hòa bèn thượng lên thám thính rồi trở lại nói rằng : « Để nay ta xuất binh, đánh một trận thì ta bắt chẳng chứa một mạng ». Sáng ngày Dương văn Quang và các tướng dẫn binh ra trận, bỗng thấy trong thành nổ ba tiếng súng lớn, binh Nam mãng kéo ra ước cỡ mấy ngàn, dưới cờ một viên đại tướng, mặt đen như lọ, cỡi ngựa ô chùy, tay cầm thanh đồng đao, ngó tợ như liên thần. Văn Quang bèn nói với chư tướng rằng : « Tên Mãng tướng này chắc là có tài, nếu đặng về gần ta, thì có lo chi là Nam mãng chẳng trừ diệt ». Nói rồi bèn giục ngựa xốc tới giao phong, Ngụy Hòa xem thấy Tổng tướng, đầu đội song lan khôi, mình mang huỳnh kim giáp, cỡi ngựa bạch

long cư, chòm râu suông duột, thì biết là Nguyên soái nên giục đến chém đại. Văn Quăng gạt đao rồi nạt lớn rằng : « Mãng tướng, mi tên gì ? » Ngụy Hóa đáp rằng : « Ta là Nam mãng vương bộ hạ, Ngô châu thành đại tướng Ngụy Hóa đây. Còn người tên chi hãy nói cho ta nghe ? » Văn Quăng gạt đầu mà nói : « Ta là Đại Tổng thiên tử giá tiên, Bình nam Đại nguyên soái Dương văn Quăng, vì chúa tướng quân chẳng giữ đạo tời, lại dám gởi chiến thư qua Đại Tổng, nên chúa ta nổi giận, sai ta cử binh văn tời, như Tướng quân có biết thời vụ, thì bỏ chỗ tời, về đầu chỗ sáng, thì cũngặng cao quan trọng trước vậy. » Ngụy Hóa nghe nói cả giận không thêm trả lời, cứ việc cầm đao chém đại. Văn Quăng lấy thương đỡ ra rồi hai tướng đánh nhau hơn tám chục hiệp. Dương văn Quăng thấy Ngụy Hóa có tài vậy thì khen thầm, tính dụng thể để bắt sống nên quây ngựa chạy vô rừng. Ngụy Hóa gục ngựa đuổi theo, vô đến chỗ vắng, Văn Quăng thấy Ngụy Hóa theo cận, bèn lấy lừa tính chùy, nhắm đầu ngựa Ngụy Hóa mà đánh trở lại, Ngụy Hóa trở không kịp, trúng nhằm con ngựa, hét lên một tiếng, bốn cẳng nhảy dựng lên rồi ném Ngụy Hóa xuống đất có ba thước. Văn Quăng thấy vậy nhảy xuống ngựa, chạy lại đỡ dậy mà cười rằng : « Ta thấy Tướng quân nên đứng anh hùng, lòng ta muốn cho Tướng quân bỏ tà đầu chánh, đứng theo ta bình phục Nam mãng, mà chung hưởng phú quý với nhau nên ta không nỡ giết Tướng quân vậy. » Ngụy Hóa thất trận thì xấu hổ, lại nghe lời chánh đáng thì mừng mà đáp rằng : « Tôi mong ơn Nguyên soái không hại mạng tôi, tôi không biết chi đến, vậy thì tôi nguyện hết lòng qui thuận để đáp nghĩa cho Nguyên soái ; bây giờ Nguyên soái hãy cho tôi về động tôi hội các tướng lại rồi mai tôi sẽ mở cửa thành mà nghinh tiếp Nguyên soái. » Văn

Quăng nói : « Nếu Tướng quân dặng như vậy thì thiệt là : chim khôn chọn cây lành mà đậu, người hiền tìm chúa rạng mà phò đót. » Nói rồi hai người đều quay ngựa trở ra, xẩy đầu thấy Dương Hoài Ngọc và Hồ giềng Hiền kéo binh tới, hai người sợ Nguyên soái có sơ thất, nên kéo binh theo tiếp ứng, ai ngờ thấy Nguyên soái và Ngụy Hóa cỡi ngựa đi kề với nhau, thì không biết cớ gì vậy, thì nghe Nguyên soái truyền lệnh gióng chiêng thâu quân. Nguyên soái về trại hội chư tướng lại mà nói rằng : « Ngày mai Ngụy Hóa dẫn hàng, phải sửa soạn binh mã dặng nhập thành. » Vương định Lục nghe Nguyên soái phán thì bầm rằng : « Màng tướng mới đầu, chưa biết nó thế nào, như ngày mai có nhập thành thì phải đề phòng trước, kéo trủng gian kế nó. » Nguyên soái đáp rằng : « Như lời Tham mưu nói cũng phải, song ta xem người ấy, thiệt là ngay thẳng không phải kẻ gian trá, ngày mai nhập thành chẳng nên náo động như dân, nếu ai trái lệnh thì ta trảm thù. »

Nói về Ngụy Hóa về đến thành, hội chư tướng lại mà nói rằng : « Nay Tống tráo là chúa anh minh, còn Dương Văn Quăng là người kính hiền lễ sĩ, nên ta đã đầu hàng rồi, như các tướng ai bằng lòng theo, thì theo ; bằng không, mặc ý lui về xử sở. » Các tướng nghe nói đều ứng tiếng xin theo. Ngụy Hóa cả mừng, liền dạy quân dựng cờ Đại Tống. Rạng ngày Ngụy Hóa truyền lệnh mở cửa thành nghinh tiếp binh Tống, Nguyên soái vào thành rồi, tra điểm kho tàng lương thảo, ra bãng an dân, khao thưởng quân sĩ rồi ghi cho Ngụy Hóa đứng đầu công. Văn Quăng nghĩ binh ba ngày, bảo gia quyến Ngụy Hóa ở trong thành, đừng dời chỗ khác, lại bảo Trần bá Lăng ở lại trấn thủ Ngô châu, rồi truyền lệnh kéo binh qua Việt châu thành, cách thành chừng năm dặm hạ trại.

HỒI THỨ TƯ

Nhập Việt-châu, Ngụy-Hóa hiển mưu,

Nghe lời mẹ, Cao - Minh qui thuận.

Nói về quân ở Việt châu đi thám thính, lật đặt chạy về phi báo rằng: « Nay có Đại Tổng Dương văn Quảng làm soái, lãnh mười muôn binh đến Ngò châu, Ngụy Hóa đã dâng thành đầu hàng rồi, nay đại binh đã kéo đến Việt châu, ở ngoài thành hạ trại, xin Tổng binh liên định. » Cao Minh nghe quân báo bên nỗi giận vô án hét lớn rằng: « Ngụy Hóa quả là đứa tham sanh húy tử, chưa đánh trận nào mà lại đầu hàng, thật là hèn mạt lắm. » Nói rồi bèn truyền lệnh tam quân cần thủ thành trì, để mai sẽ ra binh xuất trận.

Trời vừa sáng, Dương văn Quảng truyền lệnh tam quân cõm nước cho no, rồi phát ba tiếng pháo, kéo binh tới bên thành khiêu chiến. Trong thành Mãng binh kéo ra, dưới cờ một tướng, đầu đội kim khôi, mình mang kim giáp, mặt đỏ ít râu, tay cầm kim đinh sóc, cỡi ngựa thanh. Dương nguyên soái xem thấy khen thầm rằng: « Không dè bên Nam phương có đại tướng như vậy, hèn chi nó mới dám hạ chiến thư. » Nói rồi liền hỏi rằng: « Mãng tướng tên gì? » Cao Minh đáp rằng: « Việt châu thành chúa tướng, Cao Minh thiết tên ta, còn người phải là Dương văn Quảng chăng? » Dương nguyên soái đáp rằng: « Phải, ta là Dương văn Quảng đây. » Cao Minh gật đầu nói: « Ta hỏi người, vậy chớ chúa người lấy cờ chi mà dám lấn xâm bờ cõi ta? Như người mà biết sợ chết, thì phải thôi binh về đi, nếu không nghe lời ta thì chắc

là làm quỷ không đầu đó.» Khi ấy Nhạc Văn đứng phía sau nghe nói cả giận, bèn giục ngựa nhảy tới nói rằng : « Xin Nguyên soái chờ nên đấu khẩu với nó, để tiêu tướng giết nó cho rồi. » Cao Minh bèn hỏi lớn rằng : « Tổng tướng mi tên chi phải cho ta biết rồi sẽ đánh. » Nhạc Văn đáp rằng : « Chánh ấn tiên phuông Nhạc Văn là ta đây. » Cao Minh nghe vậy hươi đao chém nhưu, Nhạc Văn cũng hươi đao rước đánh. Hai tướng đánh nhau có hơn trăm hiệp chưa phân thắng bại, thì Nguyên soái bèn gióng chiêng thâu quân; hai tướng thôi đánh, đều trở về dinh. Nhạc Văn không rõ việc chi, nên bầm rằng : « Tôi giáp chiến gần bắt nó đặng, không biết ý gì mà Nguyên soái lại thâu quân? » Văn Quảng nói : « Ta xem hai bên chưa thấy thắng bại, vì sợ lưỡng hồ tranh đấu, tất hữu nhất thương, nên ta thâu quân, ý ta muốn lập kế dặng bắt sống nó. » Văn Quảng nói với Nhạc Văn rồi chạy qua hỏi Ngụy Hóa rằng : « Tướng quân có biết dặng căn do gốc tích của Cao Minh chăng? » Ngụy Hóa bầm rằng : « Cao Minh nguyên là người ở đất Cao đường, cách Việt châu thành sáu mươi dặm, và thờ mẹ chí hiếu lắm, lại thêm văn võ song toàn, tuy là làm chúa tướng Việt châu, song vợ con gia quyến không có ở trong thành, cũng còn ở chỗ cũ. Nguyên cha và là Cao trọng Đức với cha tôi thuộc trước kết làm anh em sanh tử chi giao; khi tôi còn nhỏ, thì tôi thường đến nhà mà thăm mẹ và, bây giờ tôi muốn Nguyên soái cho tôi đi đến đó, dặng tôi kiểm điều mà dụ mẹ Cao Minh đến đây, thì có lo gì Cao Minh không chịu đầu. » Văn Quảng nghe Ngụy Hóa nói thì rất mừng mà nói rằng : « Kế ấy rất hay, vậy thì Tướng quân phải thi hành cho sớm. » Ngụy Hóa

lãnh mạng dẫn năm mươi quân và xe ngựa, lên đi đến xóm Cao đường, bèn hỏi thăm lối xóm, thì người ta nói rằng : « Mẹ Cao Minh hãy còn ở chỗ đó. » Ngụy Hóa rất mừng bèn đi thẳng đến nhà rồi mượn người vào thông báo. Cao thái thái dậy mời vào, Ngụy Hóa vào nhà, làm lễ rồi thưa rằng : « Lịnh bác hỏi này mạnh giỏi thế nào, cháu là Ngụy Hóa đây. » Cao thái thái nói : « Hèn lâu chẳng thấy mặt cháu, trong lòng thương nhớ tưởng cháu hoải, ngày nay cháu đến đây có việc chi chăng ? » Ngụy Hóa thưa rằng : « Thưa bác, nay Đại Tổng cử binh qua đánh nước ta, binh mã đến Việt châu thành rồi, Cao hiền đệ mắc giữ thành không dám bỏ mà đi, nên mượn tôi đến rước bác và nội nhả về Việt châu thành mà ở cho yên, dặng khỏi sợ điều chi. » Thái thái nghe nói, trong lòng rất mừng mà đáp rằng : « Cháu thiệt có lòng, bác mừng ơn lắm. » Nói rồi lật đật dọn đồ đạc đi-m ra cửa lên xe, lại dắt dậu là Lý thị, và cháu nội là Cao Dung, nội nhả tỷ tất hơn hai mươi người đều đi hết. Ngụy Hóa phò Thái thái lên xe, và Lý thị cũng ngồi xe, còn Cao Dung thì cỡi ngựa cùng nhau nhằm Việt châu thành thẳng chí. Đi dặng nửa ngày, Thái thái ngồi trong xe ngo tới trước thấy một tòa dinh trại, cờ xí đồ lôm, giáo gươm sáng rỡ, đều khi gần tới, thấy cờ đề chữ « Tổng » thì Thái thái kinh hồn kêu quân biên dừng xe lại, nhưng quân ấy đều là quân Tổng, có nghe bao giờ, cứ việc đẩy tuốt về trại, khi ấy Ngụy Hóa chạy tới thưa rằng : « Xin bác xuống xe, vào trong dinh. » Thái thái hỏi rằng : « Vậy chớ dinh trại này là chỗ nào vậy cháu ? » Ngụy Hóa nói rằng : « Cháu chẳng dám giấu chi bác ! Nay Tổng trào Nguyên soái cử binh qua đánh Nam mang.

tôi đánh không lại dẫu rồi, còn Cao hiền độ ý sức mạnh chẳng kượng chịu đầu thì cháu e có hại về sau nên cháu thưa Dương nguyên soái đề cháu đi thỉnh bác về, dặng bác viết thư gởi qua cho Cao hiền độ, biểu phải về đầu mình chúa, thì cũng chẳng mất phong hầu. » Cao thái thái ngẫm nghĩ mà rằng : « Như Tống thiên tử cũng là hơn đức chí chúa, về đầu người thì cũng phải chổ lắm. » Nói rồi xuống xe đi với Ngụy Hóa vào dinh. Nguyên soái nghe quân thưa bèn lật đật ra nghinh tiếp, vào hậu dinh, thì Mộc quế Anh và Dương tuyền Nương đều ra mừng rỡ mọi người. Mộc quế Anh nói : « Con tôi nó thương mến Cao tướng quân là con của chị, thường khen là người chí hiếu, nên nay nó sai người thỉnh chị về đây, chẳng dám nào, xin chị chịu phiền, viết một phong thư dặng gởi qua cho Cao tướng quân, biểu phải về đầu Tống cho dặng một nhà đoàn viên, và ngày sau hưởng phú quý lâu dài, càng thêm vinh hiển. » Thái thái nghe nói trong lòng cả đẹp, liền viết thư mà giao cho Mộc quế Anh, khi ấy có Hoài Ngọc đứng đó, Mộc quế Anh bèn đưa cho Hoài Ngọc mà nói : « Cháu phải đem thư này mà đưa cho cha cháu, dặng sai người qua Việt châu, trao cho Cao tướng quân. » Hoài Ngọc vâng lệnh đem thư đưa cho cha. Văn Quảng xem thư rất mừng, liền sai Tạ Sanh đem qua thành Việt châu. Ngụy Hóa lại dẫn con của Cao Minh là Cao Dung ra mắt Nguyên soái, Văn Quảng nhắm xem Cao Dung, diện mạo oai nghi, thiệt là con nhà đông tướng, bèn dạy dọn dẹp chổ nơi tử tế cho gia quyến Cao Minh ở.

Tạ Sanh qua đến thành Việt châu, bèn đứng dưới kêu lớn rằng : « Ta phụng mạng Nguyên soái đem thư qua cho chúa

tướng đây. » Quan giữ cửa thành lật đặt chạy vào phi báo, Cao Minh dạy cho vào, Tạ Sanh vào đến trước tiên làm lễ rồi trình thơ ra, Cao Minh lấy thơ mở ra mà đọc rằng :

« Cao thái thái ký thơ, gửi cho con là Cao Minh đứng rõ, chim khôn chọn cây lành mà đậu, người hiền tìm chúa rặng mà phò, đó là kẻ trí xử sự. Tống bang là chúa nhưn từ, con tua khá nghe lời mẹ, chứ khá ý tài mạnh mẽ mà ngăn cự thiên binh, mẹ vì con mà ngày nay ở chốn ngục hình, như con biết thương mẹ, đừng thơ này mau về đầu Tống, đừng cứu mẹ ra chốn tai ương, nếu chậm thì mẹ chẳng thấy con, tính làm sao cho sum hiệp nhất trường, kéo lòng mẹ thương tâm lắm lắm. »

Cao Minh xem thơ rồi thì thất kinh mà nói rằng : « Không biết người nào mà dụng mưu này, thật rất nên sợ. Nếu như vậy thì ta làm sao mà không đầu cho đảng. » Cao Minh nói rồi thở ra rồi dạy qua nói với Tạ Sanh rằng : « Nay mẹ ta ở bên dinh Tống, lẽ nào ta bỏ mẹ ta không chịu đầu hàng sao ? Thôi thì người về nói lại với Nguyên soái, ngày mai ta sẽ mở thành mà nghinh tiếp. » Tạ Sanh gật đầu rồi lên ngựa trở về dinh, bẩm hết công chuyện lại cho Nguyên soái nghe. Văn Quang rất mừng. Qua ngày mai kéo binh tới ngoài thành thì thấy trên thành dựng cờ Đại Tống, Cao Minh ra cửa nghinh tiếp Nguyên soái vào thành rồi, Cao Minh làm lễ ra mắt, Nguyên soái biên công Cao Minh rồi kiểm điểm lương lương, ra bằng an dân, Cao Minh ra hậu dinh, thấy mẹ thì quì xuống bẩm rằng : « Vì con nên mẹ mới chịu lụy như vậy. » Cao thái thái nói : « Nguyên soái thật là người trọng biên dân sĩ, mẹ cũng không có chuyện chi

con phải theo Nguyên soái mà lập, công để mẹ và vợ con ở lại thành này cho an bốn phận. » Cao Minh nghe mẹ nói bèn ra trước bầm cùng Nguyên soái, xin cho gia quyến ở lại Việt châu thành, Văn Quảng mừng, y theo lời Cao Minh. Nghĩ bình ba ngày, rồi kéo thẳng tới Phước lương thành, cách thành mười dặm, Văn Quảng truyền lệnh đồn binh hạ trại.

HỒI THỨ NĂM

*Đào Lương thành nhất trùng giao chiến,
Lâm trận tiền nhĩ tử bị đao.*

Phước lương thành quân thám thính thấy Tống binh hạ trại thì hoảng hồn chạy vào phủ phi báo với Tả thừa tướng là Tiêu Bình. Tiêu Bình nghe báo thất kinh lật đật vào triều tâu cùng vua Nam mông. Vua Nam mông vội vã hỏi quần thần mà nói rằng: « Ta tưởng trong nước mình binh công cường đủ, nên mới hạ chiến thư cho vua Tống dâng vua Tống nép oai mà chịu hàng, không dè vua Tống sai Dương Văn Quảng làm Nguyên soái, cử đại binh qua đánh nước ta, lấy định Ngô châu và Việt châu rồi, thật là rất nên lo ngại. Nay đại binh đã đến Hoàng đồ, vậy chừ Khanh ai có mưu kế chi mà thối binh Tống chẳng ? » Thừa tướng là Tiêu Bình tâu rằng: Nay trong thành ta, binh công có 20 muôn, chiến trống cũng đủ trăm, xin Bệ hạ hãy sai Nguyên soái là Tiết thiên Hùng, đem binh ra thành hạ trại đóng mà ngăn binh Tống, đừng cho nó đến gần thành, thần tướng chúng nó đi đường xa, lương thảo vận sao kịp, dẫu dưng trong nửa năm hoặc là một năm, chắc binh Tống phải thối

về, chúng ta sẽ thừa thế cử đại binh mà rước theo thì binh ta chắc thắng. » Mãng vương nghe theo lời tấu, bèn sai Nguyên soái Tiết thiên Hùng, và Tiên phuông là Khương Đạt, lãnh năm muôn binh ra ngoài thành cách năm dặm hạ trại. Binh Tổng thám thính thấy vậy về dinh phi báo. Dương nguyên soái đề binh xông ra bày thành trận thế ; rồi hai bên xuất chiến, chiêng trống vang dậy. Dương nguyên soái thấy một viên đại tướng xuất trận đầu đội sư tử khôi, mình mang thanh đồng giáp, tay cầm tuyền huệ phủ, cỡi ngựa kim. Dương nguyên soái cầm roi ngựa chỉ tới mã mắng rằng : « Vì chúa người chẳng giữ đạo tời, ý đem lòng phản nghịch, nay ta phụng chỉ thiên trao, đến mà hối tội, người phải mau trở về tâu với chúa người, bảo phải dâng thành cho sớm, thì khỏi tổn thân, nếu không tỉnh trước, để đến thành phá lũy tan rồi, chúng ấy ăn nhân sao kịp. » Tiết thiên Hùng nghe nói nổi giận hét lớn lên rằng : « Bối chúa người lòng tham chẳng dứt, còn muốn cướp nước ta, ngày nay ta xuất trận đây là quyết liều sanh tử, thề chẳng lưỡng lự cùng mi đó. » Dương nguyên soái hỏi rằng : « Vậy chớ người tên gì, mà dám nói gan vậy ? » Tiết thiên Hùng đáp rằng : « Ta là Nam mãng vương giá hạ, Đại Nguyên soái Tiết thiên Hùng. » Nói rồi bèn hươi búa chém bổ Văn Quăng, Tổng huy ~~Nam~~ Văn cầm thanh long đao nhảy ra cự địch. Thiên tướng Khương Đạt thấy vậy xông ra đương cự. Ngưu Hòa nổi giận áp tới phụ lực thì Đư Trung cầm trước hết càng liền, nhảy tới đương cự. Hoài Ngọc cầm kích tiếp liền, bên Phiêu có Ngưu Nương cầm trường thương đâm tới, bên Tổng thì Mã Ân cầm đoản phủ gạt ngang, hai bên giáp chiến, chiêng trống vang trời, bụi bay mù đất. Dương nguyên

soái đứng dưới cờ, xem chư tướng hồn chiến, trong lòng
dần không dặng, bèn giục ngựa nhảy tới, đâm Tiết thiên
Hùng một thương, có tên Phiến tướng là Mộc Thành cầm
đại đao nhảy ra tiếp đỡ, bị Dương nguyên soái đâm bởi một
thương, Mộc Thành té xuống ngựa, binh Tống chạy tới
cắt đầu.

(Xin coi tiếp cuốn thứ ba)

TinSach.Com.Vn

*In, xuất bản và phát hành
tại nhà in*

TÍN-ĐỨC THƯ-XÃ

25-27-29, đường Tạ-thu-Thần — SAIGON

Điện thoại : 20.678

DƯ'ONG-VĂN-QUẢNG?

BÌNH-NAM

CUỐN THƯ BA

Còn Hoài Ngọc đánh với Dư Trung ba chục hiệp, Dư Trung bị Hoài Ngọc một kích trúng nhằm bắp vế, bèn quảy ngựa chạy nhào. Ngũ Nhon đánh với Mã Ân năm chục hiệp, Ngũ Nhon bị một búa trúng vào cổ, nhào xuống ngựa chết tươi. Khương Đạt đánh không lại Ngụy Hóa, cũng chạy đông như chuột. Tiết thiên Hùng đánh với Nhạc Vân hơn vài trăm hiệp, mà bất phân thắng bại. Dương nguyên soái thấy vậy bèn lấy lưu tinh chùy, nhằm ngay Tiết thiên Hùng quăng tới. Tiết thiên Hùng đỡ không kịp, trúng nhằm trên vai một chùy, liền quảy ngựa chạy tuốt, binh Tống áp tới chém binh Phiên có dư ngàn mạng. Dương nguyên soái thấy trời đã tối, bèn gióng chiêng thâu quân. Tiết thiên Hùng thất trận chạy về định lấy làm cắm bản, đến canh một bên dạy Khương Đạt giữ trại, rồi một mình đi vào đền vua, dạy Thái giám yào tầu cho Mãng vương hay, lúc ấy Mãng vương cùng bề Tiêu phệ Tây cung, đương luận bàn về việc đánh với Tống, xấy đầu Thái giám vào quì mà tầu rằng : « Nay có Nguyên soái Tiết thiên Hùng ở trước ngàn loan điện, có việc cần kiếp muốn vào tầu cùng bề hạ. » Mãng vương bèn truyền chỉ cho vào. Tiết thiên Hùng vào trước cúi đầu. Mãng vương

thấy diện mạo có vẻ âu sầu thì hỏi rằng : « Chẳng hay khanh lãnh binh ra ngoài thành, giao chiến với Tống, thắng bại như hà ? » Tiết thiên Hùng tâu rằng : « Muốn tâu bề hạ, thần lãnh binh ra đánh với Tống, bị bại trận và chết hết hai viên đại tướng, là Mộc Thành với Ngủ Nhon, chư tướng lại bị thương tích rất nhiều, còn thần bị Dương văn Quăng đánh trúng một chùy, chút nữa chẳng còn tánh mạng, thật là Văn Quăng rất nên lợi hại. Nay thần bại trận về đây xin vào chịu tội. » Mãng vương nghe tâu thất kinh, lại giận đỏ mặt, lúc ấy có nhị thái tử là Lâm Phi, quí xuống tâu rằng : « Xin phụ vương đừng lo sợ, để cho con xuất trận đặng mà giết nó chẳng còn manh giáp. » Mãng vương thấy thái tử đòi xuất trận thì mừng mà nói rằng : « Con xuất trận thì đặng, song con phải cho hết lòng cứu thần. » Lâm Phi lãnh mạng, đêm ấy đi với Tiết thiên Hùng ra ngoài thành, vào dinh rồi, chư tướng đều đến ra mắt. Thái tử nói : « Chư tướng hãy về an nghỉ, ngày mai sẽ coi ta xuất binh. »

Nói về Dương nguyên soái dẫn thắng về dinh, ghi công cho chư tướng rồi, sáng ngày lại kéo binh đến trước Phiên dinh kêu chiến thì xảy nghe ba tiếng pháo, cửa dinh mở lớn, một đạo binh kéo ra rồi bày khai trận thế, Dương nguyên soái giục ngựa xốc tới hỏi rằng : « Tiều Phiên tướng, mi tên chi hãy nói cho ta nghe. Lâm Phi nói : « Ta là Nam-mãng Nại thái tử, tên là Lâm Phi. Ta hỏi người vì cớ nào mà chầu mi lại đem binh xâm phạm cõi Nam-mãng, mi phải đem binh trở về, nếu không nghe lời, thì chẳng còn manh giáp ? » Dương nguyên soái cười mà nói : « Bởi cha người chẳng giữ niềm thần tử, muốn phản nghịch với thiên tráo, nay ta cử binh đến đây, trước là

hồi tị cha người, sau lại vô an dân chúng. » Lâm Phi cả giận cầm đao chém đại, Nhạc Vân thấy vậy nhảy ra tiếp chiến; cùng nhau đánh hơn hai trăm hiệp, Lâm Phi thiệt là mạnh bạo mười phần, làm cho Nhạc Vân mồ hôi ướt giáp. Mạnh định Quắc thấy Nhạc Vân đánh không lại, bèn giục ngựa xốc tới đánh tiếp. Tiết thiên Hùng cầm búa xông ra cự với Mạnh định Quắc, Tiêu đình Quý thấy vậy cũng nhảy ra thì bên Phiên Khương Đạt tiếp liền, thiệt là kỳ phùng địch thủ, tướng ngộ lương ai, chẳng ai kém hơn ai. Nhạc Vân đánh với Lâm Phi thêm tám chục hiệp, liệu cự không lại, liền quây ngựa chạy về. Lâm Phi rước theo, Dương hoai Ngọc thấy vậy chạy ra tiếp ứng, đánh hơn năm chục hiệp, Hoai Ngọc hai tay tê tái, liệu sức đánh không lại, bèn chạy vào đình, Lâm Phi chạy theo sau, Hoai Ngọc đề kích xuống yên ngựa bèn lấy cung, lắp tên vào, nhắm ngay yết hầu Lâm Phi mà bắn, Lâm Phi nghe tiếng cung bắn, chưa kịp tránh thì tên đã gần trước mặt rồi, liền cầm đao gạt tên rớt xuống đất, Hoai Ngọc thấy mũi tên bắn không trúng, bèn lắp mũi khác bắn tiếp theo, mũi tên vừa đến ngay mặt, Lâm Phi lấy tay bắtặng mũi tên, Hoai Ngọc thấy vậy hoảng kinh, mồ hôi ra ướt giáp. Hoai Ân đứng trong thấy vậy cầm kích xông ra tiếp cứu, Hoai Ân bèn đánh với Lâm Phi dẫuặng hai chục hiệp bị Lâm Phi chém xuống một đao, Hoai Ân né không kịp, trúng nhâm trên vai, đứt luôn va thịt và giáp rớt xuống một cục, Hoai Ân đau quá, chạy về bên trại, Dương nguyên soái giục ngựa cầm thương xốc tới, tiếp đánh Lâm Phi hơn trăm hiệp không ai hơn thua. Đặng kia Tiêu đình Quý đánh với Khương Đạt ba chục hiệp, Tiêu đình Quý chém một búa trúng nhâm đầu Khương Đạt nhào đầu xuống ngựa chết tươi,

còn Mạnh định Quắc đánh với Tiết thiên Hùng động vài chục hiệp, bên cuốn vó chạy dài ; Dương nguyên soái thấy trời gần tối rồi, hai bên đều gióng chiêng thâu quân về trại. Dương nguyên soái về dinh kiểm điểm binh thì hao hơn vài trăm, bên dạy quân lấy thuốc bó chỗ vai Hoài Ân. Văn Quăng thấy Lâm Phi vô động như vậy thì hội chư tướng lại hỏi rằng : « Thái tử Lâm Phi mười phần lợi hại, ta nhấm đánh không thắng nó nổi, vậy nay chư tướng liệu thế nào ? » Vương định Lục nói : « Phiền tướng tánh nết hay kiêu ngạo ngày nay nó đắc thắng, thì chắc tối nó không đề phòng, đêm nay ta lên cưỡi binh qua cướp trại nó, thì chắc là thành công. » Nguyên soái nói : « Kể ấy rất hiệp ý ta. » Liên truyền lệnh cho Cao Minh và Ngụy Hóa lãnh một ngàn binh mã, ngựa không mang lạc, người hãy làm thinh, đợi đến canh ba, kéo qua cướp Phiền dinh. Hai tướng phụng mạng kiểm điểm binh mã xuất hành.

Nói về Nhị thái tử Lâm Phi đắc thắng về dinh, Tiết thiên Hùng ra tiếp rồi đề lời khen rằng : « Thái tử thiết là anh hùng vô địch, tướng thiên hạ chẳng ai bì kịp, ngày nay đánh đặng một trận Tổng tướng cũng vỡ mặt rồi, chúa công thiết là đại phước. » Nói rồi liền dạy quân dọn tiệc, dâng thưởng công Thái tử. Chư tướng ăn uống no say, canh hai, ai nấy đều về dinh an nghỉ ; qua đến canh ba, nghe một tiếng pháo nổ vang trời, Tổng binh ở sau đánh tới, ở trước đánh vào, bốn phía lửa đỏ sáng như ban ngày, bấy giờ Lâm Phi đương ngủ, hoảng kinh thức dậy, áo chưa gài dải lên ngựa chạy càng ra dinh, Tiết thiên Hùng cũng kinh tâm lên ngựa theo bỏ họ Thái tử. Du Trung lên ngựa chạy vừa khỏi trường, xảy gặp Cao Minh, hai đảng giáp chiến đặng mười hiệp. Du Trung bị Cao Minh đâm một soc, té

xuống ngựa vong thân, Ngụy Hóa gặp Lâm Phi đánh ba chục hiệp, Ngụy Hóa thua chạy. Cao Minh đánh với Tiết thiên Hùng cũng đánh không lại, hai tướng thua chạy về dinh bẩm với Nguyên soái rằng : « Lâm Phi và Tiết thiên Hùng thật là mạnh bạo vô cùng, hai tôi cứ không lại thua chạy về đây mà thọ tội. » Nguyên soái nghe nói lo rầu không biết thì Mộc quế Anh đang sau bước ra hỏi duyên cớ thì Văn Quảng thưa rằng : « Thưa mẹ, số là Mãng Vương có một người con, tên là Lâm Phi mười phần vô dũng, bị nó mà con thất luôn mấy trận, đêm nay con cho người qua cướp dinh nó cũng bị nó mà phải bại trận nữa, nên con lấy làm lo lắng đó mẹ. » Mộc quế Anh nghe nói thì khuyên rằng : « Con chớ khá lo sợ. Để ngày mai mẹ sai cô con xuất trận, chắc thắng nó dặng. » Dương Nguyên soái nghe mẹ nói cả mừng cúi đầu lấy tạ mẹ.

Sáng ngày Lâm Phi điểm binh, thì hao hơn ngàn người, bên nội giận nói rằng : « Tổng tướng hay dụng kế, cho ta mỗi trận mỗi thua, thật ta lấy làm hận lắm. » Nói rồi liền kéo binh qua dinh Tống khêu chiến. Binh Tống chạy về phi báo, thì Nguyên soái bên sai Hoài Ân vào hậu dinh thỉnh mẹ và cô ra trợ chiến. Mộc quế Anh và Dương tuyền Nương nài nỉ hẳn hoi lên ngựa ra trận. Văn Quảng và chư tướng đều theo hộ trận. Lâm Phi xem thấy bên Tống có hai vị nữ tướng xuất trận, bên xốc ngựa tới nạt lớn rằng : « Nữ tướng tên chi, bên Tống dinh hết tướng rồi sao ? » Mộc quế Anh nói : « Ta là mẹ của Binh nam Đại nguyên soái Dương văn Quảng, tên ta là Mộc quế Anh. » Nói rồi cầm đao chém tới, Lâm Phi đỡ đao, hai người giáp chiến đến ba chục hiệp. Mộc quế Anh nếu sức đánh không lại, quay ngựa bỏ chạy, Lâm Phi đuổi theo, Mộc quế Anh lấy ra một ngọn liêu diệp

phi đao, quăng lên trên không thì thấy một đường sáng lòa xẹt xuống, Lâm Phi tránh không kịp, trúng nhằm cánh tay, đau nhức vô cùng; bèn hoảng hồn giục ngựa chạy tuốt về dinh. Dương nguyên soái thấy vậy rất mừng cầm cờ phất tới thì binh Tổng áp đến chém binh Phiên chết vô số. Mộc quế Anh lấy tay ngoắt phi đao trở lại, rồi truyền lệnh thân binh về trại.

Lâm Phi bị phi đao chạy về dinh, nhức nhối một cách phi thường. Tiết thiên Hùng bèn dạy chư tướng thủ dinh, và phục thị Thái tử, còn mình thì trở về Phước lương thành mà báo tin.

HỒI THỨ SÁU

Lòng phép mẫu, Triệt Hồ thối sông.

Cầu hữu hốt, công chúa mừng phong.

Nói về Mãng vương đang ngồi trong cung, xảy có thái giám vào tâu rằng : « Có Tiết thiên Hùng đến tâu quân vụ. » Mãng vương dạy cho vào. Tiết thiên Hùng vào tung hô rồi quì dưới bệ cúi đầu sửa soạn tâu thì Mãng vương hỏi : « Chẳng hay Thái tử xuất binh thắng bại như hà, mà Nguyên soái xem tường không vui vậy ? » Tiết thiên Hùng tâu rằng : « Nhị Thái tử thiết lá vô đồng, nên đứng anh hùng, trước mấy trận đều thắng hết, sau trong dinh Tổng có hai vị nữ tướng tên là Mộc quế Anh và Dương tuyên Nương xuất trận, giao chiến với Nhị thái tử; không dè Nhị thái tử bị phi đao trúng nhằm cánh tay gần đứt rụng, may chạy dặng về dinh kêu la nhức nhối rất khó chịu. » Mãng vương nghe tâu hoảng kinh ngồi diễn đây, thì Bảo Nguyệt công chúa bước ra tâu rằng : « Xin phụ vương đừng lo sợ, con có tiên

đơn, trị bình vương huynh chắc là lành mạnh như thường, và nay trong Tổng dinh có người pháp thuật, nếu con không xuất trận thì ai mà thôi đặt Tổng binh, vậy thì cha hãy cho con ra trận mới xong. » Mãng vương nói : « Như con có xuất trận thì phải cẩn thận mới được. » Công chúa lành mạng rồi sửa soạn mặc đồ chiến đi với Tiết thiên Hùng đến dinh, các tướng ra nghinh tiếp Công chúa thì Công chúa đi thẳng ra hậu dinh, thấy anh nằm mê mang, Công chúa bèn lấy hườn tiên đơn ra mài với nước rồi phết lên chỗ thương tích, đau đớn nửa giờ lành lại liền. Công chúa nói với anh rằng : « Để ngày mai em xuất trận, em giết Tổng tướng chẳng còn một mạng để trả thù cho anh. » Thái tử cả mừng mà nói rằng : « Anh rất cảm ơn em. » Sáng ngày Công chúa cử binh đi với anh là Lâm Phi và Tiết thiên Hùng, qua trước Tổng dinh kêu chiến, xây nghê trong dinh phát ba tiếng pháo, binh Tổng kéo ra, Dương nguyên soái đứng dưới cờ xem qua thấy một vị nữ tướng, mặt trắng như ngọc, môi đỏ như son, đầu đội mào kim phụng, có hai lông trĩ, mình bận giáp vàng, tay cầm kim thương, cưỡi ngựa tuyết huê xốc tới chỉ ngay Văn Quăng mà nói rằng : « Nay ta để binh xuất trận, đặt báo cứu cho anh ta, người có biết tội thì xuống ngựa đứng đầu. » Dương nguyên soái cười rồi hỏi : « Vậy chớ mi là ai, sao dám cả gan ra trận, phải nói tên cho biết ? » Công chúa đáp rằng : « Ta là con gái Nam mang vương, tên là Bảo Nguyệt Công chúa. » Nói rồi cầm thương đâm tới, Nhạc Văn đứng sau lưng Nguyên soái thấy vậy bèn nổi giận cầm thanh long đao nhảy ra đỡ thương rồi hai bên chiêng trống vang dậy, đánh nhau được ba mươi hiệp, Công chúa bèn quay ngựa giả thua mà chạy. Nhạc Văn không dè là kẻ, bèn rước theo. Công chúa lấy

trái mai huê biểu ra, nhắm ngay Nhạc Vân quăng tới. Nhạc Vân né không kịp bị trúng trên vai bên tả, liền quảy ngựa chạy về bốn trận. Công chúa rước theo, gần dám dặng Nhạc Vân, nhờ có Mạnh định Quốc xông ra ngăn đón, đánh dặng mười hiệp, Công chúa cũng giã chạy. Mạnh định Quốc rước theo mà nói rằng : « Phen này mi chạy đâu cho khỏi tay ta. » Công chúa thấy ngựa Định Quốc tới gần, bèn cầm trái biểu trên tay, nhắm ngay mặt Mạnh định Quốc đánh tới, trúng nhằm trên trán, máu chảy đầm đề, gần nhào xuống ngựa. Định Quốc la lên một tiếng rồi quảy ngựa chạy về. Công chúa cầm thương ở sau lưng dám tới, khi ấy nhờ có Trương triệu Hồ thấy vậy liền giục con kim qui, chạy tới gạt thương, cứu dặng Mạnh định Quốc rồi nạt lớn rằng : « Nữ phiến ! mi chớ ý có tà thuật mà hại tướng ta, mi hãy coi chừng lưỡi gươm này. » Nói rồi cầm gươm chém tới. Công chúa quảy ngựa chạy về, Trương triệu Hồ đuổi theo, Công chúa cũng lấy biểu ra liệng nữa, Trương triệu Hồ nói lớn rằng : « Như người khác thì sợ trái biểu của mi, chớ ta chẳng sợ đâu. » Nói rồi lấy ra một cái hồ lô, niệm thần chú rồi đưa cái miệng hồ lô lên thì nghe một tiếng nổ vang, trái biểu rớt vào hồ lô mất, Công chúa thấy vậy cả giận, quăng luôn một trái nữa, cũng bị Trương triệu Hồ thâu vào hồ lô, Công chúa mắng lớn rằng : « Yêu đạo ! Sao mi dám phá phép mầu của ta, ta thề bắt sống mi mà ăn gan. » Nói rồi, cầm thương dám vô hông Triệu Hồ, Triệu Hồ gạt thương, đánh dặng vài chục hiệp, Công chúa trá bại, Triệu Hồ rước theo. Công chúa lấy ra một nắm giấy đen, giấy trắng, quăng lên trên không, miệng đọc thần chú thì xảy thấy một trận gió thổi tới, những binh ma tướng quỷ không biết bao nhiêu mà kể, lớp mặt xanh, lớp mặt đen, bỏ tóc xả cầm gươm

cầm búa áp tới chém binh Tống, làm cho binh Tống thất kinh chạy nhâu, đập nhau chết thối vô số, Trương triệu Hồ thấy vậy lấy ra một cái còi, bằng sừng trâu, thổi lên ít tiếng, thì thấy thiên thần và kim cương đại hơn ở trên trời giáng xuống, tay cầm chày, áp đánh binh ma tan hết, xem lại nguyên hình thì bằng giấy nằm trắng đất. Triệu Hồ lại niệm thần chú lấy gương quăng lên, thì thấy hào quang xẹt xuống sáng lòa, Công chúa hoàng kinh nhảy xuống ngựa độn thổ chạy mất bỏ con ngựa lại, bị gương chém đứt hai, Triệu Hồ thấy Công chúa trốn rồi, bèn thâu gương trở lại, Dương nguyên soái thấy Triệu Hồ đắc thắng thì cầm cờ phất tới, binh Tống ào tới chém binh Phiên thấy nằm chặt đất. Lâm Phi đương cự một hồi, rồi cùng Tiết thiên Hùng cả thua chạy về dinh, Lâm Phi thấy Công chúa chạy về thì nói rằng : « Anh đánh không lại Tống, còn em thì mấy món phép cũng không còn, bây giờ biết làm sao đây em ? » Công chúa ngẫm nghĩ rồi nói : « Xin Vương huynh đừng sợ, để cho em lên Phi Nga động dựng cầu Kim tinh nương nương mà mượn phép khác đem về đây thì trừ Tống trông mới đáng, anh phải giữ dinh, chớ đừng giao chiến với nó, em đi trong một ngày thì về đến đây. » Công chúa nói rồi, từ giả ra khỏi cửa dinh, độn thổ tuốt lên Phi Nga động.

Nói về Dương nguyên soái thấy Triệu Hồ đắc thắng về dinh, thì nói với Triệu Hồ rằng : « Ngày nay giao chiến mà thắng được, là nhờ có sức Tiên trưởng, ta tưởng lại Nữ phiên tuy là bại trận, chớ làm sao nó cũng kiếm phương khác mà đánh nữa, ta phải lập kế chi mà bắt cho được nó thì mới yên ? » Mưu sĩ là Lý bá Miên nói : « Nữ phiên nó bại trận thì nhuệ khí suy rồi, nay canh ba, ta thừa thế nó không phòng bị, áp đến cướp trại đánh cho nó một trận thì chắc

toàn thắng. » Vương định Lục nói : « Kể ấy rất phải, xin Nguyên soái chớ bỏ qua rất uổng. » Nguyên soái nghe nói ngầm nghĩ rồi nói rằng : « Nay Nhạc tiên phuông và Mạnh tướng quân, hai người bị thương, làm sao cho mạnh thì mới dặng ? » Triệu Hồ nói : « Không hề chi, tôi có thuốc trị đây. » Nói rồi bèn lấy bầu hồ lô đổ ra hai hũn thuốc, dạy quân nhai nhỏ đem đắp lên chỗ bị thương ấy trong giây phút hai người lành mạnh như xưa, Nguyên soái thấy vậy rất mừng bèn truyền lệnh Mã Ân, Dư Đức, Hoài Ngọc, Hoài Ân, mỗi người lãnh một ngàn binh phân tả hữu tiền hậu đợi đến canh ba kéo qua cướp phiên trại. Bốn tướng đều lãnh mạng rồi hề nhau lo kiểm điểm quân mã chờ giờ hành sự.

Đêm ấy Lâm Phi một mình ngồi trong trướng buồn rầu nghĩ nghĩ rồi một mình nó thầm rằng : « Tổng tướng đã anh hùng, lại thêm có người cao hơn đạo sĩ thế thì Nam mông ta chắc là khó giữ. » Lâm Phi còn bán bạc thì nghe trống trở canh ba, bèn vừa muốn vào phòng an nghỉ, kẻ đầu tiếng quân ó dậy, ngoài đình lửa cháy sáng trời, binh Phiên không phòng bị binh Tống tràn tới chém giết binh Phiên như chém chuối, Lâm Phi hoảng kinh, may vì chưa cỡi giáp, gặp Mã Ân cầm giáo đánh tới, kẻ đạo thứ nhì, Dư Đức đã đến, hai tướng hiệp công đánh với Lâm Phi. Tiết thiên Hùng thấy binh Tống ra cướp trại, lật dật mang giáp, lên ngựa không yên, cầm búa chạy ra tiếp ứng thì gặp đạo thứ ba, Hoài Ngọc, Hoài Ân lại đến, hai người tiếp đánh, Tiết thiên Hùng thấy dinh trại đã phá rồi, trong lòng không dám đánh lâu, bèn quây ngựa mà chạy, chẳng dè ngựa vấp quí hai cẳng trước, ném Tiết thiên Hùng xuống đất. Hoài Ân xốc tới đâm một kích trúng giữa bụng chết ngay dưới ngựa. Lâm Phi xa từ nau sanh, bèn liều mình giải phá ra khỏi, chạy về

Phước lương thành. Trận này binh Tống giết binh Phiên, mười phần hết tám chín, còn có ba trăm tên theo Lâm Phi về thành, Lâm Phi vào cung ra mắt Mãng vương rồi quì mà tâu rằng : « Muốn tâu Vương phụ ! Con lãnh binh ra giao chiến với Tống, không dè đại bại như vậy, em con bao nhiêu phép bần đều bị nó thôn hết, bây giờ đi lên Phi nga động chưa về, đêm nay binh Tống cướp trại. Tiết thiên Hùng tử trận, con giải phá đặng mới chạy về đây, xin vào chịu tội. » Mãng vương nghe lâu rất sợ, tức thì truyền chỉ, dạy Tiều Bình giữ cửa Đông môn, Hắc kỳ Long giữ Nam môn, suốt đêm đêm một muôn binh giữ cửa cung, qua đũa canh năm thì nghe ngoài thành tiếng pháo dậy trời, đó là Văn Quảng dẫn đại binh tới ngoài thành hạ trại rồi.

Nói về Công chúa dọn đồ, lên lời Phi nga động, bèn vào trước bữu tọa quì xuống bảm rằng : « Đệ tử cúi đầu, cầu khấn sư phụ xin sư phụ cứu đệ tử một phen. » Kim tinh nương nương nghe Công chúa nói vậy thì hỏi rằng : « Chẳng hay hiền đồ về động, có việc chi mà nói vậy ? » Công chúa thưa rằng : « Nay Tống trao cử binh đến đánh Nam mông, Tống tướng rất nên lợi hại, binh Phiên bị nó giết rất nhiều, nó đã đến Phước lương thành rồi, đệ tử có xuất trận giao chiến với nó, trái thần biến bị nó thôn, còn phép thuật cũng bị nó phá hết, đệ tử đã thua, nên về đây cầu sư phụ giúp phép, đặng về cự với Tống binh. » Nương Nương nghe Công chúa nói thì gạt đầu mà rằng : « Trước mấy ngày ta xem thấy có mấy đường hồng quang ứng hiện, thì ta đã biết có Tống binh đến Phước lương thành rồi. Tự thuở nay ta cũng mang ơn Đại vương, bốn mùa đều có sai người xe lương thảo đem giúp cho trong động ứng dụng, lại thêm mi là học trò của ta, lẽ nào mà ta không giúp. » Nói rồi

hên khiến sắp thi nữ vào trong phòng, lấy ra một cây mô
hồn phan giao cho Công chúa mà nói rằng : « Cây cờ này là
của ta luyện ra, để dành trong động, cờ ấy có bốn mươi
chín lá bùa, đến khi ra trận nhắm ngay trước mặt người
giặc phát qua phát lại ba lần, thì người giặc mất hết tâm
hồn thất phách, rồi hồn mê té xuống ngựa, thì mình lại
bất sống liền, đừng để trễ ; nếu để đến một giờ ba khắc, thì
hồn vía nhập lại, mi đem cờ này về mà xuất trận, như
đắc thắng thì thôi, bằng mà không thắng, thì thầy sẽ
xuống mà giúp. » Khi ấy Công chúa nghe thầy dặn và thấy
cho cờ phan thì rất mừng, nàng lãnh cờ rồi từ giả thầy độn
thổ về dinh, về đến ngang Phước lương thành, thì thấy
binh Tống hạ trại, mới hay là bị binh Tống cướp dinh rồi
lại đặt đèn thờ vào thành thấy cha đương ngồi trong đèn
mà nghị sự. Công chúa bèn đến trước đèn mừng cha.
Mãng vương xem thấy con về thì rất mừng mà hỏi rằng :
« Chẳng hay con lên chốn tiên san, có mượn được phép bùa
chỉ chăng ? » Công chúa lâu rằng : « Nhờ ơn thầy con, có cho
cờ bùa, để ngày mai con xuất trận mới biết phép linh. »
Mãng vương lại dạy Công chúa vào hậu điện, dạng thăm
mẹ là bà Hoảng hậu.

Nói về Dương nguyên soái ben muốn mau trừ khử Nam
mãng nên hội chư tướng lại mà hỏi rằng : « Ngày mai trong
chư vị tướng quân vị nào xuất trận, dựng lập đầu công ? »
Mạnh định Quốc vội vàng bước ra xin đi. Nguyên soái
nói : « Tuy là Phiên tướng nó thua, song nó cũng nhiều
mưu kế, lại thêm có phép tà thuật, phải có thêm một
vị tướng quân nào theo giúp mới được ? » Nguyên soái nói
vừa dứt lời có Triệu Ninh xin đi. Nguyên soái nói :
« Triệu tướng quân đi thìặng lắm, song phải cho cẩn thận. »

Hai tướng lãnh binh đến trước thành, kêu chiến thì nghe trong thành phát ba tiếng pháo, cửa thành mở lớn, một đạo Phiên binh kéo ra, đi đầu một vị nữ tướng. Mạnh định Quốc nhìn kỹ biết là Bảo Nguyệt Công chúa, bèn cầm đao xốc tới nói lớn rằng : « Mi là đứa bại trận sao còn dám ra binh ? » Mạnh định Quốc nói rồi dám đại, Công chúa lấy thương gạt ra, đánh đặng mười hiệp.

HỒI THỨ BẢY

*Tổng tướng bị biêu phan hạ mã,
Phiên nữ mắc dây trời mạng vong.*

Nói về Công chúa đánh với Mạnh định Quốc, một tay cầm thương, một tay cầm cờ, nhắm ngay mặt mà phát ba cái, Mạnh định Quốc hôn mê té nhào xuống ngựa, quân Phiên áp tới lấy dây trời lại. Triệu Ninh thấy vậy tới cứu Mạnh định Quốc, mà cứu không kịp phải trở lại đánh với Công chúa ; cũng chừng mười hiệp, lại bị Công chúa phát cờ, Triệu Ninh cũng té luôn xuống ngựa, quân Phiên lại trời hoon, Công chúa thắng trận, nâng thâu binh nhập thành, tâu với cha rằng : « Ngày nay con xuất trận bắt sống đặng hai viên Tổng tướng. Xin cha định đoạt. » Mãng vương cả mừng, bèn dạy đem giam Tổng tướng xuống thiên lao, đợi thời Tổng binh rồi sẽ xử tội. Binh Tổng thấy hai tướng bị bắt lật đật chạy về báo rằng : « Bẩm Nguyên soái, Mạnh Triệu hai tướng đều bị bắt rồi. » Dương nguyên soái thất kinh hỏi rằng : « Vậy chớ Phiên tướng nào mà đại tài, và dùng phép chi mà bắt một lần đến hai tướng ? » Quân ấy bẩm rằng : « Không phải tướng nào khác, nguyên là Bảo nguyệt Công chúa,

lúc đang giao chiến, tay cầm một cây cờ vàng, phất qua phất lại thì thấy hai tướng hôn mê té nhào xuống ngựa, bị quân nó bắt đem đi ». Văn Quăng nghe vậy lấy làm buồn bực.

Qua bữa sau Công chúa và Thái tử Lâm Phi kéo binh đến dinh Tống khiêu chiến. Dương nguyên soái nghe quân báo, că giận, bèn dẫn chư tướng nhứt tề xuất trận. Nguyên soái giục ngựa tới trước, thấy Công chúa bèn nạt lớn rằng : « Con mồi kia ! Hôm qua mi dùng yêu thuật mà bắt hai tướng của ta, ngày nay ta nguyện bắt mi mà phân thây muôn đoạn ». Nguyên soái nói vừa dứt lời, Cao Minh đứng sau lưng Nguyên soái, cầm cây sóc nhảy tới trước đánh với Công chúa dặng mười hiệp, bị Công chúa phất cờ, Cao Minh té xuống ngựa. Công chúa cầm thương vừa muốn đâm, bị Đur Đurc nhảy tới gạt thương rồi tấn đánh với Công chúa. Công chúa că giận cầm thương đâm trở lại, Đur Đurc tiếp đánh, đánh nhau mười hiệp, bị Công chúa phất cờ, Đur Đurc cũng nhào xuống ngựa. Công chúa vừa muốn hạ thủ, may đâu có Hồ giềng Hiền cầm thương xốc tới nhằm ngay mặt Công chúa nửa đâm, Công chúa lệ tay đỡ dặng, rồi quất ngựa nhảy dặng ra vài bước, tay liền phất cờ. Hồ giềng Hiền té xuống đất. bị binh Phiên trối, dẫn tuốt về dinh. Binh Tống cứu dặng Cao Minh và Đur Đurc đem về trại. Tống tướng thấy cờ lợi hại thì ai nấy nhìn mặt nhau, mà không dám ra đánh. Công chúa thấy Tống tước g lui hết, bèn cầm thương xốc tới đâm Dương nguyên soái, Trương triệu Hồ thấy vậy, cỡi kim qui xốc ra đánh với Công chúa, ước dặng vài mươi hiệp, Công chúa cũng lấy cờ ra phất luôn mấy cái, mà thấy Trương triệu Hồ tự nhiên không hề chi hết. (Nguyên cây cờ này là Mê hồn phan, người nào chịu khí huyết cha mẹ sanh ra thì phải có hồn phách, hễ bị cây cờ phất, thì tam hồn thất phách tán loạn, nên té xuống ngựa, còn như Trương triệu Hồ thì không

phải cha mẹ sanh, ở trong trái dừa nứt ra, có tinh huyết hồn phách chi đâu, nên không hề chi hết). Trương triệu Hồ thấy Công chúa không làm chi động, bèn lấy bầu hồ lô ra, niệm động mấy câu chơn ngôn, lửa phát ra cháy binh Phiên chết thối vô số. Công chúa và Thái tử thua chạy tuốt vào thành, Dương nguyên soái thâu binh về dinh thấy Cao Minh, Dư Đức định hồn lại rồi thì than rằng : « Nay Nữ phiên nó có cây cờ Mè hồn rất nên lợi hại, ta biết kế chi mà cự địch cho lại ». Than vừa dứt tiếng, Mộc quế Anh bước ra nói rằng : « Con đừng ưu phiền, đề ngày mai mẹ và cô xuất trận thì bắt dạng nó, có gì mà con lo ». Nguyên soái cả mừng, dạy tam quân sửa soạn ngày mai xuất trận. Rạng ngày phát ba tiếng pháo, Mộc quế Anh và Dương tuyền Nương lên ngựa ra trận, thì thấy trong dinh Phiên, Lâm Phi kéo binh ra; bên Tống, Ngụy Hóa cầm đao xốc tới, đối địch với Lâm Phi dạng ba chục hiệp. Ngụy Hóa cự không lại. Cao Minh nhảy ra trợ chiến, một mình Lâm Phi đánh với hai tướng mà khí sắc chẳng mệt. Dư Đức và Mã Ân thấy vậy áp lại vây đánh Lâm Phi. Một mình Lâm Phi, ở trong lã xông hữu đột, trên giữ cho mình, dưới giữ cho ngựa, không phạm chi hết. Công chúa xem thấy sợ anh đánh không lại, nâng xốc vào trợ chiến; bên Tống, Mộc quế Anh ra tiếp đánh với Công chúa, Dương tuyền Nương đứng trong cầm dây Khôn yêu sách quăng lên thì thấy trên không một đường sáng lóa, xẹt xuống ngay đầu Công chúa, lúc ấy Công chúa mắc đang hồn chiến với Mộc quế Anh không kịp đề phòng, nên bị Khôn yêu sách rơi xuống, Dương tuyền Nương lấy tay chỉ một cái, dây liền trôi cứng Công chúa lại.

(Xin coi tiếp tập 4)

Muốn biết Định-Mạng của mình và
người thân của mình
nên hỏi mua quyển :

TỬ'-VI ĐÀU-SỐ TÂN-BIÊN

Phần I. — Lập-thành lá số

— II. — Luận-đoán các Sao

— III. — Luận-đoán vận-hạn

Diễn-dịch rành-rẽ, dễ hiểu, dễ biết.

Dày 360 trang, chỉ bán 80 \$

Hỏi tại : TÍN-ĐỨC THƯ-XÃ

25-27-29, Tạ-Thu-Thâu

SAIGON

Điện - thoại : 20.678

DU'ONG-VĂN-QUANG

BÌNH - NAM

Một quẻ Anh lẹ tay xuống một đao đứt làm hai đoạn, Dương tuyên Nương ngoắt thân dây lại. Còn Lâm Phi thì bị vấy, lúc đang loạn chiến, xảy nghe tiếng người té xuống ngựa, bèn ngó lại thì thấy Công chúa tử tại trận rồi, Lâm Phi kinh hồn bèn đánh liều giải phá tìm đường mà chạy, xảy dẫu Nhạc Văn đón đường nạt lớn rằng : « Phiền nó ! Chạy dẫu cho khỏi ta đón đây ». Lúc ấy Lâm Phi người ngựa đều mỏi mệt, chậm tay một chút, bị Nhạc Văn chém một đao té nhào xuống ngựa chết tươi, binh Phiên chết không biết số nào mà kể, còn sót dặng vài trăm chạy khỏi, về thành phi báo. Thừa tướng là Tiêu Bình đương đốc binh giữ cửa Đông môn, nghe quân báo Thái tử và Công chúa chết hết, thì kinh mang sắc sốt, lật đật chạy về đền tâu rằng : « Tôi phụng chỉ giữ cửa Đông môn, nghe quân về báo : Nhị thái tử và Công chúa đã tử trận rồi, còn có ba trăm quân chạy về, bao nhiêu đều chết hết ». Mân vương nghe báo bèn nhào ngựa ra chết giắc, nhờ các quan cứu lại. Rồi ứa lụy mà nói rằng : « Nếu hai con ta chết hết, thì nhà nước ắt chẳng còn, trong chư khanh có kẻ chi thì bày ra cho trẫm ? » Tiêu Bình tâu rằng : « Tôi có một đứa con, tên là Tiêu Luân, tuổi thì còn nhỏ,

Trong võ nghệ ít ai bì, nay trong nước đang nguy cấp, xin để
sai con tôi ra ngoài thành đối địch, còn tôi thì giữ cho chặt ;
lương thảo cũng còn dặng mười năm, nếu lâu ngày thì binh
Tống hết lương chắc là phải thôi ». Đại thái tử là Lâm Thăng
nghe Tiêu Bình nói thì tâu rằng : « Xin cho tôi đi với Tiêu
Luân, dặng phòng khi trợ chiến ». Mãng vương bèn hạ chỉ,
cho đòi Tiêu Luân vào ra mắt, Tiêu Luân vào trước an
chầu cúi đầu, Mãng vương nói rằng : « Nay binh Tống đến
ngoài thành, cha khanh bảo cử khanh lãnh binh ra đối địch
với Tống, vậy thì trăm phong cho khanh làm Bảo quốc đại
tướng quân, đi cùng Thái tử ra thôi Tống binh rồi ta sẽ
trọng phong quyền tước ». Tiêu Luân và Thái tử tạ ơn rồi,
lãnh một muôn binh ra chưa thành hạ trại.

Nói về Dương nguyên soái đốc thẳng thảo binh về dinh,
nói với quân sư rằng : « Nay phiên binh đại bại, nhằm trong
thành cũng hết đồng tướng rồi, ý bọn soái muốn ngày mai
điểm binh kéo đến phá thành, không biết ý Quân sư thế
nào xin cho bọn soái biết ». Trương triệu Hồ thưa rằng :
« Nguyên soái loạn như vậy rất phải, đề rạng ngày ta sẽ
công thành ». Sáng ra vừa muốn khởi binh thì quân chạy
vào dinh phi báo : « Nay ngoài thành lại có Phiên tướng kéo
binh đến khiên chiến ». Nguyên soái hỏi rằng : « Trong chư
tướng có ai xuất trận mà lập công chăng ? » Có Vương văn
Long ra xin giáp chiến ; Dương Nguyên soái cấp cho hai ngàn
binh. Vương văn Long ra trước dinh nạt lớn rằng : « Giết không
hết quân của Phiên này, nên còn muốn đến mà đòi chết
nữa đây ». Tiêu Luân giục ngựa lướt tới, tay cầm song chùy
bát giác, đánh với Văn Long hơn hai chục hiệp, Văn Long
đánh không lại, quay ngựa chav về hỗn trận, binh Phiên thừa

thể áp tới sát hại binh Tổng có hơn năm trăm mạng. Văn Long chạy vào dinh chịu tội. Nguyên soái nói : « Nếu vậy trong thành nó cũng còn anh hùng ». Văn Long bầm răng : « Có một viên tiểu tướng, tay cầm Bát giác sóng chùy thiết là anh dũng, nên tôi đối địch không lại ». Tiểu đình Quý cười mà nói : « Thử con nit mà tài cán chi, để cho tôi ra trận, tôi bắt thằng nhỏ ấy như chơi ». Nguyên soái nói : « Tướng quân muốn ra binh phải cẩn thận mới dặng ». Tiểu đình Quý lãnh mạng, lên ngựa xốc ra cửa dinh xem thấy Tiểu phiến đứng trước trận đang khoe khoang oai võ. Tiểu đình Quý nổi giận, cầm hai búa xốc tới nạt rằng : « Thằng nhỏ kia, đừng thấy ta rồi sợ mà chạy, ta là ông Tiểu đến lấy thủ cấp mi đây ». Nói rồi buời búa mà chặt đại. Tiểu Luân lấy chùy đỡ ra, còn tay trái cầm một chùy, nhảm ngay đầu Tiểu đình Quý mà đánh xuống, Tiểu đình Quý cầm hai búa đỡ liền vùng té xuống ngựa, lồm cồm đứng dậy chạy về bên trận. Tiểu Luân thấy vậy cười lớn mà nói : « Mi thiết là đồ vô dụng, vậy cũng xưng rằng tướng, không sợ xấu hổ, ta chẳng thêm rượt mi làm gì, dầu ta có đánh một chùy cho mi chết, thì cũng dơ trái chùy của ta ». Tiểu đình Quý thua chạy vào dinh chịu tội mà bầm răng : « Tiểu phiến tướng thiết là mạnh bạo, tôi đánh không lại, thua chạy về đây xin thọ tội cùng Nguyên soái ». Nguyên soái chưa kịp nói chi thì Hoài Ngọc bước ra bầm răng : « Xin để con xuất trận, bắt Tiểu phiến cho ». Nguyên soái bằng lòng. Hoài Ngọc lãnh binh xuất chiến, hai bên đối trận, Hoài Ngọc ngó qua thấy một viên tiểu tướng cỡi ngựa bạch long cu, tay cầm một cặp Bát giác ngân chùy, bèn hỏi lớn rằng : « Phiến tướng tên chi ? » Phiến tướng đáp rằng : « Ta là con thừa tướng, tên là Tiểu Luân đây, vậy chớ Tổng tướng là gì ? » Hoài Ngọc : « Ta là

con Binh nam Nguyên soái tên Dương hoài Ngọc ». Nói rồi cầm kích đâm tới, Tiêu Luân lấy chùy gạt ngang, rồi đánh nhau rất kịch liệt, chùy kích khắc nhau, hai đảng rần sức đánh hơn hai trăm hiệp chưa thấy hơn thua, mặt trời đã tối mà hai người còn đang đánh. Đại thái tử thấy vậy bèn truyền linh gióng chiêng thâu quân. Tiêu Luân trở về dinh bẩm rằng : « Thiếu chút nữa tôi bắt được Tổng tướng, cơ gì thái tử lại thâu quân ? » Thái tử nói : « Ta thấy Tướng quân đánh với Tổng tướng trọn một ngày, sức đã mỏi mệt, nên ta thâu quân, để ngày mai xuất trận bắt nó cũng không muộn chi ». Còn Hoài Ngọc về dinh, vào trường bẩm rằng : « Con phụng mạng ra đánh Tiêu Luân hơn hai trăm hiệp, rồi kể trời chiều. Phiến nó thâu quân, nên con phải lui binh về ». Nguyên soái nói : « Vậy thì Tiêu Luân cũng thiệt anh tài, nếu lấy sức mạnh mà đánh thì khó trừ nó, phải lập kế chi mới được ? » Lý bá Miêu bẩm rằng : « Phiến tướng tuy là đông lực mà nó vô mưu, ta lập kế đao hãm thì bắt được nó ». Nguyên soái nghe nói ngâm nghĩ giây phút rồi : « Tiên sanh tính kế ấy rất hay, Bôn soái làm y theo kế ».

HỒI THỨ TÁM

Tiêu-Luân giả hàng thoát nạn

Văn-Quảng thừa cơ thiết kế

Nói về Dương nguyên soái đêm ấy dạy quân đao một cái hãm trước dinh lại dạy Hoài Ngọc đến mai có xuất trận, phải trá bại dẫn Tiêu Luân đến hãm bắt nó. Quân như vâng lệnh đao rồi, sáng ngày Hoài Ngọc ra khiêu chiến, quân Phiến chạy vào phi báo, Tiêu Luân tức thì lên ngựa xông ra mà trong bụng nghĩ rằng : « Hoài Ngọc cũng là tay anh hùng khó trừ nó được, chỉ bằng ngày nay ta trá bại, rồi ta dụng kế phiến

thần chùy (1) thì chắc thắng nó dặng ». Tính rồi giục ngựa xốc
vỗ, Hoài Ngọc cầm kích đâm tới. Tiêu Luân đỡ ra, đánh đặng
ba chục hiệp, Tiêu Luân liền quây ngựa chạy. Hoài Ngọc hồ
nghĩ rằng: « Ngày hôm qua nó đánh với mình cả ngày mà không
thấy gì, huống chi nay mới đánh có mấy hiệp, sao nó lại chạy
đi, hay là nó cũng dụng mưu đảo hãm như ta chăng, vậy ta có
đuổi theo, phải giữ mình cho cẩn thận ». Nghĩ vậy bèn giục
ngựa rượt theo. Tiêu Luân nghe tiếng lạc ngựa gần tới, bèn
lấy chùy đánh trái lại. Hoài Ngọc thất kinh cầm kích đỡ chùy
nghe một cái cấn. Hoài Ngọc giã đòn bị trúng chùy, nằm
xuống yên ngựa mà chạy. Tiêu Luân cười mừng, tưởng là Hoài
Ngọc bị chùy rồi, bèn rượt theo. Hoài Ngọc chạy đến chỗ hãm,
dòm lại thấy Tiêu Luân bèn đánh ngựa ba roi, nhảy ngang
qua khỏi. Tiêu Luân rượt theo tới đó không dè, nghe một cái
ầm, người ngựa đều sa xuống hãm hết, binh Tống mai phục
hai bên, chạy lại lấy câu móc đem lên rồi trôi lại, khi ấy
Đài Thái tử xem thấy, bèn giục ngựa tới cứu Tiêu Luân, bị
Dương nguyên soái cầm thương ra chặn lại, đánh đặng ba
chục hiệp. Nguyên soái tận lực đâm một thương, Thái tử
nhào xuống ngựa, binh Tống chạy lại cắt lấy thủ cấp rồi thừa
thắng rượt chém binh Phiên vỡ tan bốn phía. Nguyên soái
đặc thăng thâu quân về dinh, hội chư tướng đề ghi công, thì
quân dẫn Tiêu Luân báo quí. Nguyên soái thấy Tiêu Luân thì
gật đầu mà nói rằng: « Tướng quân tuổi còn nhỏ, mà nên đứng
anh hùng. Bốn soái mười phần thương mến, tướng quân cũng
biết đất Nam: mông nay đã về Tống rồi, còn một cái thành coi
này chẳng biết phá bừa nào, như tướng quân không chịu
đầu hàng, trước không thất thể diện anh hùng, sau dặng bảo

(1) Là chùy đánh ngoài lại.

loàn gia quyến, có phải là lưỡng toàn chăng ? » Tiêu Luân bèn nghĩ thầm rằng : « Nay ta đã bị bắt rồi, nếu không chịu đầu, thì chắc là bị hại, chi bằng ta trá hàng, rồi sau ta kiếm thế mà trốn. » Bèn nghĩ vậy rồi bầm rằng : « Như Nguyên soái có lòng thương kẻ bại trận thì tiểu tướng xin hàng phục. » Nguyên soái nghe nói rất mừng, bước xuống mở trời, lại dạy quân dọn tiệc rượu mà đãi Tiêu Luân. Rạng ngày Nguyên soái điểm binh phá thành, Ngụy Hòa đánh cửa nam môn, Cao Minh đánh đông môn, Dư Đức đánh tây môn, Vương Văn Long đánh bắc môn, mỗi đạo đều lãnh hải ngàn binh, phải đem thang dặng leo thành. Tiêu đình Quý đi trước, tay cầm cái khiên bằng mây đỡ tên dặng leo lên thành, ở trên thành có Tả thừa tướng là Tiêu Bình, Hữu thừa tướng là Lương Ngọc, truyền lệnh cho binh Phiên bắn hỏa pháo, và xô cây, lăn đá xuống, lớp thì cung tên bắn vãi ra, Tiêu đình Quý và binh Tống lăm thành không dặng, đánh luôn ba ngày như vậy, phá thành không nổi, mà lại hao binh mã vô số. Nguyên soái thấy thành không hạ thì chẳng vui, một mình ngồi trong trường, bèn truyền lệnh cho mời Tiêu Luân đến rồi nói rằng : « Bỏn soái mấy ngày rày đánh phá Phước lương thành không dặng, tưởng lại tướng quân có khi biết trong thành hư thiệt thế nào, như có kế chi đánh dặng, thì công lao của tướng quân chẳng nhỏ ? » Tiêu Luân thưa cơ bầm rằng : « Việc hư thiệt trong thành, tôi đều biết hết, vì cha tôi làm chức Tả thừa tướng, lại bảo thủ đông môn, nếu Nguyên soái rộng lòng cho tôi về, dặng tôi nói với cha tôi đầu hàng rồi dặng cửa đông môn, ngoại công nội ứng, thì thành lẽ nào không lấy dặng. » Nguyên soái nghe Tiêu Luân nói thì ngẫm nghĩ rồi cười mà nói : « Nếu tướng quân mà dặng chơn tình như vậy, thiệt là công rất lớn, Vậy thì tướng quân hãy đi cho chóng. Tiêu Luân lặn mặng ra.

khỏi cửa dinh, lên ngựa chạy về Phước lương thành đường như tên bắn, đến chận thành kêu lớn rằng : « Quân thù thành hãy mở cửa cho mau, ta là Công tử Tiều Luân đây. Quân Phiên xem thấy lật đật chạy vào báo rằng : « Có tiểu tướng quân trở về ngoài thành. » Tiều Bình nghe báo lật đật nói rằng : « Con ta bị Tổng tướng bắt, ta ngày đêm sầu não, nay nó về đặng thiệt là phước lớn, chẳng hay nó về một mình, hay là có binh mã chi chăng ? » Quân Phiên bẩm rằng : « Tiểu tướng quân đơn thân độc mã mà thôi, chớ không thấy ai hết. » Tiều Bình rất mừng, dạy quân ra mở cửa thành cho vào. Tiều Luân vào đến trước mặt cha, quì xuống và khóc và bẩm rằng : « Con ra trận vì thất cơ, nên bị nó bắt, con phải giả ý hàng đầu đặng lo mưu kiếm kế mà thoát thân, may đầu Dương văn Quang bỏ cho con về, bèn con nói với cha đầu hàng, đặng làm ngoại công nội ứng nên con sẵn kế mới đặng về đây thấy cha. » Tiều Bình nghe con nói thì cười mà rằng : « Nếu vậy ta thì bắt Văn Quang trong tay. »

Nói về Mãng vương từ nghe báo Đại thái tử chết còn Tiều Luân thì bị bắt, bèn khóc rống lên, té xiểu dưới long sàng, có quan nội thị phò đỡ lần lần mới tỉnh lại. Từ ấy mỗi ngày lo rầu, tính không ra kế ; ngồi đầu đưng đầu đầu đau nết mặt, bỗng thấy Tả thừa tướng vào tâu rằng : « Con tôi là Tiều Luân bị Tổng tướng bắt, nó phải giả đầu hàng, đặng thừa dịp mà thích khách Dương văn Quang, mấy ngày rày Văn Quang phá thành không đặng, nay nó cho con tôi về nói với tôi đầu hàng đặng làm ngoại công nội ứng, tôi nghĩ lại đã mấy đời mang ơn chúa công hậu đãi

nở nào lại phân, nhà tôi tuy tan xương nát thịt cũng chưa trả ơn cho chúa công. muốn phân đặng một vậy thì tôi có một kế giã ý chịu với nó, rồi gặt nó vào thành mà giết đi, ấy gọi là xuất kỳ bất ý, trong một hồi trống thì đã thành công không biết Lang chúa có chịu vậy không ? » Mãng vương nói : « Nay con ta Thái tử và Công chúa đều chết hết, nên ta tâm thần tán loạn, còn cớ biết chi, như Thừa tướng muốn dùng kế ấy, thì phải cho tận tâm kiệt lực, chớ nên để hại cho ta. » Tiều Bình lãnh chỉ trở ra đến, bèn phát lệnh tiễn cho dò nam môn Hắc kỳ Long, tây môn Tuyên thiên Tường, bắc môn Lương Ngọc, lập tức đến mà nghe lệnh, lại viết một phong thư sai một lều quân phiên đem qua Tống.

Nói về Dương nguyên soái đương hội chư tướng mà nghị kế phá thành, xây lũy quân vào qui xuống tầu rằng : « Nay bên phiên sai qua qua dâng thư. » Nguyên soái bèn dạy cho vào. Phiên quân vào qui bẩm rằng : « Tôi phụng mạng Tiều thừa tướng đem thư qua cho Nguyên soái. » Nói rồi liền dâng thư lên, Nguyên soái lấy thư dỡ ra coi rồi, nói với tên quân rằng : « Mi mau mau về bẩm lại rằng : Ta gọi lời đòi ơn Thừa tướng và ta chẳng cần gì phải viết thư trả lời, nội đêm nay đến canh ba hề thấy lửa cháy sáng, thì là hiệu lệnh, đó là ta cử binh đến vậy. » Phiên quân cúi đầu rồi trở về thành, thuật hết lời Văn Quăng nói lại cho Thừa tướng nghe, Tiều Bình rất mừng, thưởng lều quân, rồi lập binh chờ sẵn, đề phòng khi sát hại binh Tống.

Nói về Tống đình có Tham quân là Vương định Lục bẩm với Nguyên soái rằng : « Tiều Bình mấy đời làm tướng cho Nam mông có lẽ nào mà trở lòng phản chúa, tôi e có khi nó trá chằng, xin Nguyên soái phải xét lại, chớ để mà làm

gian kể nó. » Văn Quăng và cười và nói rằng : « Ta cũng biết con Tiêu Bình là Tiêu Luân, nó trá hàng, chớ không phải thiệt, nên ta mới cho nó về, ta biết chắc cha con nó sao cũng lấy binh ba cửa thành, là tây, nam, bắc, hội lại một cửa đông môn, đợi chờ binh ta đến, đợi có chận mà giết, ấy là kế của nó ; còn kế của ta, trong ba cửa không có binh tướng giữ gìn, ta thừa hư kéo binh vào ba chỗ ấy, thì thành Phước lương chắc lấy được trong tay, ấy là trong binh thơ gọi rằng : Xuất kỳ bất ý, công kỳ vô bị, thì chắc phải thắng. » Chư tướng đều ứng tiếng khen rằng : « Nguyên soái quả là : Thần cơ mật trất, đầu cho Tôn, Ngô, cũng không bì kịp. » Đêm ấy Nguyên soái điểm binh, sai Ngụy Hóa đánh nam môn, Cao Minh đánh bắc môn, còn Nguyên soái và Hoài Ngọc, Hoài Ân, Dư Đức, đánh tây môn, cho Tiêu Đình Qui đi sau tiếp ứng, lại sai năm trăm quân lão nhược vào cửa đông môn, phải làm náo nhiệt, đợi giã làm đạo binh của Nguyên soái.

Bấy giờ Tiêu Bình ở cửa đông môn, đợi tới canh ba, quả thấy một đạo binh Tống kéo tới gần thành, Tiêu Bình cả mừng mà nói : « Trời khiến cho Văn Quăng chết rồi, chắc là nó trúng kế. » Bèn mở lớn cửa thành, quân lão nhược kéo vào, xãy nghe một tiếng pháo, binh Phiên ó dậy, áp lại chém giết binh Tống.

HỒI THỨ CHÍN

*Phước lương thành, Tống binh chiếm đoạt,
Nga mi động, Mãng chúa lánh thân*

Nói về binh Tống tràn vào ba cửa thành, quân Phiên chạy đến phi báo với Thừa tướng rằng : « Không

xong rồi, tây, nam, bắc ba cửa, binh Tống kéo vô thành
hàng hà sa số rồi. »

Tiêu Bình nghe báo thất kinh, bỗng thấy Hữu thừa
tướng là Lương Ngọc cỡi ngựa chạy đến nói rằng : « Đêm
nay chúng ta trúng kế kẻ giặc, binh nó đã tràn đến đây
thành rồi, anh em ta mau mau vào trào bão giá, tìm nơi tị nạn,
nếu chậm thì không tồn tánh mạng. » Tiêu Bình dạy Tiêu Luân
ngăn đón cửa nam môn, Tuyên thiên Tường ngăn giữ tây
môn, Hắc kỳ Long đương cự bắc môn. Tiêu Bình cùng
Lương Ngọc vào cung tâu rằng : « Đêm nay tôi lâm mưu của
giặc, nay binh Tống đánh phá thành trì, đã vào đến hoàng
đô rồi, xin chúa công phải mau đi với bọn tôi, trốn lên Phi
nga động, dặng cầu Kim tinh nương nương cứu giúp, thì mới
trả thù được. » Mãng vương nghe nói hoảng kinh hồn phi phách
tán vội vã hỏi rằng : « Nay binh Tống nó đã vô thành rồi,
có đường nào mà ra cho dặng ? » Tiêu Bình nói : « Tôi có sai
tướng ngăn giữ ba cửa, còn một cửa đông môn thì ra dặng. »
Mãng vương nghe pháo nổ vang trời, binh la dội đất trong
lòng sợ quính, không dẫn cung nga gia quyến chi hết, một
mình đi với Tiêu Bình Lương Ngọc ra khỏi đền, lên xe có
mấy tướng theo bão giá, là Thạc Nhon, Nha lý Lộc, Cao đại
Giang, Cao thiên Hải, Tiêu sĩ Giản, hai ngàn Ngự lâm quân
ra cửa đông môn thẳng lên Phi nga động tị nạn.

Nói về Ngụy Hóa đánh vào cửa nam môn, rồi thẳng đến
đông môn, gặp Tiêu Luân đánh ba chục hiệp, kẻ Dương
nguyên soái cỡi ngựa đến mắng lớn lên rằng : « Tiêu Luân,
mi thiệt là đứa phản phúc tiểu nhon, nay sao chưa xuống

ngựa mà chịu trời cho rồi ? » Nói rồi cầm thương đâm nhều
lại có Hoài Ân, Hoài Ngọc cầm kích tiếp nữa, làm cho một
minh Tiêu Luân ráng sức tả xông hữu dục, mà không ra
khỏi, bị Nguyên soái đâm một thương nhào xuống ngựa chết
tốt, binh Tống giết binh Phiên, thấy nắm chặt đất máu chảy
như sông. Còn đạo binh Cao Minh đánh cửa nam môn, kéo
tuốt qua đông môn, gặp Tuyên thiên Trường đánh hai chục
hiệp, Tuyên thiên Trường bị Cao Minh một sóc hồn qui địa
phủ. Đạo binh Dư Đức đánh bắc môn, Hắc kỳ Long đón đánh
bốn chục hiệp, Dư Đức chém Kỳ Long một đao đứt ra hai
đoạn. Còn Tam thái tử là Lâm Minh, chạy bảy trong thành,
ngựa vấp chơn té xuống đất bị loạn quân đạp chết. Náo loạn
đến sáng thì đại binh đã nhập thành rồi. Văn Quăng bảo treo
bàn an dân và dựng cờ Đại Tống, tra điểm lương tiền trong
kho rất nhiều, rồi dạy Văn lương quan là Dương Đường
coi giữ, lại sai người xuống mở cửa thiên lao, cho Mạnh
định Quốc, Triệu Minh, Hồ giêng Hiền ra, ba tướng ra rồi
thì lạy Nguyên soái xin chịu tội. Nguyên soái lại bảo
đứng dậy mà nói rằng : « Việc binh gia thắng bại là sự
thường, có tội chi đâu. » Ba tướng đều lạy tạ. Nguyên soái
nói rồi bảo Vương văn Long bắt gia quyến của Mãng
vương đem giam xuống thiên lao, lại dạy Dư Đức lãnh
một ngàn binh, bắt hết gia quyến của các quan vua
Nam mãng mà hạ ngục, lại sai quân đi thám coi vua Nam
mãng và các quan trốn đi xứ nào, rồi sẽ cử binh theo bắt
lại. Tra xét hết cung viện, kho tàng, đặng những vàng bạc
ngọc ngà, châu báu, san hô, mã não, minh châu, chõ lên xe,
rồi sai Lý văn Trường đem về Kinh đô, và dựng biểu chương

mà báo tiếp ; lại dạy Vương định Lục khai kho lấy lúa phát cho dân nghèo đói và đuổi hết bọn cung nữ cho về nhà cha mẹ làm ăn.

Bây giờ Văn Quảng đắc thắng rồi, dạy quân đặt bày yến tiệc, hội các tướng ăn mừng, lại ghi công lao cho chư tướng, chén thù chén tạt đến nửa chừng, Nguyên soái bèn nói rằng : « Bốn soái nhờ có công chư tướng mới lấy được Phước lương thành, nay Mãng vương không biết trốn đi phương nào, trong lòng bốn soái còn lo chuyện ấy lắm ? » Vương định Lục bèn rằng : « Ta đã lấy được Phước lương thành rồi dầu cho Mãng vương trốn nơi đâu cũng chẳng khỏi tay ta. » Nguyên soái lật đật nói : « Ta xem địa đồ đất Nam mông phía tây nam hai trăm dặm, có một cái động kêu là Điệp tử động, chúa động tên là Quĩ nguyệt Cô. Ta sợ Mãng vương trốn lên động ấy, ắt là sanh chuyện tranh đấu lớn nữa, nên bốn soái thêm lo. » Trương triều Hò bèn rằng : « Nguyên Điệp tử động ở xa, gần bên mé biển, xưa nay nó không phục Nam Mông. Nay Mãng vương đã mất nước rồi dầu mà có trốn lên đó, thì Quĩ Nguyệt Cô cũng không chịu cho ở, việc ấy chẳng nên lo ; tôi lo là lo có một chỗ này, phía nam có một hòn núi Phi nga sơn, trong núi có một chỗ Phi nga động, trong động có một vị tiên có tên là Kim tinh nương Nương phép thuật vô cùng, Mãng Vương bốn mùa đều có cấp lương bổng, nếu Kim Tinh hay học trò là Bảo Nguyệt Công chúa bị ta giết, thì chắc là báo thù, tôi e trong dinh ta không có người nào mà đánh cho lại, tôi rất lo điều đó mà thôi. » Nguyên soái nghe nói bèn giựt mình mà nói : « Quân sư lo chỗ ấy rất phải, để bốn soái sai

tướng đem binh đuổi theo trừ cho đảng Mãng vương, thì mới hết hậu hoạn. » Trương triệu Hồ nói : « Nguyên soái tính vậy cũng đặng, như thi hành thì phải làm cho mau mới đặng. » Nguyên soái vội vã sai Vương văn Long lãnh năm ngàn binh đuổi theo Mãng vương. Văn Long lãnh mạng suốt đêm nhắm hướng nam rượt riết. Văn Long đi rồi Lý bá Miêu hăm rằng ; « Đêm nay tôi coi thiên văn, thấy ngay dinh vì sao bốn mạng chúa soái lờ mờ không tỏ, lại thấy phía tây, nam hai hướng có hồng quang chói lên thình không, ngay đường hồng quang ấy lại có vài vì sao tướng tinh sa xuống, việc đuổi theo Mãng vương, thì lãnh dữ chưa biết, xin Nguyên soái phải chước lượng rồi sẽ tấn binh ! » Triệu Hồ nói : « Vì Mãng vương nó tự thì dám hạ chiến thư cho thiên quốc, ấy là tội phạm thượng đồ, nên Nguyên soái mới phụng chỉ bình Nam ; nay nước Nam mất mười phần đã dặng chín rồi, lý như chẻ cây tre, còn vài lóng nữa, rặng tay một chút, thì cây tre phải rã hai, chúa ta phước lớn bằng trời, có lo vì là Mãng vương không đầu, nay Nguyên soái mà hành quân nữa, dẫn cho nó có người bàn môn lã đạo, thì ta cũng có sĩ hiền tài mang mà trừ nó, có lo chi đâu. » Nguyên soái nói : « Lời của nhị vị Quan sư nói đó rất nêu thâm lý, vậy thì phải đình binh tại đây, chờ cho Văn Long về thông tin tức Mãng vương thế nào, rồi sẽ tấn binh. »

Nói về Phi nga động, Kim tinh nương nương đương ngồi tại bửu tòa, mà trong bụng bàng hoàng, bên sanh nghĩ, mới đánh tay mà coi thử chuyện gì cho biết, coi rồi vùng thất kinh mà nói rằng : « Cha chã ! Phước lương thành mất rồi và mẹ hồn phan cũng không còn, đồ đệ ta là Bảo Nguyệt

Công chúa lại chết tại trận, thế thì ta phải báo thù mới được. » Nói rồi bèn điếm bọn đồ đệ trong động, kéo xuống Phước lương thành, dựng báo thù cho Công chúa, đi đến nửa đường, xảy thấy trước mặt một đội Phiên binh chạy tới như chim sổ lồng, như cá lọt lưới. Nương Nương bèn bảo đồ đệ đón hỏi, thì mới hay là binh của Mãng vương và các quan, bèn sai đồ đệ thỉnh Mãng vương và các quan đi thẳng lên động, rồi sẽ bàn luận. Mãng vương rất mừng, hiệp binh lại với Nương Nương trở về Phi nga động.

HỒI THỨ MƯỜI

Đánh Phi nga, Nhạc Văn tồn mạng

Đụng thần thông, yêu quái hóa đài

Nói về Mãng vương lên đến Phi nga động, Kim Tinh mời ngồi. Mãng vương rưng rưng nước mắt mà nói rằng : « Không dè đâu bị Tống tráo đến đánh, cho đến đổi tan nhà mất nước, ba đứa con đều chết hết, cho tới một đứa con gái nó cũng đi đời, nay không có chỗ mà gửi thân, may nhờ có hai vị thừa tướng bảo giá, lên đến đây, xin Nương Nương cứu giúp, Trăm đội ơn đức vô cùng. » Nương Nương nói : « Bàn đạo cũng hay việc ấy, nên mới dẫn chúng đồ đệ, quyết xuống Phước lương thành, dựng đôi địch với Tống cho biết cao thấp ; không dè đến giữa đường, lại gặp Đại vương, vậy xin Đại vương an tâm ở trong động này, để cho bàn đạo điếm binh Phiên xuống đánh với Tống, cho biết hơn thua, rồi sẽ thỉnh Đại vương trở về thành, cho Tống trông nó biết sức Phi nga động. » Mãng vương nghe nói mười

phần cảm tạ, liền lấy ngọc ấn và bửu kiếm giao cho Nương nương mà nói : « Từ đây trăm còn mất nhờ tay tiên nương cứu giúp. » Nương nương lãnh ấn kiếm rồi, ra ngoài động hạ trại, tức thì điểm binh tướng lại, thì còn năm viên đại tướng là : Tuyên thiên Trường, Nha lý Lộc, Đạt đình Gian, Bạch kỳ Quan, Thạc Nhơn, và còn mười tướng cạnh, Phiên binh và bốn đồ đệ nhập lại dặng một muôn người, lương thảo của Mãng vương, và trong động còn dặng ngàn xe, Nương nương lại dọn phía sau động, cho Mãng vương và các quan đại thần ở.

Nói về Vương văn Long dẫn binh rước theo Mãng vương, thấy Mãng vương theo Nương nương vào Phi nga động, Văn Long không dám tấn binh, bèn trở về thành bầm cho Nguyên soái hay. Nguyên soái nghe nói, bèn dạy ba vị Nữ tướng là Kim Liên, Tiêu thượng Dung, và Phương phi Văn hiệp với Mạnh định Quốc ở lại giữ thành, lại điểm Nhạc Văn, Đur Đức, Cao Minh, Tiên đình Quý, Ngụy Hóa, Hồ giêng Hiền, Mã An, Triệu Ninh, Dương hoải Ngọc, Dương hoải Ân cử mười muôn binh, kéo lên Phi nga động, cách động không bao xa, bèn truyền lệnh hạ trại. Bấy giờ quân Phiên chạy về phi báo, Nương nương nổi giận, bèn kéo binh ra lập trận, thì Dương văn Quăng giục ngựa đến trước, thấy bên kia trận dưới cờ có một vị đạo cô, đầu đội mào đuôi cá bằng vàng, mình mặc áo tím thêu hình bắc quái, cỡi một con nai bông, tay cầm gươm báu, hình tượng như tiên tiên giảng thế. Trương triệu Hồ đứng một bên, nói với Nguyên soái rằng : « Tôi xem người ấy, tướng di đứng rõ ràng, hình dung coi thanh nhã lắm, chắc là : Trong mình có phép lạ, xin Nguyên soái phải đề phòng mới dặng. »

Nguyên soái gặt đầu, bèn cầm thương giục ngựa xốc tới mà nói : « Ta chào đạo hữu » Nương nương đáp rằng : « Bần đạo xin chào lại, chẳng hay phải là Dương nguyên soái chăng ? » Nguyên soái nói : « Phải ! Vậy chớ đạo hữu là ai đó ? » Nương nương đáp rằng : « Bần đạo là Phi nga động Kim tinh nương nương đây. »

(Xin coi tiếp cuốn thứ năm)

TimSach.Com.Vn

*In, xuất bản và phát hành
tại nhà in*

TÍN-ĐỨC THƯ-XÃ

25-27-29, đường Tạ-thu-Thần — SAIGON

Điện thoại : 20.678

DU'ONG-VĂN-QUẢNG

BÌNH-NAM

CUỐN THỨ NĂM

Nguyên soái gặt đầu nói : « Thừa Nương nương : Vì bởi Mãng vương đã chẳng giữ đạo làm tôi nữa thì thôi, lại còn hạ chiến thư qua Đại Tổng, nên chúa tôi mới giận, sai tôi cử binh đến mà hỏi tội, nay Mãng vương đã tan nhà mất nước rồi, trốn lên bờ động, xin đạo hữu đem dâng Mãng vương ra, thì bọn soái lập tức thâu binh trở về, chẳng dám nói chi đến mất lòng trong động, xin đạo hữu hãy nghĩ lại kẻo ngày sau lại hối hận. » Nương nương cười rồi nói : « Bần đạo tưởng lại, bởi Tổng tráo ý mình cường đồng, qua đánh phá cõi Nam Mãng lại sát hại tướng sĩ, thì trong nước Nam mông như thảo giới, nên bần đạo mới ra tay, một là thương tướng sĩ, hai là vì học trò mà báo thù, ba là cứu Mãng vương phục quốc, Nguyên soái phải nghe lời bần đạo mà thôi binh về, nếu không nghe lời thì ăn năn không kịp. » Nguyên soái cả giận mà đáp rằng : « Bọn soái đã lấy lời thuận lẽ êm mà nói, ấy là thương người đạo hạnh, không nỡ làm hại, sao ngươi không biết bọn soái lợi hại thế nào lại dám buông lời vô lễ. » Nương nương nổi giận đánh nai nhảy tới chém liền, ở sau lưng Nguyên soái có Nhạc Văn nhảy ra, cầm thanh long đao bổ xuống, hai đảng áp đánh

hơn vài chục hiệp, Nương nương liệu không thắng nổi, quày đầu nai bỏ chạy. Nhạc Vân không dè là kẻ, bèn đuổi theo sau, Nương nương xem thấy Nhạc Vân theo cận, bèn lấy ra một bầu hồ lô, giở nút đồ ra một hột đậu đen, niệm một câu chơn ngôn quăng hột đậu lên trên không, xãy đậu trện gió âm phong thổi tới, hóa ra một vị Kim giáp đại thần, áp lại bắt Nhạc Vân, Nhạc Vân thất kinh, cầm đao chém đại thần, chẳng dè đại thần không sợ đao, cứ lướt tới bắt Nhạc Vân quăng xuống ngựa, bị Nương nương chém một đao rụng đầu. Bèn này Nguyên soái xem thấy rung rung nước mắt mà nói lên rằng : « Nhạc tướng quân từ ngày đi đánh Nam mang đến nay công lao biết là bao nhiêu, không dè đến đây mà bỏ mình nơi chốn sa trường, rất nên thương tiếc ! » Nói rồi muốn xốc ngựa đến mà báo thù, bỗng thấy Đur Đức cầm đao chạy ra nạt lớn rằng : « Mi giết đại tướng ta, nay ta báo thù cho Nhạc tướng quân. » Nói rồi áp đánh hơn mười hiệp, rồi cũng chết theo như Nhạc Vân một thể. Nương nương bèn xốc lại chém Nguyên soái, Trương triệu Hồ cỡi kim qui đến nạt lớn rằng : « Chẳng phạm đến Nguyên soái, có ta đây. » Nương Nương ngược mặt lên thấy một vị đạo nhân, cỡi con kim qui, khác hơn kẻ tục. Nương Nương bèn dừng gươm mà hỏi rằng : « Chẳng hay đạo hữu là ai ? » Trương triệu Hồ đáp rằng : « Ta là Quân sư Trương triệu Hồ. » Nương Nương nói : « Ta và đạo hữu cũng là đồng đạo, vậy ta xin đạo hữu phải trở về, chớ nên dự vào chuyện ngoài, nếu mà hai đảng động thủ, thì chẳng là lỗi đạo nghĩa cùng nhau. » Triệu Hồ nói : « Chớ có nhiều lời, coi cây gươm này thì

biết. » Nói rồi hươi gươm chém đại. Nương Nương cũng hươi gươm đỡ ra rồi hai đảng đánh nhau hơn mười hiệp, Nương Nương cũng quang đầu niêm chơn ngón hóa ra đại thần như trước, Triệu Hồ bèn lấy cái bầu hồ lô ra niêm câu chú, lửa trong bầu phát ra cháy đại thần tiêu mất. Nương Nương cựa giận, lấy ra cái roi dũa thần tiên, quăng trên không, thấy in như rồng múa, nhắm đầu Triệu Hồ đánh xuống. Triệu Hồ xem thấy bèn thúc một cái, con kim qui trượng hai cánh, bay tước trên không. Nguyên soái thấy vậy bèn truyền lệnh gióng chiêng thâu quân. Nương Nương cũng không đuổi theo đánh trống đặc thắng mà trở về dinh, rồi sai quân vào động tâu cho Mãng vương biết mình thắng trận.

Nói về Dương nguyên soái trở về dinh, Quân sư cũng về đến, Nguyên soái vội nói rằng : « Không dễ đâu ngày nay tổn hết hai viên thượng tướng, lại thêm Quân sư bại trận nữa. » Nói rồi dạy quân đem thầy Nhạc Văn, Đur Đức đi chôn. Đêm ấy Nguyên soái vào hậu dinh bẩm lại cho mẹ hay thì Mộc quế Anh nói : « Con đừng lo chi, đề mai cô con và mẹ đồng ra trận, sẽ bắt đặng nó. » Nguyên soái rất mừng ra ngoài tướng an nghĩ. Qua ngày sau có quân vào phi báo : « Cô Yên nương đến kêu chiến. » Mộc quế Anh và Dương tuyền Nương mặc đồ chiến phục kéo binh ra trước, Nguyên soái dẫn các tướng theo sau lược trận. Nương Nương thấy bên Tống, ra một viên nữ tướng, niên kỷ ước chừng sáu mươi tuổi, bèn hỏi rằng : « Tống tráo Nữ tướng tên chi ? » Mộc quế Anh đáp rằng : « Khi trước phá Nam thiên bảy mươi hai trận, Mộc quế Anh là ta đây, người

là phạm tu hành, sao chẳng giữ đạo giải, lại dám thi yêu thuật mà giết đại tướng của ta, e cho người không dặng trọn lành rồi đây sẽ bị tán mạng chớ chẳng không ? » Nương Nương mỉm cười mà nói rằng : « Điều ấy ta đã biết, người cần nói làm chi. » Mộc quế Anh nghe nói rút đao chém liền. Nương Nương cầm gươm tiếp đỡ, đánh hơn hai mươi hiệp, Mộc quế Anh nghĩ lại, con yêu phụ này nó nhiều thuật pháp lắm, chi bằng mình ra tay trước thì hay hơn. Tính rồi liền quày ngựa bỏ chạy, Nương Nương rượt theo, Mộc quế Anh lấy phi đao dè ngay đầu Nương Nương mà chém xuống. Nương Nương cười rằng : « Thứ đồ chơi nhỏ mọn như vậy, cũng đem ra mà nhát ai. » Nói rồi lấy tay ngoắt một cái, ngọn phi đao vào trong tay Nương Nương. Mộc quế Anh thấy vậy lại lấy ra một sợi dây dỏ kèn là Tống la sách, quăng lên trời không, thì thấy cả muôn đường sáng úp xuống. Nương Nương lấy tay áo phất một cái, thì sợi dây ấy thâu vô tay áo liền. Mộc quế Anh thấy hai món phép của mình bị nó thâu hết, lật đật lấy cây quạt âm dương phiến, dè trước mặt Nương Nương quạt luôn mấy cái, thì thấy Nương Nương tự nhiên không động phạm chi cả. (Nguyên cây quạt này, một phía đỏ, một phía trắng, bên đỏ thuộc dương, bên trắng thuộc âm, hễ quạt bên đỏ xuống thì lửa, còn quạt bên trắng xuống thì nước.) Mộc quế Anh thấy quạt Kim Tinh cũng trơ trơ thì nổi giận quạt lia lịa hết hai bên, thì lửa ở trên cháy xuống, còn nước ở dưới dâng lên, Nương Nương đứng đó mà niệm chơn ngôn, ở trong nước lửa mà chẳng sợ chút nào. Vì Nương Nương có phép ngũ hành độn, nước lửa ấy cũng là thuộc về ngũ hành, nên Nương Nương tự nhiên không sợ,

lại cười rằng : « Mộc quế Anh, phép của người đã làm rồi, mà không hề chi đến ta, vậy người phải coi phép ta làm lại thế nào ? » Bèn thò tay trong lưng lấy ra một ngọn roi đã thần tiên, quăng lên trên không thì thấy như sét sáng lòa rớt xuống, trúng nhằm trên vai Mộc quế Anh, đau quá chịu không nổi bèn động thổ chạy mất, Nương Nương đuổi theo. Dương tuyền Nương thấy vậy, giục ngựa chạy ra ngăn lại, hai người đánh hơn vài chục hiệp. Dương tuyền Nương lấy ra một cục đá kêu là kim quan thạch, niệm thần chú quăng lên, cục đá ấy đè ngay mặt Nương Nương bay đến, Nương Nương bèn sè bàn tay ra bắt định đá ấy. Tuyền Nương ngó thấy cũ giận, lại lấy ra một cây thước, kêu là cang khôn xích, cũng quăng lên, thì thấy mấy đường chớp lòa ở trên đánh xuống, Nương Nương bèn thò trong dây lấy ra một cái kéo, kêu là cang khôn tiên quăng lên, thì thấy cái kéo xấp cây thước, rồi hai cái rớt xuống tay Nương Nương hết. Tuyền Nương cả kinh lật đật lấy gươm trăm yêu quăng lên, thấy lưỡi gươm sáng rỡ ở trên thọc xuống. Nương Nương ngó lên, lát đầu một cái, thấy một cụm mây đen giăng ngang cây gươm ở trên rớt xuống không định. Tuyền Nương hoảng kinh ngoắt thâu gươm lại. Nương Nương cười lên rằng : « Phép của người bất quá thì có bấy nhiêu đó mà thôi, người còn món chi lạ nữa không hãy đem hết ra cho ta coi ? » Tuyền Nương niệm chú, quăng sợi dây khôn tiên sách lên ý muốn trở về dinh, ai ngờ không thấy chỗ chiến trường, lại thấy một cái đường đại lộ, mà chẳng thấy ai đi hết, xây đầu có một tòa lầu đài cao vọi ở một bên đường, Tuyền Nương bèn xuống ngựa vào trong đền ấy mà xem kiến vật. Vào trong rất lâu mà

không thấy một người nào ra vô, thì trong lòng sanh nghĩ, bèn nghĩ rằng : « Hay là con yêu phụ này nó làm phép di sơn đảo hải đây chăng? Nếu ta không chạy đi, ắt bị nó bắt. » Tính rồi, bèn niệm ngũ lôi thần chú, độn theo đường sét trốn mất.

HỒI THỨ MƯỜI MỘT

*Sát Tổng tướng, Kim Tinh dụng phép,
Hiển linh đơn, Bích Vân phụng mạng.*

Nói về Dương tuyền Nương độn thổ thoát thân, xãy nghe ở sau lưng dường như tiếng sấm, bèn ngo ngoái lại thì là cờ chiến trường, Tuyền Nương thất kinh mà nói rằng : « Nếu ta không liệu trước, thì ắt bị nó bắt rồi. » Dương văn Quang thấy mẹ và cô bại trận thì hoảng hốt, bèn truyền lệnh giống chiêng thâu quân. Mộc quế Anh và Tuyền Nương về đến dinh, Nguyên soái rất mừng nghinh tiếp vào, ngồi rồi nói rằng : « Ngày nay tại trận, yêu phụ nó dùng roi đã thần đánh trúng trên vai mẹ, không biết lấy thuốc chi mà trịặng. » Mộc quế Anh nói : « Mẹ đã uống tiên đơn rồi, không hề chi mà sợ. » Mộc quế Anh nói rồi trở vào hậu dinh. Bây giờ Nguyên soái ngồi trước trường lo rầu. Trương triệu Hồ thấy vậy nói rằng : « Yêu phụ đã pháp lực cao cường, lại thêm nhiều môn bửu bối, thiệt rất lợi hại, nên ta khó bề thủ thắng. » Lý bá Miêu nói : « Mấy ngày rày yêu phụ trận nào cũng thắng, Phiên binh kiêu ngạo, chắc là không phòng bị, đêm nay ta qua cướp trại chúng nó đầu cho có phép hay mà trong khi tối tăm cũng không làm gìặng, như may mà ta giếtặng nó, thì ta hết lo, kể ấy tôi tưởng có khi đắc thắng. » Nguyên soái gật đầu mà rằng : « Tiên sanh

tuận như vậy rất hay. » Nói rồi truyền lệnh Cao Minh làm tiên đạo, Tiêu đình Quý đạo thứ nhì, mỗi đạo lãnh binh năm ngàn, có binh theo sau tiếp ứng. Sắp đặt xong xuôi qua đến canh ba, hai tướng lãnh binh, người ngậm thẻ, ngựa cỡi lạc, kéo qua đình Phiên, quả thiệt nó không phòng bị. Binh Tống tràn tới chém giết binh Phiên rất dữ, khi ấy Nương Nương đương ngủ trong phòng, hoảng kinh thức dậy, lật đật bận áo cầm gươm, nhảy lên lưng ngựa chạy ra thì gặp hai tướng Tống, Cao Minh cầm sóc đâm nhào, Tiêu đình Quý cầm song phủ chém đại. Nương Nương lấy bừa kim gạt ra rồi cự với hai tướng, bấy giờ mắc trời tối không biết đầu là đầu nên khó dùng phép, bèn quây đầu ngựa chạy ra xa, rồi lấy một môn phép, kêu là nguyệt quang châu, quăng lên trên không, thấy một lần sáng trắng thì hiện ra mặt trăng tròn, tỏ rạng như ban ngày, nhờ đó Nương Nương xem thấy Cao Minh đương đánh với Phiên tướng là Tuyên thiên Trường, Cao Minh cầm sóc đâm Thiên Trường nhào xuống ngựa vong thân. Nương Nương că giận, lấy cái kim bác ra quăng lên không thì nó nhắm ngay đầu Cao Minh đánh xuống, Cao Minh chẳng kịp đề phòng bị kim bác đánh bể óc nhào xuống ngựa chết tức. Tiêu đình Quý ngó thấy thất kinh quây ngựa chạy dài. Nương Nương rước theo, cũng quăng kim bác lên. Tiêu đình Quý hoảng kinh la lớn rằng : « Trời ôi ! Chiến này rồi đời tôi rồi. » Và la và nằm mọp trên lưng ngựa, mặc lệnh ngựa chạy đầu thì chạy, may đầu trong mình xuất hiện tướng tinh ra là một cọp đen, đưa vuốt bắt đặng kim bác, nếu không chẳng còn tánh mạng. Nương Nương xem thấy

cũng sợ, bèn giục nai mà trở về động. Giây lâu Tiêu đình Quí hồn vía tỉnh lại, mà không hiểu đang chuyện gì, kễ thấy Nguyên soái đến cứu rồi dắt về dinh. Tiêu đình Quí bầm rằng : » Tôi đêm nay lãnh binh qua cướp trại, giết chết binh Phiên vô số, không dè Cao tướng quân bị yêu phụ nó dùng kim bác đánh chết tại trận, tôi phước tướng lắm nếu lòi thôi thì cũng chết rồi. » Nguyên soái nghe nói thì ứa lụy mà than rằng : « Tội nghiệp cho Cao tướng quân từ khi theo đầu hàng cho đến nay, lập công càng cũng nhiều, không dè đến đây mà bỏ mình, thật là một điều ta lấy làm thương tiếc ! » Than rồi liền dạy quân đem xác về chôn cất tử tế. Bữa sau Nương Nương kéo binh đến khêu chiến, quân Tống trở vào phi báo. Nguyên soái nổi giận kéo binh ra, ngồi trên lưng ngựa, lấy roi chỉ tới mắng rằng : « Đồ yêu phụ, ý có tà thuật, không biết chết giờ nào. Mắng rồi cầm thương đâm liền, Nương Nương tiếp đánh, hơn vài chục hiệp, Nương Nương bèn lấy cây gươm tru thần kim quang lên trên không, rồi lấy tay chỉ Nguyên soái, là ý muốn chém Nguyên soái, Triệu Ninh xem thấy nhẩy tới đỡ gươm, dặng cứu Nguyên soái, không dè gươm thần bay xuống chém đầu Triệu Ninh té xuống ngựa hồn nương mây bạc. Nguyên soái thấy vậy vừa muốn gióng chiêng thâu quân thì Mã An lại cầm kim giản xốc ra nạt lớn lên rằng : « Yêu Phụ, mi giỏi thì đừng chạy, ta là Mã tướng quân đây. » Nói rồi cầm giản đánh liền, Nương Nương tiếp chiến, vừa dặng mười hiệp, tay tả cầm cây bạch quang kiếm quang lên, bỗng thấy một đường trắng hình như con rắn, quấn vào cổ Mã An đứt rớt xuống đất, cái mình còn ngồi trên ngựa chạy thẳng qua hướng đông. Nương Nương xem thấy thất kinh, thâu binh

về động, chư tướng đều hội lại chúc mừng cho Nương Nương. Nương Nương lắc đầu than rằng : « Ta xem trong dinh Tổng nhiều tướng tài năng, lại thêm có người cũng cao cường pháp thuật đều là tôi trung liệt, nên Nam mông ta đánh không lại mà thua cũng phải ! Tưởng lại đánh hoài đến đôi ba năm cũng không thối binh Tổng dặng, chỉ bằng đêm nay ta lập một cái trận, kêu là Huỳnh hà trận, rồi ta sai người đem thư qua dinh Tổng, chọc cho Văn Quang sanh giận, chắc là nó kéo binh đến phá trận, lúc ấy như lửa vào lưới thì bắt mới tuyệt dặng. » Chư tướng đều ứng tiếng khen rằng : « Nương Nương thiệt là cơ mưu như thần chắc sao binh Tổng sớm muộn cũng làm ma hết. » Nương Nương nghe vậy có ý vui mừng rồi liền truyền lệnh cho binh Phiên đốc sức đắp một cái thổ đài, chẻ tạo cờ xí các phương đều có vẽ bùa linh, sửa soạn lập trận.

Nói về Dương nguyên soái thâu binh về dinh ngồi nơi soái tướng, nước mắt chảy ra mà than rằng : « Không dè hôm nay lại mất thêm Mã Ân và Triệu Ninh, nguyên Mã Ân là người của thánh thượng sai theo, đến nay bị yêu phụ nó sát hại, lúc ấy ta thấy dấu thì rớt dưới đất, mình còn ngồi trên ngựa mà chạy lên hướng đông, không biết thế nào ? » Nói rồi liền sai Tiêu đình Quý đem binh theo kiếm, coi dấu và mình Mã tướng quân ở đâu. Tiêu đình Quý lãnh mạng lên ngựa theo lên hướng đông dặng một đôi thì thấy Mã Ân còn ngồi trên ngựa đi trước. Tiêu đình Quý thất kinh, bèn kêu lớn rằng : « Mã tướng quân ! Mình là người anh hùng cái thế, ngày nay lại để cái dấu ai lấy đi đâu ? » Mã Ân nghe kêu đến gần, linh hồn liền tan đi mất, bèn té xuống ngựa, máu trắng

ra linh láng. Tiêu-dinh-Quý dạy quân khiêng xác và đi lượm đầu đem về, vào dinh bẩm lại cho nguyên soái nghe. Nguyên soái thương xót vô hồi, dạy quân tần liệm hai người rồi đem đi chôn tử tế. Qua bữa sau Nguyên soái ngồi nơi trung quân lo tính buồn bực thì có quân vào báo rằng : « Ở ngoài dinh có một vị nữ đồng xin vào ra mắt ». Nguyên soái dạy ra mời vào, người ấy vừa vào, thì Nguyên soái nhìn biết là Bích-Vân tiên-cô bèn đứng dậy nghinh tiếp rồi sai quân vào mời Tuyên-Nương ra. Tuyên-Nương bước ra làm lễ, mời ngồi rồi hỏi : « Chẳng hay sư huynh đến đây có việc chi dạy bảo chăng ? » Bích-Vân tiên-cô đáp rằng : « Tôi phụng mạng sư-phụ là Vạn Thọ Nương Nương sai đem hai hườn thuốc tiên đơn xuống đây, lời thầy dặn như vậy : Nay có Kim Tinh nó lập Huỳnh hà trận, e khi đến chuyện bất trắc, như sư đệ có đi phá trận, thì uống một hườn, còn một hườn thì đưa cho Mộc-quê-Anh uống ». Nói rồi lấy hai hườn thuốc đưa ra. Tuyên Nương tiếp lấy rồi tạ ơn Tiên cô. Bích Vân tiên cô từ giả ra khỏi dinh, đặng vân về non Bồng cảnh tịnh.

Nói về quân Phiên vào động bẩm rằng : « Đắp đài và sửa soạn cờ xi đã rồi ». Nương Nương cả đẹp, bèn điem hai ngàn binh Phiên ra ngoài động lập một tòa Huỳnh hà trận, trong trận đắp một cái thờ dài, có dọn một bàn hương án, co đề một dấu mê hồn sa, hai bên có dựng hai cây lá phan và ấn kiếm đề trên bàn, ngoài bốn hướng lập tám cửa, là : hưu, sanh, thương, đồ, kiềng, tử, kinh, khai, lại có đề bát quái là : càn, khảm, cấn, chấn, tốn, ly, khôn, đoài, phương đông dựng một cây cờ đỏ, có vẽ một con chim

châu trước ; phương tây dựng cờ trắng, có vẽ một con cọp trắng ; phương bắc dựng cờ đen, có vẽ một con quỉ đen ; chính giữa trận dựng cờ vàng, có vẽ một con rồng giao ; mỗi cờ đều có dán linh phù, điểm một ngàn binh giữ trong trận, một ngàn giữ ngoài trận.

HỒI THỨ MƯỜI HAI

Huỳnh hà trận, Tổng tướng thọ tại,

Phụng-hoàng-san, Quân-sư cầu cứu.

Nói về Kim tinh Nương ở trong trận bảo đại tướng Đạt đình Giang ngăn giữ, còn ngoài trận bảo đại tướng Thác Nhơn ngăn giữ ; rồi Nương Nương vẽ bùa niệm chú, thì thấy sấm sét bủa giăng, Nương Nương lại lấy gươm động vào linh bài ba lần rồi lấy nước nhắm ngay giữa trận **rưới vào**, bỗng thấy trong trận khói tỏa mù mù, nước dựng lên cuộn cuộn, sấm sét chớp lóe, mười phần kỳ diệu ; xong xuôi rồi Nương Nương viết một **bức chiến thư** sai quân đem qua đình Tổng, thì có quân giữ cửa dẫn vào, **tên** quân ấy vào đến trường hạ, quì xuống cúi đầu mà dâng thư lên. Nguyên soái lấy thư mở ra mà xem.

Thư như vậy :

Phi nga động, động chúa là Kim tinh Nương Nương gửi thư cho Tổng soái lâm trường :

Ta có nghe rằng : « Hễ công chiến là tại nơi tướng soái, còn binh quí là tại nơi trận đồ ; từ ấy đến nay, ta với người giao binh chưa phân thắng phụ, nay ta bày ra một trận nơi trước động, người có giỏi thì hãy tới phá trận ta, cho biết hơn thua, như phá **đặng** trận của ta, thì ta đem Mãng vương mà dâng cho, bằng phá **chẳng** đặng, thì phải **thâu** binh về nước cho mau khỏi bị nhục, người hãy liệu lấy.

Dương nguyên soái xem thơ rồi căm giận, muốn chém người đem thơ, nhưng Vương định Lục can rằng : « Xin Nguyên soái bớt giận, xưa nay hễ hai nước đánh nhau, thì chẳng ai chém Sứ, Nguyên soái hãy lấy thơ ấy mà phê trả lời cho nó đem về rồi mình sẽ liệu lượng. » Dương nguyên soái nghe theo, liền phê lại hai câu, rồi nói tên quân ấy rằng : « Mi hãy đem về báo con yêu phụ xem lấy bức thơ thì biết. » Phiên quân lãnh thơ về đến Huỳnh hà trận ra mắt Kim tinh nương Nương, quì xuống bẩm rằng : « Tổng soái dặn tôi về nói lại với Nương Nương xem thơ thì rõ. » Kim tinh Nương Nương lấy thơ mà xem thấy phê hai câu như vầy :

Xem trận rồi

Phá trận liền

Nương Nương ban thưởng tên quân, rồi ở lại Huỳnh hà trận mà chờ Tổng binh đến phá.

Ngày ấy Nguyên soái bèn thỉnh Mộc quế Anh, Tuyên Nương, Trương triệu Hồ, Lý bá Miêu và Vương định Lục dẫn hết chúng tướng ra dinh mà xem trận. Đi đến nơi xem thấy hồng quang muôn đạo xông lên rõ ràng một tòa ác trận. Phiên binh tuy ít mà coi hình như muôn ngựa ngàn quân. Dương nguyên soái xem rồi day lại hỏi Triệu Hồ rằng : « Trận đó trận gì vậy Quân sư ? » Trương triệu Hồ nói : « Ấy là Huỳnh hà trận, ở ngoài lại có tám cửa bốn phương, còn xi năm sắc, thiệt là ác trận. » Tuyên Nương nói : « Ta xem trận ấy, lấy tám cửa, phân làm hưu, sanh, thương, đồ, kiện, tử, kinh, khai ; ấy là phép Bát môn độn giáp, phải đo cửa sanh mà vào, rồi ra cửa khai, thì trận ấy phá đặng. »

Trương triệu Hồ nói : « Tôi xem trận ấy hồng quang xông dậy thì trong ấy e có biến hóa thể khác, phải đề phòng mới đúng. » Dương nguyên soái nói : « Lời Quân sư nói rất phải. » Tuyên Nương nói : « Để ngày mai tôi với tàu tàu đề binh đi phá thử coi. »

Xem rồi kéo nhau về dinh nghỉ ngơi, qua bữa sau Nguyên soái thăng trưởng Mộc quế Anh và Tuyên Nương nai nịch hăn hời, dẫn binh một ngàn kéo đi phá trận, còn Dương nguyên soái với Trương triệu Hồ cũng dẫn binh theo sau mà khán trận. Mộc quế Anh và Tuyên Nương đi đến trước trận. Tuyên Nương bèn lấy hai hườn tiên đơn của Vạn Thọ Nương Nương đem cho ngày trước, chia với Mộc quế Anh mỗi người mỗi hườn mà nuốt, rồi hiệp nhau vào trận. Tuyên Nương quát ngựa một roi, nhắm phía đông nơi cò Thanh long mà đánh vào, bỗng nghe trong trận tiếng chuông reo dậy, Thạc Nhơn hươi thương ngăn đánh, hai người đánh nhau nơi dưới cây Thanh long hơn hai mươi hiệp ; Mộc quế Anh hươi đao trợ chiến. Thạc Nhơn ngăn đánh chẳng nổi, bèn lui vào trận. Mộc quế Anh lại nhắm phía đông nơi cửa Chấn đánh vào, Nha lý Lộc hươi song xoa ngăn đánh, đánh đến mười hiệp, liệu cự không lại, bèn chạy tuốt vào trận. Kim tinh nương Nương ngó thấy Mộc quế Anh với Tuyên Nương vào trận, liền giơ tay chỉ lên, sấm sét ầm ầm nổi dậy, trong giây phút nước cuộn dâng lên, Mộc quế Anh với Tuyên Nương miệng đọc thần chú, tá thủy độn bay lên. Kim Tinh ở trên đài, thấy nước không hại người ấy đứng, liền hươi động cò phan, và lấy mé hồn sa nhắm ngay đầu Tuyên Nương mà ném.

Tuyên Nương liền hôn mê bất tỉnh té vào trong trận. Mộc quế Anh xem thấy Tuyên Nương bị khốn, thì biết mình phá chẳng nổi trận, vừa muốn trốn chạy, bị Kim Tinh cũng lấy mê hồn sa mà đánh nữa, lúc thì cũng hôn mê mà té vào trong trận, những binh Tổng lớp chết trong trận, còn lớp chạy về phải báo cho Nguyên soái hay. Nguyên soái nghe báo khốc rùng, bèn thâu quân về dinh rồi nói rằng : « Nay mẹ và cô của ta đều bị khốn trong trận, vậy thì ta phải đề binh vào trận đặng cứu mẹ với cô ta ra mới đặng. » Trương triệu Hồ nói : « Nguyên soái chớ nên nóng nảy, bản đạo đã toán rồi một quẻ, lệnh đường với cô nương chẳng có hề chi, vì phải tai nạn mấy ngày, hễ tai nạn mãn rồi thì tự nhiên ra đặng, vả lại trận ấy biến hóa đa đoan, đề ngày mai tới ra trận, xem coi động tĩnh thế nào, hoặc may có phá đặng mà cứu hai người ra cũng chưa biết chừng. » Nguyên soái nghe nói mới yên nhưng mười phần buồn bực, trọn một đêm ngủ không yên giấc.

Vừa rạng ngày ra, cơm nước xong rồi, bèn thỉnh Quân sư xuất trận, Nguyên soái cùng chư tướng ra dinh mà xem. Trương triệu Hồ ra khỏi dinh rồi thò vào tay áo lấy ra một con kim qui nhỏ như đồng bạc, để xuống dưới đất, rồi lấy tay quạt một cái, bỗng thấy kim qui dương hai cánh ra lớn hơn con ngỗng. Trương triệu Hồ lên cõi, rồi nói rằng : « Kim qui, ta muốn vào Huỳnh hà trận, ngươi hãy ráng sức với ta. » Nói dứt lời thì con kim qui vùng trườn hai cánh bay vào Huỳnh hà trận. Thạc Nhon ở dưới cây cờ hồng phía nam cửa Châu trước, xem thấy Trương triệu Hồ vào trận thì hét lên rằng : « Yêu đạo ở đâu muốn đến đây

mà chịu chết sao ? » Và nói và huơ thương đâm nhần, Trương triệu Hồ huơ gươm tiếp đánh, đánh đến mười hiệp, Thạc Nhon lui vào trong trận ; Trương triệu Hồ lại trở qua cửa Ly mà vào, bỗng nghe tiếng chuông reo dậy. Nha lý Lộc xông ra tiếp đánh, đánh đến hai mươi hiệp. Nha lý Lộc cũng chạy vào trong trận, Trương triệu Hồ tuốt theo vào đến nơi thấy nước mình mỏng, bèn giục kim qui bay bổng trên cao, nước chẳng ngập đặng. Kim tinh nương Nương đứng trên đài thấy Trương triệu Hồ vào trận, liền lấy mê hồn sa nhắm ngay đầu mà đánh xuống, Trương triệu Hồ bị đánh té nhào trong trận. (Nguyên Trương triệu Hồ ở trong trái dưa mà sanh ra, không có hồn phách chi, cho nên tuy là té xuống mặc dầu, mà không hại đặng) Khi ấy Triệu Hồ biết trận lợi hại lắm, nhắm phá không đặng, bèn lắt thủy độn mà chạy, còn con kim qui thấy Triệu Hồ té rồi, thì bay riết về dinh Tống mà đợi. Triệu Hồ về thấy kim qui, bèn lấy tay ngoắt một cái, kim qui hai cánh xếp lại nhỏ như đồng bạc, Triệu Hồ liền thâu vào tay áo, rồi hiệp với Nguyên soái mà về dinh. Nguyên soái về đến dinh rồi hỏi Trương triệu Hồ rằng : « Hôm nay Quân sư vào trận liệu phá đặng cũng chẳng ? » Triệu Hồ lắc đầu mà nói rằng : « Trận ấy biến hóa đa đoan, qui thần cũng khó lường đặng, phải huờn huờn mà lo mới xong. » Nguyên soái nghe nói mười phần buồn bực, đêm ấy một mình nằm trong trướng trăn trở chẳng an, vùng nghĩ ra một kế rằng : « Hôm nay Quân sư vào trận, nói rằng : trận ấy biến hóa vô cùng, song ta thấy người cỡi con kim qui bay vào rồi lại bay ra, thiệt là dễ quá, chi bằng đêm nay ta lên chầu tướng, ăn cắp con kim qui của Quân sư, cỡi vào Huỳnh hà trận, dặng

coi mẹ và cô ta sự thể dường nào, hoặc là thừa thế mà phá đảng trận ấy cũng chưa biết chừng, nếu có biến động thì ta cỡi kim qui mà chạy về dinh, thì nó làm chi ta đảng. » Liệu định xong rồi, bèn lên ăn cắp con kim qui, mang giáp để thương lôn ra cửa sau lấy tay quạt con kim qui một cái, kim qui liền dương cánh ra. Nguyên soái lên cỡi, lúc ấy trăng tỏ lâu lâu, sáng như ban ngày. Dương nguyên soái bèn nói với kim qui rằng : « Hãy đưa ta vào trận ta rất cảm ơn. » Nói vừa dứt lời, con kim qui vùng lưng hai cánh ra, bay vào cửa Thương nơi hướng Đoài. Thạc Nhon xem thấy, bèn nạt lớn lên rằng : « Người là người chi, đêm tối tăm đến đây làm gì ? » Dương nguyên soái chẳng nói chi hết, cứ việc hươi thương đâm nhâu. Thạc Nhon chưa kịp đề phòng, bị Nguyên soái đâm một thương chết tốt, rồi quảy qua phía Bạch hồ kỳ. Nha lý Lộc vừa muốn kêu hỏi tên họ, bị Nguyên soái đưa luôn một thương, theo Thạc Nhon đi về địa phủ.

(Xin coi tiếp cuốn thứ 34)

*In, xuất bản và phát hành
tại nhà in*

TÍN-ĐỨC THƯ-XÃ

25-27-29, đường Tạ-thu-Thấu — SAIGON

Điện thoại : 20.678

Nói về Kim tinh nương nương đang ở trên đài, bỗng thấy một trận thanh phong bay ngang qua, lúc ấy trăng đã lặn rồi coi không tỏ rõ, bèn tưởng thầm rằng : « Tổng tướng sao nhè lúc ban đêm mà phá trận ta, ta cũng chẳng sợ chi bầy. » Nói rồi liền lấy nguyệt quang châu mà quăng lên trên không, thì sáng tỏ cũng như ban ngày, rồi đứng trên đài mà coi giây lâu, chẳng thấy động tịnh chi hết, mới thâu nguyệt quang châu về.

Trời sáng quân Phiên vào trướng báo rằng : « Hôm qua Tổng tướng vào trận đêm Nha lý Lộc và Thạc Nhon thác hốt. » Nương nương gật đầu mà nói : « Tại hai tướng ấy chẳng cẩn thận nên mới chết như vậy. » Nương nương nói rồi dặn dò tướng sĩ giữ gìn mấy cửa trận cho gắt.

Nói về bên dinh Tống sáng ngày ra, chư tướng đều lượn đến Trung quân mà chờ lệnh Nguyên soái, chẳng dè chờ đã giây lâu, cho đến mặt trời lên ba sào mà chẳng thấy Nguyên soái thăng trướng. Bấy giờ ai nấy đều sanh nghi, Tiêu đình Quý liền tước vào giờ trướng mà coi, thì thấy giường không, bèn la lớn lên rằng : « Nguyên soái đã trốn mất rồi. » Hoài Ngọc và Hoài Ân nghe nói thất kinh. Trương triệu Hồ bước lại xem rồi nói rằng : « Chư vị tướng quân chớ sợ, để tôi toan một quẽ, mà coi thì biết. » Nói rồi liền đánh tay toan ra một quẽ vùng thất kinh mà nói rằng : « Đêm hôm qua Nguyên soái lên chư tướng và ăn cắp con kim quý của tôi cỡi vào Huỳnh hà trận, nay đã bị khồn trong trận rồi. » Hoài Ngọc và Hoài Ân nghe nói vùng khóc rống lên : « Nếu vậy còn gì tánh mạng soái phụ tôi. » Trương quốc sư lật đầu thờ ra mà

nói : « Nhị vị Tiền tướng quân chớ có bi lụy, tôi xem Nguyên soái mạng căn chưa tuyệt ắt sẽ có thần như cứu giúp, ngặt vì trận ấy phép lực vô cùng, thiệt là khó phá, nay tôi phải trở về Phụng hoàng san Kim cang động mà nói với vợ tôi là Đinh tiên cô dặng cô đến đây mà giúp sức, thì mới phá trận ấy dặng, còn việc trong dinh đây thì phủ thác cho Lý bà Miên tiên sanh và Tham quân Vương định Lục, phải gìn giữ cửa dinh chớ nên ra đánh, tôi đi chừng ba bữa tôi sẽ trở về ». Triệu Hồ dặn rồi từ biệt chur tướng ra khỏi cửa dinh cỡi kim qui bay tuốt lên Phụng hoàng san.

Đi trọn một ngày mới đến Phụng hoàng san Kim cang động. Đinh tiên cô xem thấy liền ra rước vào rồi hỏi rằng : « Phu quân về nhà viếng thăm phần mộ thế nào ? » Trương triệu Hồ nói : « Từ ngày tôi xuống núi, chưa kịp về nhà, đờng qua Võ dương san, gặp Dương văn Quảng phụng chỉ bình Nam, tôi vì thuận thiên mạng nên theo nơi trướng hạ mà giúp sức, mong ơn người mười phần cung kính hậu đãi tôi lắm, lại phong tôi làm Quân sư, phẩm có cơ mưu chi thì đều thương nghị với tôi, chẳng dè nay có Kim Tinh nương nương ở Phi nga động nó lập Huỳnh hà trận không ai phá dặng, mẹ con Tống soái đều bị khốn trong trận nên tôi phải về đây mà nghị kế với nàng, xin xuống giúp sức với tôi một phen thì tôi mới giữ dặng danh già ».

HỒI THỨ MƯỜI BA

Thi yêu thuật, Kim tinh nương ý tài

Phá Huỳnh hà, Tứ tiên cô ra sức

Nói về Đinh tiên cô nghe chồng nói vậy thì nói rằng : « Xưa lúc phu quân lìa nhà, thì tôi có nói trước rằng : « Tống

trào với Nam mông sẽ đánh nhau một trận dữ lắm, Kim tinh Nương thần thông quảng đại pháp lực cao cường, chớ nên dự vào làm chi, nay phu quân lại gây việc thị phi ra rồi, tôi đây cũng chẳng làm chi Kim tinh nổi. » Trương triệu Hồ nói : « Lời nàng nói tuy phải, ngặt vì đã lỡ ra rồi ăn năn sao kịp, vậy xin nàng hãy nghĩ tình nghĩa vợ chồng xuống đó giúp tôi phá trận mà cứu Dương văn Quảng mà đền ơn tri ngộ cho người. » Đinh tiên cô từ chối chẳng dạng bèn nói rằng : « Phu quân nói vậy thì tôi phải vâng lời, nhưng một mình tôi không thể trừ được Kim tinh nương ; bây giờ tôi có kết bạn bảy tám chị em, vậy thì để tôi đi thỉnh, nếu dạng vài người chịu xuống mà giúp tôi thì mới phá được trận ấy cho. » Trương triệu Hồ nói : « Nếu vậy thì nàng hãy đi cho chồng. » Đinh tiên cô liền từ biệt chồng rồi dâng văn giá võ tước lên Bổng lại san Bạch hạc động, thuật công việc Kim Tinh tác ác lại cho Hà tiên Cô nghe, rồi thỉnh đi. Hà tiên Cô nghe vậy rồi cả hai qua Thanh loan san Đầu quyết động, thỉnh Kỹ tiên cô. Dạng rồi lại dắt nhau qua Ngủ long san Thanh liên động thỉnh Bạch tiên Cô. Bạch tiên Cô cũng bằng lòng giúp. Đinh tiên Cô thấy đã thỉnh được ba vị rồi thì rất mừng từ biệt trở về Kim cang động. Trương triệu Hồ ra rước vào, rồi hỏi thăm rằng : « Nàng đi rước mấy vị tiên cô, chẳng biết có chịu đi chăng ? » Đinh tiên cô nói : « Chị em của tôi là Hà tiên Cô, Kỹ tiên cô và Bạch tiên Cô đều vui lòng chịu giúp, có ước hẹn sẽ hội nhau tại Tổng dinh » , Trương triệu Hồ nói : « Vậy thì vợ chồng ta hãy về dinh Tổng trước mà đợi. » Đinh tiên cô gặt đầu rồi liền vào đơn phòng mà thâu góp bữa bới, nài nịt hân hoi, rồi dặn nữ

đồng gìn giữ động môn, dặn dò xong vợ chồng ra khỏi động, Trương triệu Hồ không cỡi Kim qui, hiệp với Đinh tiên cô đẳng vân mà đi, đi chẳng mấy hồi đã tới dinh Tống, chư tướng ra nghinh tiếp ba vị tiên cô. Sắp đặt vừa xong thì phía đông có mấy vùng hồng quang phản phản đi tới, Đinh tiên cô nói : « Máy chị đã đến. » Nói rồi liền ra ngoài đình mà nghinh tiếp vào trung quán ; cùng nhau làm lễ xong rồi, Hà tiên cô bèn nói rằng : « Lúc tôi ra đi thì Trương quả lão có dặn tôi rằng : Xưa lúc Tuyên Nương lên Tiên san mà cầu thuốc huồn hồn đơn, thì lúc ấy người có đề cái tử kim bác vu tại nơi dinh Tống, vậy thì nay phải đem ra đây. » Hoài Ngọc nói : « Cô tôi bị khốn trong huỳnh hà trận, song cái tử kim bác vu hãy còn tại trong lọ bửu sương, để tôi đi lấy. » Nói rồi liền đi lấy tử kim bác vu ra mà dâng. Hà tiên cô thân lấy tử kim bác vu rồi bèn nói với mấy vị tiên cô rằng : « Nay chị em ta xuống đây mà phá Huỳnh hà trận thì đã phạm sát giới rồi, chỗ này chẳng phải là chỗ của bọn ta ở đâu, vậy thì phải đến trận cho mau mà đánh với con yêu phụ ấy cho biết thấp cao rồi dặng trở về non tiên cho sớm. » Đinh tiên cô nói : « Tôi xin vâng lời chị dạy. » Hà tiên cô lại nói : « Hôm nay mà muốn phá trận, thì chị em ta phải chia ra bốn cửa mà vào thì mới phá dặng ; còn chúng binh tướng thì phải ở ngoài, chừng thấy hồng quang xông ra, thì là trận đã phá rồi, chừng ấy sẽ đánh áp vào, hễ vào đến trận, thì phải đem những tướng bị khốn trong trận ra, rồi phò trước về đình, chừng bọn ta trở về sẽ lấy tiên đơn mà cứu sống lại. » Chúng tướng đều vâng lệnh, Tiên cô lại bảo Vương định Lục, Lý bá Miêu với Trương triệu Hồ dẫn hết chư tướng ra khỏi dinh mà chờ tin tức trong trận. Hà tiên cô dặn dò minh bạch rồi,

liền hiệp với ba vị tiên cô đến trước Huỳnh hà trận mà kêu rằng : « Kim tinh nương Nương, xin mời ra đây cùng ta nói chuyện. » Nói vừa dứt lời, bỗng nghe trong trận tiếng chuông reo dậy, Kim tinh nương Nương giục nai ra trận ngược mặt ngó lên, thấy bốn vị tiên cô vừa đến.

Vị thứ nhất, ở tại Bồng lai sơn Bạch hạc động, tên là Hà tiên cô : ấy là một vị tiên cô trong hàng Bát tiên.

Vị thứ nhì, ở tại Thanh loan sơn Đầu khuyết động, tên là Kỹ tiên cô : ấy là một vị tiên cô nơi Bắc đẩu.

Vị thứ ba, ở tại Phụng hoàng sơn Kim cang động, tên là Đỉnh tiên cô : ấy là một vị tiên cô nơi hàng Đạo môn.

Vị thứ tư, ở tại Ngũ long sơn Thanh liên động, tên là Bạch tiên cô : ấy là một vị tiên cô nơi Liên Trì theo về Phật môn.

Khi Kim tinh Nương nương xem thấy bốn vị tiên cô thì hỏi rằng : « Liệt vị đạo hữu, tôi với mấy người vốn không cừu oán chi, sao lại xuống đây mà muốn đánh với tôi ? » Hà tiên cô nói : « Mi bày ác trận ra mà khốn hại Tống trào Nguyên soái, làm nghịch đạo trời, cho nên bọn ta phải xuống đây mà cứu. » Nương Nương nói : « Mi tưởng mi đủ pháp lực, phá được cái trận của ta sao ? » Hà tiên cô cười rồi nói rằng : « Trận ấy là vật trong tay ta muốn phá chừng nào thì phá có khó chi. » Nương Nương cả giận mà nói rằng : « Vậy thì hãy vào mà chịu chết đi. » Nói rồi quảy nai vào trận. Hà tiên cô cỡi con hồng loan nhắm phía đông nơi cờ thanh long mà vào, vừa đến trận, bỗng thấy nước đen cuộn cuộn tràn đến. Hà tiên cô giục con hồng loan bay bổng trên không, nước ngập không động. Nương Nương cả giận liền lấy tràng phan ra mà huơ,

Hà tiên cô trên đầu vùng hiện ra một bông sen. (Nguyên cây tràng phan của Kim Tinh ấy, hề huơ một cái thì tam hồn thất phách đều tan hết, nên phải hôn mê mà té vào trận ; nay Hà tiên cô trên đầu lại hiện ra một bông sen, cho nên không làm chi động). Kim tinh Nương Nương lại lấy hắc sa nhắm ngay đầu Hà tiên cô mà đánh xuống, bỗng thấy tối mù, khói đen cuộn cuộn, Hà tiên cô liền lấy cái Tứ kim bác vu ra, quăng lên trên không muôn đạo hồng quang sáng lòa che mất cái hắc sa, lại nghe một tiếng nổ vang, trong cái tứ kim bác vu xông ra một đạo thanh quang, trong giây phút hắc sa đã hóa ra tro bụi. Còn Kỳ tiên cô cỡi con kim nga nhắm hướng Ly nơi cờ châu trước mà xông vào, bỗng thấy trong trận nước ngập mình mông dường như biển cả. Kỳ tiên cô ngồi trên con kim nga mà cười. Nương Nương thấy vậy rất giận bèn lấy cây phan mà huơ lia lia, Kỳ tiên cô trên đầu vùng hiện ra mấy hạt kim tinh chẳng khác chi mình châu thì an nhiên vô sự. Nương Nương lại càng giận lắm, lấy ra một đầu hắc sa mà quăng xuống. Kỳ tiên cô cũng lấy một đầu hồng sa quăng lên trên không, muôn đạo hồng quang hiện ra che án cái hắc sa đi, lại nghe một tiếng vang dầy, trong cái đầu ấy, xẹt ra một lẫn huỳnh khí, làm cho cái hắc sa tiêu mất. Còn Đinh tiên cô thì cỡi một con thê phụng nhắm phía tây ngời Đoài nơi cờ bạch hổ mà vào, vừa đến trận thì thấy nước dợn ba đào, liền giục con thê phụng bay lên cao, nước không làm chi động. Nương Nương bèn đọc thần chú rồi lấy tay chỉ ra, bỗng thấy sấm chớp bủa giăng, trong trận bạch quang xông ra bốn phía đao kiếm bay lượn như mưa bất, lại lấy tràng phan mà phất, Đinh tiên cô bèn giương mình một cái, trong mình liền hiện

ra một đóa thể vân, đao kim chẳng phạm tới đặng. Nương Nương lại lấy hắc sa đồ xuống. Đinh tiên cô liền lấy cái trấn động bác bửu hồ lô quăng lên trên không, xảy thấy kim quang lổ lổ, thoát khí ngời ngời, thâu cái hắc sa vào hồ lô, rồi lại nghe trong cái hồ lô nổ lên một tiếng, một đạo bạch quang xông ra, hắc sa đã tiêu mất. Còn Bạch tiên cô cỡi con bạch hạc nhắm phía bắc ngòi Khảm mà vào, vừa đến trận thì thấy nước đen dợn dợn, dường như biển rộng sóng dài, Bạch tiên cô ngồi trên lưng hạc, hễ nước lên chừng nào thì hạc bay cao chừng nấy. Nương Nương bèn đọc thần chú rồi giơ bàn tay ra, trên đầu năm ngón tay hiện ra năm đạo kim quang còn một tay kia thì cầm cây phan hươu lia hươu lia. Bạch tiên cô liền há miệng mửa ra một hột xá lợi chân, trên đầu lại hiện ra kim quang muôn đạo thể vân che chở. Nương Nương thấy Bạch tiên cô ngồi trên lưng hạc, an nhiên vô sự, bèn nổi giận lại lấy hắc sa ra nhắm ngay đầu mà quăng. Bạch tiên cô liền lấy cái ngọc tịnh bình quăng lên trên không, bỗng thấy năm sắc hào quang xẹt tới, thối cái hắc sa lọt tuốt vào ngọc tịnh bình, thì nghe trong ngọc tịnh bình nổ lên một tiếng, hắc sa liền tiêu mất, Nương Nương cả giận mà nói rằng : « Bọn người phá cái Huỳnh hà trận của ta, thì ta há dễ chịu thôi. » Nói rồi liền xuống đài, cỡi con mai hoa lộc hươu gươm chém tới, bốn vị tiên cô cũng hươu gươm rước đánh, đánh chừng mười hiệp Hà tiên cô liền quăng cây thư hùng kim lên, Kỹ tiên cô quăng cây thiên la xích ra, Đinh tiên cô quăng trái hồn ngươn chùy lên, Bạch tiên cô quăng cây hàng ma ngồ ra, ở trên không sấm sét búa giăng, chớp nháng

rạng ngời, nhắm ngay đầu Nương Nương đánh xuống, Nương Nương bèn giùng mình một cái, liền hóa ra một cái mống dài mà bay luôn về động.

HỒI THỨ MƯỜI BỐN

Phá gidi cấm, Kim Tinh và tà dục,

Giũ kết duyên, Hoài Ân mong thoát nạn

Nói về Kim tinh nương Nương thua chạy về Phi nga động rồi, bốn vị tiên cô bèn thâu các món bữa bổi lại, còn ngoài trận thì bọn Trương triệu Hồ, Vương định Lục và Lý bá Miêu xem Huỳnh bà trận đã phá, hồng quang xông lên, yêu phụ đã trốn thì liền truyền bảo Dương Hoài Ngọc và Dương Hoài Ân vào trận phò Nguyên soái, Mộc quế Anh và Dương tuyên Nương ra, lại khiến Ngụy Hóa và Tiêu đình Quý dẫn binh vừa giết binh Phiên. Hai ngàn binh Phiên thấy đều giết sạch, còn Hoài Ngọc và Hoài Ân đem Nguyên soái, Mộc quế Anh và Tuyên Nương về đến dinh, rồi xúm nhau khóc than kể lể rằng : « Nay bà, cha, với cô ta, miệng không còn hơi thở, tứ chi rũ liệt, hình vóc ồm gầy, bị khốn trong trận đã gần một tháng, thì có lý nào mà sống lại đây. » Trương quân sư nói : « Nhị vị tiểu tướng chớ khóc, để bốn vị tiên cô về đây, thìắt có phép cứu đây. » Triệu Hồ nói vừa dứt lời thì thấy bốn vị tiên cô đều về đến dinh, Hoài Ngọc và Hoài Ân lật đặt ra rước rồi quì xuống mà bẩm rằng : « Tôi rất lấy làm mừng ơn tiên cô bày nhiều

phép lạ mà phá nổi trận Huỳnh hà, thiệt là chúng tôi căm
đội chẳng cùng, ngặt vì bà, cha, và cô tôi, tuy đã cứu về
mà chết rồi, biết liệu làm sao, xin Tiên cô có phương chi
cứu giúp anh em tôi rất đỗi ơn.» Tiên cô nói : « Nguyên soái
có thiên thần cho thuốc huồn hồn đơn vào miệng, còn Mộc
quế Anh với Dương tuyền Nương lại có Vạn Thọ nương
nương cho uống tiên đơn vào bụng rồi thì chẳng hư hại
đến thân thể đâu, lúc ta ra khỏi động thì ta đã có bảo
Bạch hạc đồng tử hái sẵn Bồ đề lai huồn hồn thảo, cho ta
đem theo, người phải lấy nước lã ra đây cho ta hòa thuốc
mà cho uống, thì ắt sống lại liền. » Hoài Ngọc cả mừng liền
lấy nước đem ra Hà tiên Cô ra tay mài thuốc một hồi rồi
khiến Hoài Ngọc cạy răng ba người mà đổ vào. Ba người
uống thuốc vừa rồi, liền huồn hồn lại. Hà tiên Cô bèn
bảo phò ba người về dinh an nghỉ. Rồi đó Hà tiên Cô bèn
nói rằng : « Nay Huỳnh hà trận phá rồi, vậy thì chị em
tôi phải kiêu mà về non tiên cho sớm. » Trương triệu Hồ bèn
bước tới nói với mấy vị tiên cô rằng : « Xin các vị nàng lại, ít
lâu, chúng bắt yêu phụ dạng rồi sẽ về cũng chẳng muộn chi,
chẳng hay mấy vị tiên cô ý ra thế nào? » Hà tiên cô nói : « Chị
em tôi đã phạm sát giới rồi, nay còn bắt yêu phụ nữa thì phải
ra vài trận nữa mới xong, ngặt vì nơi dinh đây thì chẳng phải
chỗ chị em tôi ở, muốn vậy phải lập một cái lư bông trên
núi gần đây cho chị em tôi ở an, chúng bắt dạng yêu phụ
rồi chị em tôi sẽ về non cũngặng. » Trương quân sư nghe
tiên cô nói thì rất mừng bèn bảo binh lên núi xây lập lư bông.
Ngụy Hóa vâng mạng lãnh năm trăm binh lên núi làm
chẳng bao lâu thì đã lập xong, bèn về dinh phục lệnh.

Trương quân sư lại bảo dọn bày hương hoa dâng chúc sẵn sàng. Trời vừa chiều tối, bốn vị tiên cô từ biệt các quan lên lư bông mà ở.

Trong mấy ngày ấy bên dinh Tống vì Nguyên soái trong mình chưa mạnh, nên chẳng dám ra đánh. Kim tinh nương Nương đến trước dinh mà nhục mạ luôn luôn hơn hai mươi ngày, Tống binh cũng chẳng chịu ra. Ngày kia nhằm phiên Tứ lang là Dương Hoài Ân trấn thủ cửa dinh, thấy yêu phụ nhục mạ lắm điều thì giận, liền hươi kích lên ngựa đầu một đạo binh xông ra trước trận mà mắng rằng : « Loài yêu phụ, chớ có khoe tài, có ta ra giết mi đây. » Nương Nương nghe kêu, ngược mặt ngó lên, thấy trong dinh Tống xông ra một viên tiểu tướng, mặt trắng môi đỏ, đầu đội thúc phát từ kim quan, mình mang ngân khôi giáp, cỡi ngựa bạch long cu, tay cầm phương thiên họa kích, hình dung tuấn tú tướng mạo đoan trang. Nương Nương xem thấy nhan sắc tiểu tướng thì hồn phách tán, liền vỗ nai lược tới hỏi rằng : « Người là người chi ? » Tứ lang châu mày mà đáp rằng : « Binh nam Đại nguyên soái, đệ tử công tử Dương Hoài Ân là ta đây, mi là yêu phụ, ý mình tà thuật, đã giết đại tướng của ta, lại còn cả gan dám đến trước dinh nhục mạ. Đó là mi không sợ chết. » Hoài Ân nói rồi hươi kích đâm nhào, Nương Nương lấy gươm đỡ hết ra, rồi nói rằng : « Xin tướng quân chậm chậm đề cho tôi hỏi một lời. » Hoài Ân nói : « Có việc chi hãy nói cho mau. » Nương Nương nói : « Chẳng hay tướng quân tuổi đang bao nhiêu ? » Hoài Ân nói : « Ta đang mười sáu tuổi rồi. »

Nương Nương trong lòng rất mừng, vừa muốn nói qua việc vợ chồng, lại e chỗ đông người, nói ra thì hồ thẹn bèn sanh một kế, huơi guơm đánh với Hoài Ân, đang chừng mười hiệp, liền lấy ra một sợi dây thần quang lên trên không, rớt xuống ngay đầu Hoài Ân, lại đọc thần chú lâm lâm, lấy tay chỉ ra, rồi nạt một tiếng lớn rằng : « Mau hạ thủ. » Bỗng thấy một vị Kim giáp thần nhơn hiện ra, bắt Hoài Ân trôi lại. Nương Nương bèn bảo quân dẫn đem về động, rồi kêu thị tỳ mà dặn nhỏ rằng : « Nay ta thấy Dương tướng quân lịch sự, nên ta muốn kết nghĩa trăm năm với va, song chưa biết ý va thế nào, nên bảo mi đến đó làm mai, nói cho xong việc thành cuộc vợ chồng rồi thì ta sẽ trọng thưởng, mi hãy ráng cho hết lòng với ta đi. » Thị tỳ lãnh mạng ra sau dinh nơi chỗ tù cấm, đuổi hết quân đi rồi bước tới một mình, thấy một vị tiểu tướng quân, quả nhiên lịch sự chẳng kém Phan An, bèn nội thầm rằng : « Hèn chi mà Nương Nương động lòng tà dục cũng phải, người lịch sự như vậy ai thấy chẳng thương, song chưa biết va chịu hay không, để ta đến hỏi chàng coi chàng ưng đối thế nào cho biết. » Nghĩ rồi liền bước tới chúm chím miệng cười mà nói rằng : « Tôi xin cung hỉ cho tướng quân. » Hoài Ân nói : « Ta bị bọn mi bắt cầm tại đây, có việc chi mừng mà gọi rằng cung hỉ? » Thị tỳ đáp rằng : « Tiểu tướng quân chưa rõ, vì Nương Nương của tôi thấy tướng quân là người tuấn tú, lại thêm võ nghệ tinh thông, lúc thấy tướng quân nơi trận, thì đã thương rồi, nên không nỡ hại tướng quân, bởi vậy mới bắt tướng quân về động, ý muốn kết nghĩa vợ chồng với tướng quân, nay sai tôi đến đây mà nói cho tướng

quân hay, nếu tướng quân khứng kết vợ chồng thì người ắt đem Mang vương ra mà dâng, rồi cả động đầu hàng nơi Tổng soái ; bởi vậy cho nên tôi mới chúc mừng cho tướng quân, xin tướng quân nghĩ lấy. » Hoài Ân nghe nói ngẫm nghĩ hồi lâu, rồi mới tính rằng : « Nếu chẳng nghe theo thì tánh mạng ắt chẳng còn, bằng mà nghe theo thì mẹ cha lại giận, chỉ bằng ta giả ý nghe theo, đợi mà làm kế thoát thân rồi sau sẽ định liệu. » Nghĩ rồi bèn đáp rằng : « Ta rất cảm ơn Nương Nương có lòng tốt mà thương ta, song việc này phải để cho ta về dinh mà bẩm lại cho cha ta hay đã, rồi sẽ thành thân ; xin mi về mà thuật lại với Nương Nương coi ra thế nào rồi cho ta biết. »

Thị tỷ lãnh mạng vôi vàng vào trướng, đem hết những lời Hoài Ân nói mà bẩm lại. Kim tinh nương Nương nói : « Việc ấy ta phải ý theo. » Liên truyền lệnh thả Hoài Ân ra. Hoài Ân vào trướng tạ ơn. Nương Nương xem lại thì quả nhiên một vị tể tướng lang quân thì lòng dâm liền động, bèn bước xuống nắm tay Hoài Ân kéo lên để ngồi chung trên trướng rồi bảo quân sĩ dọn rượu thịt đãi tiểu tướng quân. (Nguyên Nương Nương thuở nay ăn chay, nay bị lòng dâm quá độ, nên phải ngã mận mà ăn uống với Hoài Ân, từ đây đã phá giải.)

Khi rượu vừa xoàng xoàng, thì xuân tình lại giục, liền muốn vầy cuộc gió mưa, chẳng dè Hoài Ân mà hứa hôn ấy, là kế thoát thân, thấy Nương Nương làm tới, nên vôi vã từ biệt mà về. Nương Nương bèn hỏi rằng : « Tướng quân về rồi, chẳng biết ngày nào mới qua đây mà tính việc hôn nê ? » Hoài Ân nói : « Nội ngày rằm tháng tám, thì tôi sẽ qua đây mà thành thân. » Nương Nương lại hỏi : « Chẳng hay ngày sanh của tướng quân

là ngay nào? Hoài Ân không dè là kẻ, bèn nói thiệt rằng: « Tôi sanh nhằm ngày rằm tháng mười, giờ dần. » Nương Nương cũng mừng bèn dặn dò rằng: « Tướng quân về thăm lại với cha, rồi mau mau qua đây mà thành thân với thiếp, thiếp ở bên này sắm sửa huê chúc mà đợi tướng quân, xin tướng quân chớ phụ. » Hoài Ân nói: « Nương Nương đã có lòng chờ đợi vậy thì từ rày sắp về sau xin chớ ra binh. » Nương Nương nói: « Tướng quân chớ ngại, đã kết hôn nhau, thì hai nhà như một, có lý nào mà lại ra binh. » Hoài Ân cáo từ. Nương Nương bèn bảo quân đem ngựa và kình mà giao lại cho Hoài Ân. Hoài Ân từ tạ lên ngựa. Nương Nương đưa ra khỏi động lại dặn rằng: « Tướng quân về đình thăm lại với cha, rồi lĩnh qua cho sớm chớ có diên trì mà trễ quá ngày lành. » Hoài Ân gặt đầu rồi giong ngựa về đình. Nương Nương đứng ngó theo mà ngùi ngùi, Hoài Ân đi khuất rồi mới chịu trở lại động trung.

Nói về Dương nguyên soái đang ngồi nơi chốn Trung quân bỗng thấy quân sĩ vào báo rằng: « Yêu phụ dẫn binh đến trước đình nhục mạ nhiều điều. Từ công từ giận lắm bèn dẫn binh ra đình đánh với yêu phụ, không dè nó dùng tà thuật mà bắt Công tử đi, nên chúng tôi phải vào thăm cho Nguyên soái hay mà liệu định. » Nguyên soái nghe báo vừa muốn dẫn binh ra đình báo cứu cho Hoài Ân thì bỗng thấy quân sĩ lại vào mà bẩm rằng: « Tiểu tướng quân đã về. » Nguyên soái truyền lệnh đòi vào. Hoài Ân vào quì xuống bẩm rằng: « Hôm nay con ra trận bị bắt, yêu phụ nó lại muốn kết hôn hơn với con, nên con giả ý nghe theo nó, mới được thoát thân, nên phải bẩm cho cha hay. » Văn Quăng cũng giận mà nói rằng: « Con yêu phụ

ấy nó ý nhiều phép thuật, nên giết đại tướng của ta hơn mười mấy viên, nó lại bày cái ác trận ra mà hãm hại ta, nhờ ơn bốn vị tiên cô cứu khỏi thác mà dựng sống thì cứu hạn đã thấu xương, sao người lại dám riêng nghị việc hôn nhơn với nó, lẽ phải chém đầu người cho chánh quân pháp, song ta nghĩ vì người tuổi trẻ, không biết mà lỗi lầm nên tạm tha người, người phải hồi Kinh cho mau, chẳngặng ở tại dinh đây mà thấy con yêu phụ ấy nữa. » Mộc quế Anh, Tuyên Nương và Trương triệu Hồ khayên giải đôi ba phen mà Dương ngươn soái cũng chẳng nghe. Liên sai hai viên tướng cạnh áp giải Hoài Ân về kinh. Hoài Ân khóc lóc rồi từ biệt ra khỏi dinh nhằm Biện lương phân bộ.

Dương Hoài Ân đi rồi Trương triệu Hồ bèn nói với Nguyên soái rằng : « Nay yêu phụ lòng dám đã động, vậy thì phải thừa thế bão quân sĩ đi khắp các nơi mua dâm thử (1) cho nhiều rồi lên thả trên Phi nga san. Giống chuột ấy hình như con thỏ bạch, ngày ngày đực cái thường hay đi lại với nhau, lúc này con yêu phụ ấy nó đang trông việc hôn nhơn, lòng dám dẫn khôngặng, chắc làm sao nó cũng ra ngoài mà dạo chơi cho khuấy lảng, hễ nó thấy chuột ấy lại với nhau, thì lòng dám nó lại càng lừng lên nữa ; chỉ cho khỏi nó dám loạn trong đám quân, thì ắt sanh biến, chừng ấy ta sẽ dùng kế mà bắt nó dễ như trở

(1) Dâm thử là một giống chuột, hay nhay cái liên xi

bàn tay. » Dương nguyên soái nói : « Kế ấy rất hay. » Liền
lấy ra một trăm lượng bạc, khiến quân sĩ mua dăm thũ rồi
đem thả trên Phi nga động.

(Xin xem tiếp cuốn thư bảy)

TimSach.Com.Vn

*In, xuất bản và phát hành
tại nhà in*

TÍN-ĐỨC THƯ-XÃ

25-27-29, đường Tạ-thu-Thấu — SAIGON

Điện thoại : 20.678

DƯ'ONG-VĂN-QUẢNG

BÌNH-NAM

CUỐN THỨ BẢY

HỒI THỨ MƯỜI LĂM

*Phóng đàm thử Quân sư hiển kế,
Xạ thảo nhưn tiểu tướng qui thiên.*

Nói về Kim tinh nương Nương từ ngày Hoài Ân về dinh đến sau, bên án binh bất động, chờ đợi đã lâu mà chẳng nghe tin tức chi hết, bên buồn bực chẳng vui, mới thăm tính rằng : « Chi bằng ta ra động, một là thăm nghe tin tức tiểu tướng quân, hai là dạo xem cảnh vậtặng giải lòng sầu muộn. » Bên tính vậy rồi đem ft lên quân sĩ ra động dạo chơi ; bỗng thấy đàm thử đựe cái nhẩy nhau chỗ nào cũng có, vùng động tới lòng đàm, trong dạ bấn loạn, mới nói thăm rằng : « Tiểu tướng quân ôi ! Đã ước hẹn với tôi, sao mà diên trì lâu lắm vậy, tôi ở đây độ một ngày bằng một năm, chẳng biết tướng quân có tưởng tôi như vậy chẳng. » Bên than rồi trong lòng ngùi ngùi buồn bực chẳng vui, trở về trong động, ngày ngày hằng thở vắn than dài ; chẳng dè ngày tháng như thoi, bóng thiếu quang đưa rất lẹ, lật bật đã đến rằm tháng tám rồi, Nương Nương rất mừng, bên bảo sắm sửa huê chúc động phòng, dọn tiệc rượu sẵn sàng mà đợi. Ai ngờ đợi đến trời chiều mà cũng chẳng

thấy tiểu tướng quân. Nương Nương lại nghĩ rằng : « Hay là ban ngày người không dám đến, đêm nay người sẽ đến chăng ? » Chờ đến đêm vắng canh khuya, không nghe động tĩnh chi hết, Nương Nương trợn đêm như say như dại, gần đến canh năm mồn quá, bèn dựa ngang mà ngủ, xấy thấy tiểu tướng quân và cười và đi ngay vào động, Nương Nương xem thấy bèn hỏi rằng : « Tiểu tướng quân, sao mà đến trễ dữ vậy ? Làm cho tôi chờ đợi hốt hời. » Liên bước xuống ôm lên trên giường nựng niệu một hồi, vâng giọt mình thức dậy, thì là một giấc chiêm bao ; lúc ấy lửa dục lại càng lừng lori, ngược mặt xem ra thì trời đã sáng rồi, trong lòng thất kinh mà nói rằng : « Chẳng biết có chi mà tiểu tướng quân lại hội ước như vậy, thôi để ta toán coi thì biết thế nào ? » Bèn lần tay mà toán rồi nổi giận mà nói rằng : « Hoài Ân bội ước trốn về Trường an muốn chọn duyên cho khác rồi. Dương lang a ! Dương lang ! Nếu người nghe theo ta thì muôn việc đều thôi, chớ nay người bội ước trốn đi, mà phụ cái lòng ta, thì mạng người sớm tối phải hết rồi. » Nói rồi liền bảo quân sĩ lập một tòa tiều đại nơi trước động, sắm sửa hương hoa dâng chúc quí phẩm đủ mùi, lấy cớ bện lại làm hình tượng Hoài Ân, viết tuổi tác tên họ và ngày sanh tháng đẻ giấu trong bụng thảo nhơn. Trên mình thảo nhơn có để ba ngọn đèn, mỗi ngày đến trước mặt thảo nhơn ba lần, niệm chú làm phép đốt bùa mà bắt tam hồn thất phách của Hoài Ân, cho đủ bảy ngày, đêm kia Nương Nương cầm cung tên đến trước mặt thảo nhơn nói rằng : « Dương Hoài Ân tiểu tướng quân ối ! Tại người phụ ta nên phải mang lấy cái họa này, chớ có trách ta vô tình mà sát từ người. » Nói rồi liền đọc thần chú và bắn vào con mắt phía tả một mũi, rồi lại bắn một mũi vào

con mắt bên hữu, lại bắn một mũi vao bụng, đánh nát mấy ngọn đèn, đốt thảo nhơn cháy rụi, rồi trở về phòng buồn bực chẳng vui.

Nói về Dương Hoài Ân với hai viên tướng cạnh, đi đứng mười ngày vừa đến Vân dương dịch, đêm ấy đang nằm trên giường mà ngủ, bỗng vùng thịt nhầy lòng kinh, đầu xây xẩm mắt tối tăm, tứ chi như lửa đốt, tinh thần hoảng hốt, nói năng mê loạn, qua bữa sau, lại càng hôn mê trầm trọng, bèn nói một mình rằng : « Bởi ta chẳng khứng y theo việc hôn nhơn với Kim tinh nương Nương nên phải bị cái họa này. » Luôn luôn mấy ngày chẳng ăn uống chi hết, cứ nằm liệt trên giường, đến ngày thứ bảy, lối chừng canh ba là lúc Nương Nương bắn nát thảo nhơn, Hoài Ân đang nằm trên giường, vùng la lên một tiếng, hai con mắt chảy máu ra, buồn cả trông đều tối ra hết, trong giây phút cửu khiếu đều ra máu, bèn la lên rằng : « Mạng ta hết rồi ! » Vừa la dứt lời, hộc máu ra mà thác. Ai nấy thấy Hoài Ân chết một cách thảm như vậy, thấy đều rơi lụy. Dịch quan bên vợi vả đi báo cho quan Tổng trấn Vân dương là Tào Tích hay. Trần tổng binh bèn dắt quan Tri phủ là Trầm Mai ra nơi quân dịch mà xem, rồi báo người sắm sửa quan quách tâu lẫm, lại báo hai viên tướng cạnh cỡi ngựa thiên lý suốt đêm trở lại Tổng dinh mà báo cho Nguyên soái hay. Nguyên soái nghe báo vùng khóc lớn tiếng lên, làm động sau dinh. Mộc quế Anh, Tuyên Nương và Hoài Ngọc hỏi ra thì thấy đều khóc rộ. Bây giờ chư tướng nghe tin tâu đến hỏi thăm thì thấy đều thương tiếc. Vương định Lục nói : « Tiền tướng quân thác đây là hết ngay vì nước, danh bên trước bạch, vậy thì phải sai người đem quan cửu cê Kinh mà chôn cất cho an. » Dương

nguyên soái nghe nói bèn lau lụy rồi bảo tên tướng cạnh là Bá Giai đem thư qua Vân dương dịch, dâng đem quan cứu Hoài Ân về Kinh mà chôn. Bá Giai lãnh mạng suốt đem ra đi. Đi được bảy ngày vừa đến Vân dương dịch, Bá Giai vào nhà ra mắt Trần tổng binh dâng thư của Dương nguyên soái lên, Trần tổng binh xem thư rồi, sáng ra bữa sau Trầm tri phủ bắt nhơn phu đem tới một trăm người dâng đem quan cứu Hoài Ân về kinh. Về đến nơi, Bá Giai vào thành tìm đến Vô nịnh phủ mà báo cho Thái quân hay. Thái quân khóc lóc một hồi, bảo Huỳnh môn quan về tàu cho thiên tử hay, một phía thì sai gia đình đem quan cứu Hoài Ân lên Nam san mà an táng. Mười hai vị Quã phụ và Thái quân đến theo đưa linh chôn cất, các việc vừa xong bỗng nghe gia đình phủ báo nói có trao đình sai quan Lễ bộ là Vương đức Dụng đến mà lễ diện. Lễ xong rồi thì Thái quân đi với Vương đức Dụng vào triều mà tạ ơn vua còn mười hai vị Quã phụ thì trở về Vô nịnh phủ. Nói về Dương nguyên soái, nhơn thương nhớ con, bèn nghĩ rằng : « Hai tướng về nơi cái căn bệnh của con ta, đang khi không mà hôn mê, đến bảy ngày rồi thất khiếu ra máu mà thác, việc ấy đáng nghi, hoặc là người ám hại, không thì cũng có kẻ trù ếm chi chớ chẳng không ? » Nguyên soái nói rồi thì trong lòng mười phần nghi hoặc, bèn hỏi Trương triệu Hồ rằng : « Con ta là Hoài Ân, mang bệnh dữ mà thác, hay là bị người ám hại chăng ? » Trương triệu Hồ nói : « Tôi toàn việc ấy đã ra rồi, bởi Tiều tướng quân chẳng khứng việc hôn nhơn, cho nên bị yêu phụ nó bện thảo nhơn mà bấn, tôi không phép chi cứuặng, ấy cũng bởi số trời. » Nguyên soái nói : « Yêu phụ bấn thác con ta, thì ta với nó thể chẳng

đội trời chung. » Nói dứt liền dẫn binh ra dinh, đến trước động kêu chiến. Trương triệu Hồ liệu biết Nguyên soái không phải tay đối thủ với yêu phụ, bèn vội vã dẫn chúng tướng xuất dinh trợ lực.

Nói về Kim tinh Nương đang ở trong động, binh Phiên chạy vào phi báo rằng : « Ngoài động binh Tống nhểc mắng om sòm, một hai kêu Nương Nương ra đánh. » Nương Nương cả giận mà nói : « Tống tướng vô lễ như vậy, nay ta với nó thiệt là cừu địch rồi. » Nói xong bèn vội vã dẫn binh Phiên ra động, lập nên trận thế, rồi giục nai xông ra ; bên Tống có Trần kế Quan, thấy Nương Nương ra trận, liền buoi thương nhắm ngay bụng mà đâm tới. Nương Nương lấy gươm hắt ra, rồi đánh lại được vài mươi hiệp Nương Nương bèn lấy nguyệt quang châu quăng nhằm mặt Trần kế Quan te nhao xuống ngựa mà thác. Dương nguyên soái cả giận giục ngựa xông ra trước trận mà mắng rằng : « Yêu phụ, mi muốn lấy con ta làm chồng, bởi nó không chịu nên mi dùng thảo nơn mà bắn thác con ta đi ; nay ta dẫn binh đến đây đặng báo cừu cho con ta, quyết bắt mi cho đặng, đem về phân thây muôn đoạn mới đã nư giận của ta. » Nương Nương nạt rằng : « Đồ thất phu chớ có nói phách. » Và nói và hươi gươm chém liền. Nguyên soái lấy thương đỡ ra rồi hai bên đánh nhau rất dữ, chiêng trống vang trời, bụi bay mịt dất. Trương triệu Hồ e Nguyên soái sơ thất, bèn giục kim qui lược ra trước trận hươi gươm đánh giúp, Dương kiến Trung hươi đại đao, Hồ giêng Hiên hươi thương, Tiêu đình Quí hươi búa, Dương hoài Ngọc hươi kích, và bọn Ngụy Hóa đều hươi binh khí xông ra vây phủ Nương Nương,

Nương Nương bèn lấy gương quăng lên trên không, rồi lấy tay chỉ ra một cái, tức thì biến ra ba mươi sáu cây thần kiếm bay lượn trên không, Nguyên soái liền lấy xuyên vân tiễn ra bắn trên không một mũi, vùng nghe tiếng sấm nổ vang, gương đều tan mất. Nương Nương bèn thâu thần kiếm về, Dương nguyên soái liền thâu binh về dinh, Nương Nương cũng thâu binh về động.

HỒI THỨ MƯỜI SÁU

*Tư tương tôn, Phiên bang tru đại tướng,
Báo cứu hện, Tổng trận xuất âm binh.*

Nói về Kim tinh nương Nương thâu binh về động, đêm ấy lửa dục khô ráo, bèn lên đòi Phiên tướng là Nhã lý Nhân vào trướng mà vầy cuộc gió mưa; cuộc vui gần hơn trôi tháng rồi lại sợ e binh Phiên biết đặng, bèn kiếm chuyện mà chêm Nhã lý Nhân đi, đặng có che miệng tướng sĩ. Lửa dục lạnh lùng đâu chừng một tháng thì lòng dâm lại động, bèn lên đòi Cao đại Giang vào trướng mà trăng gió cho phỉ tình. Nguyên Cao đại Giang là một viên tướng mạnh mà lại còn trẻ, cho nên mười phần khoái ý, đêm ngày thường ở trong trướng mà mây mưa không giứt. Nương Nương ưa vì sức mạnh, nên đẹp ý vừa lòng như keo sơn gắn chắc, vì cái ái tình ấy mà hai người thương yêu nhau, ước đặng ba trăng. Đêm kia phía sau động lửa dục cháy hết mấy xe lương thảo, quân Phiên liền vào trướng mà bẩm rằng: « Phía sau động lương thảo mấy xe cháy hết, xin Nương Nương liệu định. » Lúc ấy Nương Nương với Cao đại Giang đang cò khoái lạc với nhau trong trướng.

bị tên quân ấy vào gấp thỉnh linh ; Nương Nương thất kinh liền mang đạo phục vào diêm binh, ra sau động mà chữa lửa, trong giây phút lửa đều tắt hết.

Sáng ra bữa sau, Nương Nương ra ngồi giữa trung quân bảo quân sĩ trối Cao đại Giang đem ra chém quách, Cao đại Giang la lớn lên rằng : « Ta có tội chi, mà mi dạy chém ta ? » Nương Nương nói : « Người tư thông với quân giặc mà đốt lương thảo của ta, còn nói không tội. » Cao đại Giang mắng rằng : « Ta là tôi trung, chớ phải như mi là đồ dâm phụ vậy sao. » Nương Nương că giận hối chém cho mau, lại dạy bắt tên quân đi báo ban đêm, mà chém luôn một lượt. **Phiên** tướng là **Thạch thiên Hải** thấy vậy thì nói với **chư** tướng rằng : « Nương Nương bây giờ dâm dục như vậy thì ắt phải bại về tay binh Tống, nếu bọn ta chẳng lo kế thoát thân cho sớm, thì ắt làm qui không đâu chớ chẳng không ? » **Tiêu** sĩ **Giăng** nói : « Binh Tống tuần tra bốn phía nghiêm lắm, bọn ta tính trốn đi đâu cho an thân bây giờ ? » **Thạch thiên Hải** nói : « Nước Nam với nước ta, qua lại thông nhau, nay phải qua nước đó mà lo kế ăn mình thì xong hơn. » Đêm ấy **Thạch thiên Hải** với **Tiêu** sĩ **Giăng** hai người lãnh bốn bộ binh **Phiên** lên ra khỏi động, quân giữ động thấy là binh của mình, nên chẳng dám cản trở, để cho đi thông thả.

Nói về vua nước Nam tên là **Mộc Kỳ**, ngày ấy đang buổi ngự tráo, có quan **Thừa** tướng là **Tư mã Không** bước ra quì xuống tưng hô thiên tử ba lần, rồi tâu rằng : « **Tổng** tráo **Thiên tử** sai **Dương** văn **Quảng** làm soái đi chinh phạt

Nam mông, thành trì đã phá, Mông vương là Lâm phụng Cao, chạy trốn nơi Phi nga động, nay có Mông vương giá hạ hai tướng là Thanh thiên Hải với Tiều sĩ Giảng, qua nước ta tìm chỗ ẩn thân, xin chúa công liệu định cho hai tướng nhờ. Nam vương nói : « Nếu ta thâu nạp hai tướng ấy, e chừng Mông vương tuyệt rồi, thì Tổng tướng ắt đi họp cho nước ta, lại gây việc cang qua ra nữa, còn chẳng thâu nạp, thì lại e mất sự hòa nghị của hai nước, thật là tới lui hai lẽ khó phân. » Nam vương nói rồi day qua nói với Thừa tướng rằng : « Thừa tướng hãy lo giùm cho trăm một phen. » Từ mã Không tâu rằng : « Tôi có một kế, nay chúa công phải để Mông tướng ở ngoài thành nơi nhà quán dịch, chớ có ra mắt với va, rồi sai người qua Nam mông mà thám tin tức, như Mông vương đắc thắng thì ta phải ra nghinh tiếp, còn như binh Tổng đắc thắng, thì ta lại bày tiệc rượu cho Mông tướng vào ra mắt, rồi mai phục binh đao phủ mà giết phứt hẳn đi, rồi chúa công viết hàng thư và đem thư cấp giải qua dinh Tổng mà thỉnh hàng, thì Dương văn Quảng ắt là vui đẹp, ấy là kế trợn lành cả hai. » Nam vương nghe nói thì gục gật đầu mà khen rằng : « Lời Khanh nói rất hiệp ý ta, vậy thì hãy lo mà làm cho sớm. » Từ mã Không lành chỉ y kế mà làm.

Nói về Kim tinh nương Nương đang ngồi nơi trung quân trường, ngó khắp tứ phía, vùng thất kinh, không biết binh Phiên đi đâu mất hết. Bỗng thấy quân sĩ vào quì xuống bầm rằng : « Đêm hôm qua Thanh thiên Hải và Tiều sĩ Giảng dẫn hết bốn bộ binh mà trốn qua nước Nam rồi. » Nương Nương nói : « Binh Phiên thấy ta thua Tổng mấy trận, nên

hỗ ta trốn đi, thôi, đề đêm nay lối canh ba, ta một người một ngựa đi cướp dinh Tổng mà giết nó cho tận tuyệt, thì mới biết ta pháp luật thế nào. » Đêm ấy vừa lối canh ba Nương Nương cỡi mai huê lộc ra khỏi động, rồi lấy ra một cái hồ lô, đọc ít câu thần chú, rồi trúc đậu đen ra dưới đất vô số, lại lấy tay mà chỉ và hô lớn lên rằng : « Biến ! » Thì bao nhiêu đậu đen đều hóa ra hơn mấy ngàn binh quỷ, nhằm Tổng binh kéo tới, vừa gần đến nơi, bỗng nghe những tiếng thần sầu quỷ khóc, một trận âm phong ù ù thổi tới, ở trên không hiện ra mấy viên đại tướng, một người thiếu niên cầm kích là Dương Hoài Ân ; một viên đại tướng mặt đỏ, tay cầm kim giản là Mã Ân ; một viên đại tướng tay cầm thanh long đao thì là tiên phuông Nhạc Vân ; lại có Cao Minh, Dư Đức và Triệu Ninh, mỗi người đều nương mây cỡi gió áp đến trước dinh Tổng mà giết binh quỷ. Bấy giờ tướng ma binh quỷ hai bên đánh vùn nhau rất dữ, thì bỗng nghe một tiếng pháo, như sấm nổ vang trời, thì binh quỷ thấy đều tan hết. Hoài Ân hươi kích nhắm Nương Nương đâm dứa, Nương Nương ngược mặt ngo lên, thấy Hoài Ân hiển thánh thì thất kinh, bèn quỳ nài bỏ chạy. Hoài Ân liền tuốt vào trung quân trường, quì trước giường Nguyên soái khóc mà bẩm rằng : « Đêm nay yêu phụ nó đem binh quỷ đến mà cướp dinh Tổng, bị con và chư tướng đánh đuổi nó chạy rồi, con giận vì nó dùng thảo nhưn mà bắt con thác đi, con chưa trả cừu nặng, xin phụ thân hãy dẫn đại binh cho mau, theo giết nó mà trả cừu cho con, trời đã canh năm rồi, gà gáy sáng, đề cho con đi. » Nói rồi riu riu đi ra. Nguyên soái bèn kêu rằng : « Bờ con, nói chưa hết lời, sao vội vã mà đi đâu vậy con ? » Nói rồi liền bước

xuống giường chạy theo Hoài Ân, vung trượt lê xuống, giựt mình thức dậy thì là chiêm bao. Ngó ra ngoài thì trời đã sáng rồi, bèn mang giáp ra nơi trung quân trưởng, thì thấy chư tướng xúm làm lễ xong rồi. Nguyên soái bèn nói rằng : « Hồi hôm ta nằm chiêm bao, thấy con ta là Hoài Ân vào đến trước trưởng, mà nói rằng : Có yêu phụ đến cướp dinh ta, bị nó và chư tướng chặn đánh, chưa biết thiệt hư, vậy Ngụy Hóa hãy ra coi thử. » Ngụy Hóa vâng lệnh ra khỏi dinh mà coi một hồi, rồi về bẩm lại rằng : « Tôi thấy ở ngoài dinh, đậu đen bỏ đầy đất rất nên kỳ quái. » Nguyên soái nói : « Nếu vậy thì phải rồi, đêm nay con ta nó hiển thánh, hiệp với âm hồn chúng tướng mà phá tan binh quĩ, ta tướng lại chư tướng đều sống thác cũng một lòng trung hiếu, như vậy cũng nên chạm tên vào bảng đá, con ta nó lại xin báo cứu cho nó, vậy chư tướng phải rằng sức cũng ta mà trừ loài yêu phụ. Lòng dâm con yêu phụ này đã lũng lầy, binh Phiên vì đó mà ly tán, để ngày mai ta sẽ diêm binh, kéo lên Phi nga động bắt con yêu phụ ấy mà trả thù cho con ta. »

Nói về Nương Nương nữa đêm lấy đậu làm binh, bị thua chạy về đến động buồn bực chẳng vui. Mãng vương hay động việc ấy, bèn đến ra mắt Nương Nương. Nương Nương ra rước mà hỏi rằng : « Chẳng hay Đại vương đến đây có việc chi chẳng ? » Mãng vương nói : « Tôi nghe binh Tống thế mạnh, Nương Nương bại trận, binh tướng trốn hết, nếu thiệt như vậy thì e tánh mạng tôi ắt chẳng còn rồi. » Nương Nương cười rồi nói : « Chúa công chớ lo, cái động của tôi đây là binh Phi nga, hễ đánh trống thổi còi thì nó bay

bỗng lên, Tổng binh đâu có trăm muôn đi nữa, cũng không làm chi được. » Mãng vương nghe vậy rất mừng, liền từ biệt trở về sau động. Bấy giờ Nương Nương bèn chọn Phiêu binh hai mươi tên để đánh trống, hai mươi tên để thổi còi, và dặn dò rằng : « Hễ binh Tổng có đến, thì bọn này phải đánh trống và thổi còi lên, ta sẽ có phép mà làm cho chúng nó lui binh. »

Nói về Dương nguyên soái dẫn đại binh, nổi ba tiếng pháo, kéo tuốt lên Phi nga động, vừa đến nơi nghe còi trống om sòm, trong giây phút thì không còn thấy Phi nga động nữa, duy thấy trên nửa lưng có một lùm mây đen, nghe có tiếng người nói chuyện, song không biết động phủ đi đâu mất rồi, đợi hơn một ngày không thấy chi hết. Dương nguyên soái bèn gióng trống thúc binh về, mười phần buồn bực, rằng ngày lại cử binh đi luôn luôn vậy cho tới mười ngày cũng đều như nhau. Dương nguyên soái ngồi đầu đầu không biết tính sao, Trương triệu Hồ nói : « Tôi xem cái động ấy hơi đất rộng ngưng kết mà thành ra một con Phi nga, cho nên hễ đánh trống thổi còi, thì nó bay bổng trên không, chẳng ai đến được gần, ấy là địa khí hóa nên như vậy, dầu cho phép thuật cũng khó phá được, nếu được một người lên vào trong động, làm sao cho người trong động đứng nghỉ, rồi ra đào xới cho lở hai hòn núi nhỏ hai bên Phi nga động đi, thì ắt phá Phi nga động được, ngặt vì không có ai đi được. Lý bá Miêu nói : « Việc ấy thì duy có tôi đi mới được. » Trương triệu Hồ nói : « Lý tiên sanh trong dạ trí mưu chẳng kém chi Tôn Tản và Ngô Khởi, hễ đi chuyến này thì ắt nên công, ngặt vì yếu phụ lòng dám dấn động, mà

tiên sanh mặc cô hàm râu, e không thích ý nó.» Lý bá Miêu nói : « Tôi mong ơn tri ngộ của Nguyên soái, không chi trã đặng, dầu cho cạo phứt hàm râu cũng không đủ tiếc, miềng là cho đặng thành công mà đến ơn cho Nguyên soái thì thôi. » Nguyên soái liền đứng dậy bái tạ và nói rằng : « Tiên sanh có lòng vì nước như vậy, thì là công rất lớn. » Văn Quăng nói rồi bảo quân dọn rượu mà tiễn hành. Lý bá Miêu uống rượu ít chén rồi lấy dao cạo phứt hàm râu, mới vào trướng sửa soạn hành trang đặng lên Phi nga động.

HỒI THỨ MƯỜI BẢY

Mang sắc dao, giữ lòng thành giai ngẫu,

Rô mạch rồng lên cuộc động Phi nga.

Khi ấy Dương nguyên soái thấy Lý bá Miêu dẫn binh đao cân, mình mặc áo bào, chơn mang giày rơm, bèn khen rằng : « Tiên sanh ăn mặc như vậy, thiệt rõ ràng là khí tượng thần tiên. » Lý bá Miêu nói : « Hễ tôi lên Phi nga động chừng mười ngày rồi, thì Nguyên soái phải sai một trăm tên quân cho lãnh lệ, đem mai cuốc và máu chó cùng đồ như uế theo, lên lên Phi nga động mai phục nơi góc núi, như gặp cơ hội thì tôi sẽ đào nơi hai cái cánh con Phi nga, làm cho bại cái thế lực của nó đi, rồi tôi sẽ hiệp với quân lên trốn về dinh. » Dương nguyên soái nói : « Lời tiên sanh nói rất phải, vậy thì chẳng nên chậm trễ, Tiên sanh hãy đi đi. » Lý bá Miêu liền từ biệt Nguyên soái, lên ra sau dinh đi đàng nhỏ lên đến Phi nga động, rồi nói với Tiểu phiến rằng : « Xin người vào thông báo với Nương Nương rằng có ẩn đạo ở Vân trung san đến cầu ra mắt. » Quân sĩ vào động bẩm rằng : « Ở ngoài động có một vị đạo nhân xin vào ra mắt. » Nương Nương dạy kêu vào. Lý bá Miêu

vào động bái kiến. Nương Nương xem lại thì rõ ràng là một vị đạo nhơn rất nên phong lưu tuấn tú thì trong lòng rất mừng vội vả hỏi rằng : « Đạo giã là người chi, đến đây có việc gì ? » Lý bá Miêu nói : « Tôi là người ẩn đạo, ở tại Vân nam nơi núi Vân trung, tên tôi là Từ Nhơn, đi chơi nơi hải ngoại, nhơn đi ngang qua đất Mãng này, nghe Nương Nương giao chiến với Tống binh, nên đến đầu nơi dưới trướng, mà giúp sức với Nương Nương không biết Nương Nương có bằng lòng chăng ? » Nương Nương xem thấy hình dung mạnh dạn thì lòng dâm đã động, liếc mắt đưa tình, một hồi nói rằng : « Nếu có đạo trưởng giúp tôi, thì là may lắm. » Nói rồi cầm ở lại trong động bày rượu đãi đằng. Đêm ấy Bá Miêu ngủ chung với Nương Nương trong trướng, trêi dặng mười ngày, bèn cho Lý bá Miêu làm Quân sư, lại cho coi việc lương thảo. Phiên binh chẳng nghĩ ngờ chi hết. (Nguyên Nương Nương cũng là người hay biết việc quá khứ vị lai, song mắc lòng dâm động quá cho nên tâm thần hoảng hốt, mới bị Lý bá Miêu gạt dặng.) Lý bá Miêu ở đó đã gần hai tháng, thường hay đi khắp các nơi mà tuần soát. Phiên binh thấy vậy báo với Nương Nương rằng : « Từ Nhơn thiệt là người cẩn thận, xem sóc các việc mười phần kỹ lưỡng. » Nương Nương cũng mừng vì đã dặng người tâm phúc. Đêm kia vừa lúc canh ba, trăng tỏ như ban ngày Lý bá Miêu lên ra cửa động, binh Phiên nạt rằng : « Người là người chi, đến đây có việc gì ? » Lý bá Miêu nói : « Ta là Từ Nhơn vâng lệnh Nương Nương ra khỏi động mà tuần tra các chỗ, bây giờ mở động cho mau dặng ta đi kéo trê. » Quân sĩ vâng lệnh mở cửa ra liền. Lý bá Miêu ra khỏi động đi đến góc núi, quã thấy có binh Tống mai phục, liền giã ho một tiếng, binh Tống hỏi là ai ? bèn đáp rằng :

« Ta là Lý bá Miêu đây. » Binh Tổng chạy ra thưa rằng :
« Bọn tôi vâng lệnh Nguyên soái đến đây mà đợi tiên sanh
đã lâu rồi. » Lý bá Miêu nói : « Vậy thì bọn người hãy đi
theo ta. » Binh Tổng vâng lệnh đi theo Bá Miêu. Lúc ấy Bá
Miêu ở tại Phi nga động đã gần hai tháng, đường sá thuộc
hết, liền dẫn đường sẽ lên đi qua phía hữu, đến chỗ một
góp núi nhỏ, bên bảo quân sĩ lấy máu chó và đồ dơ dáy mà
đổ xuống đó, lại đào một cái mương nhỏ, rồi dắt nhau lên
qua bên tả nơi hòn núi nhỏ, cũng làm y như bên kia vậy.
Các việc xong rồi dắt nhau chạy tuốt về dinh, lúc ấy trống
trở canh năm, đi về gần đến dinh Tổng, bỗng nghe trên Phi
nga động một tiếng nổ vang như sấm, hai góp núi nhỏ
hai bên thấy đều lở hết, hai cái đường mương đều chảy
nước ra đổ lôm như máu vậy.

Lúc ấy Kim tinh nương Nương đang ngủ tại trong động,
vùng nghe tiếng núi lở ầm ầm, giật mình thức dậy mang
áo bác quái ra ngồi nơi trung quân trưởng, truyền lệnh cho
Phiên binh đèn đuốc đốt lên đi tra xét các chỗ, coi nổ tại
chỗ nào. Quân Phiên vâng lệnh nổi đèn đuốc lên, rồi đi
quần tra bốn phía thấy hai bên tả hữu hai hòn núi nhỏ đều
lở hết, bèn trở vào trưởng mà bẩm rằng : « Hai tòa núi nhỏ
đều lở hết lại có hai cái đường mương chảy máu đổ
lôm. » Nương nương nghe báo thất kinh mà rằng : « Hai
hòn núi hai bên ấy là hai cái cánh con Phi nga của trong
động này, nay lở hết thì cá động của ta đây không còn bay
đặng nữa : trông lại hai hòn núi ấy không lở vô cớ mà sập
di. » Nương Nương nghĩ vậy rồi trong lòng phát nghĩ, liền lần
tay toán ra một quẻ, rồi châu mày nổi giận mà nói rằng : « Nếu
vậy thì tướng Tổng nó giỡn làm Tư Nhon lón vào trong

động, đang lên mà làm hư cái huyết Phi nga của ta, nay ta lẽ nào mà lại chịu thôi. » Nói rồi liền kéo binh xuống núi báo cứu.

— Nói về Dương nguyên soái, đêm ấy đang ở trong trướng hồng nghe trên núi Phi nga tiếng nổ vang dậy, trong lòng sợ hãi bèn bảo quân sĩ đi thám thính coi tin tức thế nào. Tôn quân vừa mới đi ra, rồi trở vào mà bẩm rằng : « Lý tiên sanh với quân sĩ đã về đến dinh rồi. » Nguyên soái rất mừng, ra rước vào dinh mà hỏi rằng : « Tiên sanh vào Phi nga động sự thế làm sao hãy nói cho tôi biết. » Lý bá Miêu bèn đem việc đảo phá Phi nga mà thuật lại một hồi. Nguyên soái nghe vậy lấy làm mừng rỡ bội phần, bèn truyền bày rượu thưởng công, lúc đang ăn uống, bỗng nghe quân báo rằng : « Kim tinh nương Nương đến trước dinh kêu chiến. » Nguyên soái cả giận dẫn binh ra dinh bày khai trận thế, Nương Nương bèn giục nai xông tới mắng rằng : « Bọn người sao dám cả gan giã làm đạo nhon, lên vào trong động mà phá cái huyết Phi nga của ta, nay ta đến đây quyết sống thác với người. » Nói rồi hươi gươm chém nhau. Nguyên soái vừa muốn hươi thương đối địch thì Vương văn Long đứng một bên hươi đại đao xông ra tiếp đánh ; hai bên đao kiếm qua lại, đánh đến hai mươi hiệp, Nương Nương liền lấy kim bài ra quăng lên trên không thì thấy một đạo kim quang ở trên đánh xuống trúng nhằm đầu Vương văn Long té nhào xuống ngựa chết tươi. Nương nương lại hươi gươm xông tới. Trương triệu Hồ liền vỗ kim qui hươi gươm xông ra chặn lại mà hét lớn lên rằng : « Loài yêu phụ, hôm nay mi đã kể cùn sức hết, mà còn chưa chịu cúi đầu lạy chết hay sao ? » Nương Nương chẳng thêm nói lại cứ hươi gươm chém nhau. Trương triệu Hồ cũng hươi gươm chém lại, đánh đặng chừng mười hiệp, Nương Nương bèn quăng cây roi

thần lên trên không, ở trên huơ đánh xuống. Trương triệu Hồ xem thấy liền giục kim qui bay bổng lên trên không mà chạy. Nguyên soái liền huơ thương xốc tới đâm Nương Nương. Nương Nương giơ gươm ra đỡ, đánh đặng mười hiệp, Nương Nương cũng quăng roi thần lên, cũng ở trên huơ đánh xuống, Nguyên soái thất kinh quày ngựa mà chạy, chẳng dè ngựa chạy không kịp bị trúng một roi trên lưng bèn giục ngựa chạy tuốt về dinh, binh Tống bị binh Phiên giết có mấy trăm mạng, Nương Nương đắc thắng rồi bèn thâu roi thần lại rồi dẫn binh về động. Nguyên soái chạy về đến dinh Trương triệu Hồ liền lấy thuốc tiên ra cho Nguyên soái uống, trong giây phút thì chỗ bị roi đánh lành mạnh như xưa. Nguyên soái bèn bảo quân tần liệm Vương văn Long chôn nơi núi Phi nga; rồi nói với chư tướng rằng: « Yêu phụ phép lực đa đoan, bữu bối cũng nhiều, làm sao mà giết nó cho đặng. » Trương triệu Hồ nói: « Nguyên soái chớ lo, để ngày mai tôi lên hư bổng mà thỉnh bốn vị tiên cô ra trận mà bắt nó thì xong. » Nguyên soái vui vẻ nói rằng: « Quân sư ra công vậy thì may lắm, hề có bốn vị tiên cô ra trận thì yêu phụ chắc bắt đặng rồi. »

(Xin xem tiếp cuốn thứ tám)

in và xuất bản tại nhà in

TIN-ĐỨC THƯ-XA

25, đường Sabourain

SAIGON

Điện thoại; 20.673

DƯ'ONG-VĂN-QUẢNG

BÌNH-NAM

CUỐN THỨ TÁM

HỒI THỨ MƯỜI TÁM

*Phi Phi nga lôm thâu pháp biểu,
Qua Hồ hiệp rãi rãt bình tàn.*

Ngày sau Trương triệu Hồ sắm sửa áo mũ, lên đến lư
bồng ra mắt bốn vị tiên cô. Hà tiên cô bèn hỏi rằng : « Người
lên đây có phải là muốn thỉnh bốn chị em ta xuống bắt
con yêu phụ ấy chăng ? » Trương triệu Hồ nói : « Phải,
xin tiên cô ra sức một chút mà bắt nó cho rồi. » Hà tiên cô
nói : « Người hãy về trước rồi đem binh đến Phi nga động
mà dụ nó ra, bọn ta ở đây mà đợi đợi có bắt nó cho
rành. » Trương triệu Hồ khải tạ ra về, rồi thưa với Nguyên
soái đem binh lên Phi-nga-động mà kêu chiến. Phiên
binh vào phi báo với Nương-Nương thì Nương-Nương cả
giận dẫn binh xông ra mắng rằng : « Trương triệu Hồ, người
là tướng thua, sao còn dám đến đây mà chịu chết. »
Trương triệu Hồ chẳng nói chi hết cứ hươi gươm chém
nhau, Nương Nương cũng hươi kiếm rước đánh. Trương triệu
Hồ vừa đánh vừa chạy thì Nương Nương nổi giận rượt theo

gần đến chỗ lư bông, bông thấy bốn vị tiên cô, kẻ cỡi ngựa người cỡi hạc, hươu giương xông ra vây chặt Nương Nương, Nương Nương ngăn đánh chẳng lại liền lấy kim bát ra quăng lên trên không. Hà tiên cô xem thấy liền đọc thần chú rồi lấy tay mà ngoắt thì kim bát liền chun vào tay áo. Nương Nương thấy bửu bối bị thần rồi, liền lấy roi thần quăng lên, nhằm ngay đầu Kỷ tiên cô mà đánh xuống, Kỷ tiên cô xem thấy liền lấy cần khôn quuyện quăng lên, có một đạo hào quang xẹt ra, cây roi thần cũng bị thâu mất. Nương Nương thất kinh, liền quăng cái như ý kim quuyện lên, hồng quang lổ lổ đánh xuống đầu Đinh-tiên-cô, Đinh tiên cô liền lấy Hồn ngươn chui ra quăng lên trên, bông nghe một tiếng nổ vang, đánh cái như ý kim quuyện nát ra tro bụi. Nương Nương că giận lấy cái nguyệt quang châu ra nhằm ngay mặt Bạch tiên cô mà liệng, Bạch tiên cô bèn lấy cái mặt ba đại quăng ra, bông nghe một tiếng nổ vang, nguyệt quang châu đã chun tuốt vào cái mặt ba đại. Nương Nương că kinh bèn dìm mình một cái, liền hóa ra một đạo kim quang mà bay mất. Nương Nương dùng phép độn mà chạy về động, vào ra mặt Mãng vương mà nói rằng : « Chẳng dè nay bên đình Tống lại có bốn vị tiên cô pháp lực vô cùng, khó mà ngăn chống. Phi nga động cũng bị phá rồi, vậy thì đại vương hãy theo tôi qua Diệp tử động mà an thân, thì mới lánhặng ». Mãng vương không biết tình lâm sao phải dắt Tiêu Bình và Dương Ngọc ra khỏi Phi nga động. Kim tinh Nương bèn lấy một chiếc chiếu trải ra trên mặt đất bên Mãng vương với hai vị thừa tướng ngồi trên chiếc chiếu, đọc thần chú một hồi, rồi thôi

ra một cái. Bồng thấy một trận cuồng phong thổi tới, thổi luôn chiếc chiếu, đưa Mãng vương đến Diệp tử động. Diệp tử động chúa là Quỷ nguyệt cô, thấy Mãng vương đến thì bước ra nghinh tiếp vào động, làm lễ ra mắt xong rồi, Mãng vương bèn nói rằng: « Tôi bị binh Tống nó đánh thối nước mất nhà tan, may nhờ có Kim Tinh nương nương cứu dặng đến đây, ý muốn mượn binh trong động mà đánh lui binh Tống, chẳng hay Tiên nương ý ra thế nào? » Quỷ nguyệt cô nói: « Động của tôi đây cũng thuộc về đại vương cai quản, ngặt vì binh trong động chưa thành như thế, lại thêm yếu đuối lắm đánh sao lại binh Tống, tôi e có đánh thì cũng phải thua, xin đại vương nghĩ lại ». Mãng vương thấy Quỷ nguyệt cô chẳng khứng giúp binh, thì mười phần lo sợ. Kim tinh nương nương bèn nói rằng: « Đại vương hãy ở đỡ đây ít ngày, để cho tôi về lạy thầy tôi là Đào Hoa thánh mẫu, dặng mã cầu người xuống núi bắt hết bốn vị tiên cô, còn binh Tống tuy nhiều cũng chẳng đủ chi mà sợ, chúa công hãy an lòng, chờ lo chi cho nhọc ». Mãng vương bây giờ như chim bị nã, như cá bị nôm, hoảng hốt chẳng biết liệu sao, cực chẳng đã phải ở lại đó mà chờ.

Nói về bốn vị tiên cô thấy Nương-Nương trốn mất, bèn đem nhau trở lại lư bồng. Trương triệu Hồ nghinh tiếp vào ngồi, Hà tiên cô bèn nói rằng: « Yêu phụ biến hóa đa đoan, khó mà thấu phục, để ta viết một phong thư sai Tuyên Nương đem qua Vân mộng san Thủy liêm động mà mượn cái chiếu yêu kiến và thiên la địa võng về đây, thì mới thấu phục hẳn dặng ». Đinh-tiên-cô nói: « Lời luận của chị

rất hay ». Hà tiên cô liền viết bức thư trao cho Trương triệu Hồ đem về dinh Tống bầm cho nguyên-soái hay. Nguyên soái cả mừng, lấy bức thư ấy đem ra sau trường ra mắt Mộc-quế Anh với Dương-tuyên Nương và bầm rằng : « Tôi vâng mạng tiên cô, có một bức thư muốn cậy cô nương đem qua Vân mộng san Thủy liêm động mà mượn cái thiên-la địa-vông và chiếu yêu kiến ». Tuyên Nương vui lòng lãnh bức thư cất trong túi, từ biệt chị dâu ra khỏi dinh Tống-dộn thổ mà đi, chẳng bao lâu đã tới Vân-mộng-san, thâu phép lại, rồi đứng xem phong cảnh, thấy sơn thanh thủy tú, hạc lộc cả bày, tông trước xanh tươi thiệt là chỗ tiên gia trú ngụ, đi gần đến Thủy liêm động, đứng ngoài cửa động mà chờ, giây phút thấy cửa động đã mở, có một vị đạo đồng chạy ra hỏi rằng : « Người có phải là Dương tuyên Nương ở bên dinh Tống mà qua chăng ? » Tuyên nương nghe hỏi thất kinh, bèn bước tới xá một cái mà hỏi rằng : « Sao mà tiên đồng biết dạng tên tôi ? » Tiên đồng nói : « Thầy tôi hôm qua ngồi trong động có nói với tôi rằng : Ngày nay đúng ngọ có Dương tuyên Nương ở bên dinh Tống qua đây mượn phép, nên tôi mới biết ». Tuyên Nương nói : « Vậy thì xin người thông báo ». Tiên đồng nói : « Người* hãy theo tôi mà vào », Tuyên Nương liền theo tiên đồng vào đến nơi. Vương Thiên lão tổ bước ra rước vào, phân ngôi chủ khách, ngồi xong Tiên đồng liền dâng trà nóng, Tuyên Nương bèn đứng dậy thưa rằng : « Thưa lão tổ, tôi vâng mạng bốn vị tiên cô đến qui động mà mượn phép ». Vương Thiên lão tổ lấy thư xem rồi nói rằng : « Những bữa bói của ta còn bị một kiếp nữa mới xong ». Nói rồi liền sai tiên đồng vào chốn đơn phòng lấy chiếu yêu kiến và

thiên la địa võng ra trao cho Tuyên Nương, Tuyên Nương tiếp lấy, rồi từ tạ Lão-tổ ra khỏi Thủy Liêm động, dọn tuốt về dinh Tổng,

HỒI THỨ MUỖI CHÍN

Rít nước hiện hình tròn Hải đông,

Tiên-cô tha giết mạng Kim-Tĩnh

Chẳng bao lâu Tuyên-Nương về đến lư-bồng, vào bái kiến bốn vị tiên cô, rồi nói rằng : « Tôi vâng mạng đi qua Vân mộng san đã mượn dặng phép, nên về đây mà phục mạng ». Hà tiên cô nói : « Mấy chị em, hôm nay hãy nghe ời dặn dò thì mới bày cái trận thiên la địa võng ấy dặng ». Ba vị tiên cô liền đáp rằng : « Nguyên vâng theo pháp chỉ ». Hà tiên cô nói : « Yêu phụ pháp thuật đa đoan, biến hóa vô cùng, thiệt khó bắt lắm, nay nó nương thân nơi Diệp tử động, động chứa là uỉ nguyệt Cô chẳng khứng phát binh cứu giúp, lại cũng chẳng lấy lễ mà dãi nó, thì nó ắt giận trốn đi xứ khác mà cầu cứu, nếu đề nó đi khỏi dặng, thì lại phải nhọc công chinh chiến nhiều ngày nữa, vậy thì chúng ta phải đến trước Diệp tử động mà bày bố cái thiên la địa võng cho sẵn, chờ nó ra khỏi động thì dùng thiên la địa võng mà bắt nó, thì khỏi bị nó trốn dặng ». Đinh tiên cô nói : « Kế ấy rất hay, phải làm cho mau mới dặng ». Hà tiên cô liền bảo Kỷ tiên cô giữ phía đông, Đinh tiên cô giữ phía Nam, Bạch tiên cô giữ phía Tây, Tuyên Nương giữ phía Bắc, còn mình thì giữ trung ương ; bảo Trương triệu Hồ cỡi con Kim

quí cầm cái Chiêu yên kiến, soi khắp bốn phía, còn binh Tống một ngàn ở ngoài trận mà vây, e Diệp tử động cho binh ra cứu.

Nói về Kim Tinh nương nương ở tại Diệp tử động thấy Quí nguyệt Cô chẳng khứng giúp binh, lại chẳng lấy lễ mà dãi thì giận lắm, bèn nói lên với Mân vương rằng : « Quí nguyệt Cô nỡ sợ binh Tống nên chẳng giám giúp binh, vậy xin đại vương chịu phiền ở đỡ đây ít ngày mà chờ tôi lên Đào hoa động, dựng cầu thầy tôi xuống cứu thì mới thoát khỏi cái nạn này ». Mân vương nói : « Tôi ở trong động này như ngồi trên đồng gai, xin Nương Nương hãy về cho sớm mà cứu tôi, kéo tôi lo sợ lắm ». Nương Nương nói : « Đại vương an lòng, tôi đi phen này trong ba ngày thì tôi trở lại ». Mân vương rất mừng. Nương Nương từ biệt ra khỏi cửa động, dâng vân giá vô nhằm phía đông mà đi, chẳng dè sa tuột vào thiên la địa võng. Bỗng nghe sấm sét nổ vang, thiên la địa võng hủi giăng trên án ba mươi sáu thiên la, dưới án bảy mươi hai địa sát bốn phía như tường đồng vách sắt, yêu phũ sa vào trận ấy như cá mắc lưới chim vướng bẫy. Nương Nương thất kinh bèn nói rằng : « Ta ý mình pháp lực vô cùng, cái lời thầy ta dạy biểu nên ngày nay phải mắc họa này ». Liền vô nai nhằm phía đông mà chạy. Kỹ tiên có con Kim nga hơi gươm lướt tới nạt rằng : « Hôm nay mi chờ mong sống dạng ». Và nói và hơi gươm chém nhau; Nương Nương cũng hơi kiếm chém lại; đánh chừng mười hiệp, Kỹ tiên có, thò trong dây bát quái lấy ra một cây Thiên la xích quăng lên trên không, bỗng thấy kim quang chớp nhoáng đánh xẹt xuống đầu Nương

Nương. Nương Nương hoảng kinh, quảy nai nhắm phía nam mà chạy. Đinh tiên cô xem thấy Nương Nương chạy rồi bèn giục con Thê phụng bay tới chặn lại mà mắng rằng : « Loài yêu phụ, mi chạy đi đâu ? » Nói rồi hơi gươm chém liền, Nương Nương cũng hơi gươm ra đỡ, đánh đặng chừng năm hiệp, Đinh tiên cô bèn lấy Hồn ngươn chùy quăng lên trên không; bỗng thấy hồng quang xẹt xuống. Nương Nương cả kinh quảy nai chạy qua phía tây; Bạch tiên cô xem thấy, liền quăng cây Hàng ma ngỗ lên; Nương Nương thấy vậy càng kinh lại chạy qua phía bắc; Tuyên Nương đón lại, đánh đặng chừng mười hiệp, rồi quăng sợi Khôn tiên sách lên, Nương Nương giựt mình, liền bay bổng lên trên không. Hà tiên cô xem thấy, bèn lấy cái Tử kim bát-vu ra quăng lên, nhắm ngay đầu Nương Nương úp xuống, hào quang muôn đạo, sấm nổ vang dậy. Nương Nương bị đánh trúng đầu, té nhào xuống chết ngay trong trận. Hà tiên cô nói : « Yêu phụ thác rồi, vậy thì mấy chị em ta hãy thâu thiên la địa võng mà về ». Nói rồi liền niệm thần chú thâu hết thiên la địa võng, thì bỗng thấy cái thầy của Nương Nương đang nằm dưới đất, vùng hóa ra một đạo bạch quang xẹt lên trên không, cái thầy chẳng còn thấy nữa, mà ở trên không lại hóa ra một con rít nước nhắm phía đông mà chạy. Trương triệu Hồ ngó trong chiếu yền kiến xem thấy, bèn hô lớn lên rằng : « Yêu phụ nó đã hóa ra con Rít nước mà chạy qua phía đông rồi ». Hà tiên cô nói : « Yêu phụ trốn chạy thì họa căn hãy còn, chị em ta phải theo bắt cho mau, kéo dể ngày sau ăn năn

chẳng kịp ». Nói rồi bốn vị tiên cô liền cỡi chim bay rất mau. Theo đến Đông hải, Rít nước bèn chung xuống biển, bốn vị tiên cô liền xuống chim, Hà tiên cô đọc thần chú, rồi quăng cái Tử kim bát vu xuống biển, liền hóa ra con cua rất lớn. Hà tiên cô cỡi cua rượt theo ! Kỳ tiên cô lấy cây Bạch giao kiếm, đọc thần chú rồi quăng xuống biển, liền hóa ra con giao long một sừng, rồi cỡi mà rượt theo. Đinh tiên cô lại lấy cái Hồ lô mà quăng xuống biển, đọc thần chú rồi hô rằng : Biển ! Tức thì cái hồ lô hóa ra một con quí rất lớn, rồi cũng cỡi mà rượt theo, Bạch tiên cô lấy ra một viên đá, quăng xuống biển mà đọc thần chú, rồi hô rằng : Biển ! Cục đá liền nổi lên mặt nước, hóa ra một con sấu, Bạch tiên cô bèn cỡi sấu đuổi theo. Bây giờ bốn vị tiên cô rượt nà theo, thì bỗng thấy giữa biển vùng nổi lên một mẫu thủy điện, Nương Nương hiện nguyên hình là con Rít nước, nên chung vào cổ nơi thủy điện mà lãnh thân bị nạn.

Nói về trên Mai hoa sơn, Bích u động, Đào Hoa Thánh mẫu đương ngồi, bỗng thấy một trận oản khí ở phía đông chạy qua, bèn than rằng : « Chẳng phải là ta không nghĩ tình thầy trò, mà để cho mi thọ nhục làm vậy, ấy là tại mi phạm ba điều giới cấm của ta, cho nên hôm nay phải chịu cái khổ hình ấy ». Nói rồi lại nghĩ rằng : « Nay việc đã đến đời này, ta phải đi cứu nó một phen, chẳng vậy thì nó ắt phải bị luân hồi mất kiếp ». Nói rồi bảo tiên nữ giữ gìn cửa động, bèn nương mây lướt gió tuốt xuống Đông hải, quả nhiên thấy Nương Nương đã hiện lại nguyên hình ; lúc

đang nguy cấp, Thánh mẫu liền lấy một bức khăn quăng xuống biển, rồi lấy tay mà chỉ, tức thì hóa ra một mẫu thủy điền, nên mới có chỗ cho Nương Nương ăn mình. Còn Thánh mẫu thì ở trên mây mà đợi bốn vị tiên cô.

Bây giờ bốn vị tiên cô hiệp nhau rượt đến, Hà tiên cô hươi cây Thư hùng kiếm, Kỹ tiên cô hươi cây Bạch giao kiếm, Đinh tiên cô hươi cây Trăm yêu kiếm, Bạch tiên cô cũng hươi cây Trăm yêu kiếm, áp tới muốn giết Nương Nương. Đào Hoa Thánh mẫu ở trên mây kêu mà nói rằng : « Bốn vị tiên cô xin dừng tay lại ». Hà tiên cô nghe kêu, bèn ngược mặt ngó lên, thấy Đào Hoa Thánh mẫu đang ở trên mây, bốn vị tiên cô bèn chấp tay chào, rồi hỏi rằng : « Chẳng hay Thánh mẫu đến đây có việc chi chăng ? » Đào Hoa Thánh mẫu nói : « Kim Tinh nương nương là học trò của ta, lúc nó hạ san thì ta có dặn dò nó phải vâng theo ba điều giải cấm của ta, một là dâm dục, hai là sát lục, ba là tửu nhục, bởi nó cãi lời ta, nên mới mang họa, bị chư vị tiên cô đánh nó ra thân thể như vậy, thì cũng là quá rồi, nay ta nghĩ tình thầy trò, nên không nỡ bỏ, mới hóa ra một mẫu thủy điền cho nó ăn thân, thôi thì bốn vị tiên cô hãy nghĩ tình ta mà dung nó một phen, nếu tiên cô mà chẳng khứng dung tình, thì ta bỏ nó cũng không dặng, chắc phải đánh với tiên cô một trận tại chốn Đông hải này cho biết thấp cao, thì chừng ấy xin chớ trách ta rằng vô tình ». Bốn vị tiên cô đều nói : « Nương Nương chẳng giữ thanh uy, phép đạo, lại ỷ mình pháp lực, sát hại sanh linh, nghịch thiên hành sự, bày ra ác trận mà khốn hại Tống trào phước tướng, bọn tôi phải hạ san mà phá trận, phạm nhâm

sát giải, ấy là cực chẳng đã đó mà thôi, nay Thánh mẫu muốn thâu nó mà đem về động, thì bọn tôi lẽ nào mà lại chẳng cho. Vậy thì Thánh mẫu hãy thâu nó đi, bọn tôi xin trở lại non tiên.» Nói rồi liền chấp tay từ biệt mà đi. Thánh mẫu thấy bốn vị tiên cô đi rồi, liền niệm thần chú, rồi lấy tay áo mà phất một cái, bỗng thấy cái khăn, và nguyên hình của Nương Nương, đều chun vào tay áo. Thánh mẫu cứu được Nương Nương rồi liền dâng ván giá võ trở về Bích u động, về đến nơi bèn xủ tay áo xuống, con Rít nước lọt ra nằm dưới đất. Thánh mẫu bèn niệm động chơn ngôn, rồi thổi ra một cái, bỗng thấy con Rít nước ở dưới đất lăn lộn một hồi, rồi hóa ra Kim tinh nương Nương như cũ. Thánh mẫu mắng trách một hồi, rồi cầm ở nơi Bắc quái lục mà luyện thuốc, chẳng cho ra khỏi động.

Nói về bốn vị tiên-cô về đến dinh Tống, rồi đem hết đầu đuôi các việc mà thuật lại cho Văn-Quảng nghe.

HỒI THỨ HAI MƯƠI

*Bình Nam Mãng, chư tiên về động phủ,
Dâng biểu chương, Tống tướng gặp gian thần.*

Dương-nguyên-soái nghe bốn vị tiên-cô về, bèn dắt Trương quân sư, Mộc-quế-Anh, Tuyên-Nương cùng chư tướng ra dinh nghinh tiếp. Bốn vị tiên-cô vào trướng ngồi rồi, Hà-tiên-cô nói: « Hôm nay yêu phụ đã bị Thánh-mẫu thâu về động rồi, »

bây giờ Diệp-tử-động thì chẳng khó chi, rồi đây Nguyên-soái bắt Mãng vương giờ nào cũng dặng, còn chỗ này thì chẳng phải là chỗ chị em tôi ở lâu dặng, đất Mãng đã bình rồi, chị em tôi phải kiêu mà về non tiên cho sớm. » Nguyên soái cùng chư tướng thấy đều bái tạ. Bốn vị tiên cô ra khỏi dinh, rồi giá vô dặng vàn trở về tiên động.

Dương tuyên Nương thấy bốn vị tiên cô về rồi thì đem thiên la địa võng cùng chiếu yêu kiến lên Thủy Liêm động mà trả lại. Đến nơi Vương Thiên lão tổ ra rước, rồi thâu cất mấy món bửu bối. Dương tuyên Nương tạ ơn rồi từ biệt trở về dinh Tổng.

Dương nguyên soái bèn nhóm hết chư tướng mà nghị kế đánh Diệp tử động.

Ngày mai Văn Quang bèn điềm Ngụy Hóa, Hồ giềng Hiền Dương hoài Ngọc, và Tiêu đình Quí dẫn binh ba ngàn đánh phá Diệp tử động. Động chúa là Quỷ nguyệt Cô nghe báo cả kinh, bèn thỉnh Mãng vương là Lâm phụng Cao ra trước trước mà nói rằng: «Bọn tôi trong động là những binh yếu ớt, chẳng kham việc chiến chinh, nay Nương Nương đã thác rồi, Tổng binh lại muốn đến phá động của tôi, tôi nghĩ lại cũng tại đại vương lòng tham thái quá, muốn đoạt thiên hạ của Tổng trào, gởi chiến thư qua Đại Tổng, làm cho Tổng chúa sanh giận, nên mới hưng binh văn tội, ấy cũng là tại đại vương, mình làm thì mình chịu, chớ có để cho liên lụy đến tánh mạng sanh linh trong động này. » Nói dứt lời rồi, chẳng đề cho Mãng vương

nói chiặng hết, bảo quân đuổi Mãng vương với hai vị Thừa tướng ra khỏi động. Mãng vương chẳng biết làm sao, nên phải đi ra, vừa khỏi động ước một lần tên, bị Hồ giềng Hiền dẫn binh vây chặt, rồi áp bắt Mãng vương với hai vị thừa tướng là Tiêu Bình với Lương Ngọc mà trói lại giải về dinh Tổng. Về đến nơi, Hồ giềng Hiền bèn vào trướng bẩm rằng : « Tôi đã bắt dạng Mãng vương và hai vị thừa tướng rồi nên phải về mà thỉnh công. » Nguyên soái nghe rất mừng, bèn bảo giải Lâm phụng Cao về cầm tù tại Phước lương thành, chờ về đến kinh cho Thánh hoàng phát lạc, còn Tiêu Bình với Lương Ngọc thấy đều chém quách. Nguyên soái phân phát rồi bèn nói với Trương triệu Hồ rằng : « Điệp tử động nó sợ binh oai của ta, chẳng dám chống cự, nên mới đuổi tôi chúa Mãng vương ra khỏi động, bần soái nghĩ lại cái tội ấy cũng nên tha, chẳng biết Quân sư ý ra thế nào ? » Lý bá Miêu nói : « Lời Nguyên soái luận đó rất hiệp binh pháp, ấy là Nguyên soái oai đức đều có. »

Rạng ngày Điệp tử động Quĩ nguyệt Cô khiến Phiến tướng là Hắc lý Bột Bột đến dinh Tổng mà dựng lễ cống và hàng biểu. Nguyên soái cả mừng thâu lễ cống và hàng biểu, rồi bảo Hắc lý Bột Bột về Điệp tử động mà báo cho Động chúa hay, rồi truyền lệnh thâu binh về Phước lương thành. Bây giờ chư tướng rất nên mừng rỡ.

Điặng nửa ngày thì Trương triệu Hồ vào trướng bẩm rằng : « Bần đạo mang ơn tri ngộ của Nguyên soái, nên phải theo mà đánh Nam mường, nay đất Mãng đã bình, Nguyên

soái công đã nên, vậy thì từ đây bản đạo xin kiêu biệt mà trở về núi ». Nguyên soái nghe Quân sư nói thì có ý buồn mà nói : « Từ Bồn soái gặpặng Quân sư đến nay, mong ơn dạy biểu công cán cũng dày, nay đất Mãng đã bình, thì lẽ phải theo Bồn soái về kinh mà an hưởng phú quý đặng Bồn soái báo đáp ơn sâu, sao lại muốn biệt nhau chi sớm lắm vậy. » Trương triệu Hồ nói : « Bản đạo lúc mới gặp Nguyên soái, chẳng qua là bình Mãng đặng báo cái ơn tri ngộ mà thôi, chớ cao quan hậu lộc là chẳng phải chỗ của bản đạo muốn đâu. » Nói rồi liền bước xuống bãi từ, Nguyên soái thấy vậy nước mắt chảy ra chẳng nỡ phân biệt. Trương triệu Hồ thấy Văn Quảng có lòng triều mến thì nói rằng : « Nguyên soái chớ buồn, ngày sau còn gặp mặt nhau nơi Kinh đô lại nữa. » Nói rồi liền cỡi con Kim qui từ biệt trở về Phụng hoàng san Kim cang động. Nguyên soái bèn truyền lệnh đại binh lên đường áp giải Mãng vương về Phước lương thành. Binh về đến Phước lương, Mạnh đình Quốc ra rước vào thành.

Ngày ấy trong thành bày yến thưởng công, bây giờ Dương nguyên soái đóng binh tại Phước-lương thành, bốn phía Phiên quốc nghe biết, thấy đều khuynh tâm qui phục.

Nói về Nam quốc vương là Mộc Kỳ, nghe Mãng vương bị bắt, thì trong lòng lo sợ, bèn triệu Thừa-tướng là Tư mã Không vào dền mà nói rằng : « Mãng vương bị bắt, binh Tống đại thắng, nay Văn Quảng lại đóng

bình tại Phước lương thành, chẳng khứng thâu về, thì chắc có ý xâm phạm Nam quốc, khanh có chức chi hay mà làm cho hần dưng nghi minh chẳng ? » Tư mã Không nói : « Lúc trước Nam mông, Tiêu và Thanh hai tướng, trốn qua nước ta, e tin ấy lậu ra Tổng tướng hay dặng, thì Văn Quảng ắt đề binh qua phạm nước ta lấy làm bất tiện, chi bằng dò Tiêu sĩ Giảng với Thanh thiên Hải vào tráo, rồi bảo quân đao phủ chém phứt đi, lấy thủ cấp khiến người giải qua Phước lương thành và sai quan đăm hàng biểu cống lễ qua đó mà dặng, thì Văn Quảng ắt vui lòng mà thâu nạp ». Nam vương nói : « Lời khanh rất hay, vậy thì trăm hãy y kế mà làm ». Bên bảo đao phủ phục nơi ngân loan điện, rồi truyền chỉ ra dò Tiêu sĩ Giảng và Thanh thiên Hải vào tráo kiến giá. Hai tướng nghe triệu, liền vội vã vào thành, đến ngân loan điện qui xuống tâu rằng : « Tôi là Tiêu sĩ Giảng và Thanh thiên Hải vào tráo kiến giá, chúc cho Bệ hạ ngàn tuổi ngàn tuổi. » Nói vừa dứt lời, hai bên quân đao phủ áp ra bắt hai tướng chém lấy thủ cấp rồi Nam vương bèn truyền lệnh đăm hai cái thủ cấp để vào hộp cây, mới sai Tư mã Không làm sứ đăm hàng biểu và cống lễ tuốt vua Phước lương thành ; quân sĩ vào phi báo, Dương nguyên soái dạy cho vào, Tư mã Không vào đến trung quân làm lễ xong rồi, Nguyên soái bèn hỏi rằng : « Người là người chi, đến đây có việc gì ? » Tư mã Không nói : « Tôi là thừa tướng bên nước Nam tên là Tư mã Không nay vâng mạng chúa tôi, đăm hàng biểu và cống lễ một xe, cùng hai cái thủ cấp của Mông tướng

là Tiên sĩ Giảng và Thánh thiên Hải, qua đây mà đầu hàng, xin Nguyên soái thâu nạp ». Nguyên soái nói : « Vậy xin thừa tướng hãy ở đỡ nơi quán dịch, đợi tôi dâng biểu về trào tâu với Thánh thượng coi người định ra thế nào ». Cách ít ngày lại có nước Xiêm và nước Hấp lý đều sợ binh oai Đại Tổng, đến dâng biểu đầu hàng. Nguyên soái liền làm bốn chương sai Dương kiến Trung đem về Biện kinh. (Dương kiến Trung này là cháu họ của Dương văn Quảng). Dương kiến Trung vâng lệnh dẫn mười tên quân từ biệt Nguyên soái mà đi. Nguyên soái bèn dặn rằng : « Nay các sứ ngoại quốc còn ở tại đây mà đợi Thánh chỉ, tướng quân phải đi cho mau về cho chóng mớiặng ». Dương kiến Trung lãnh mạng lên ngựa nhắm Biện kinh tấn phát ; ngày đi đêm nghỉ gần hai tháng đã đến Biện Kinh, vào khỏi Tuyên hóa môn, vừa đến ngo môn, thì Nhơn Tông thiên tử đã lui trào mà về cung rồi. Dương kiến Trung đứng bốn chương chưa được bèn trở ra ý muốn tìm quán dịch mà nghỉ ; bèn đi vợ vắn thì bỗng thấy một thấy cái kiệu lớn, tiền hô hậu ứng, rất nên oai chính, trong kiệu có một vị quan trưởng đang ngồi, mày râu mắt lớn, thấy Dương kiến Trung, bèn bảo quân mời theo về phủ. Dương kiến Trung tuy là đi theo mà trong lòng nghi ngại chẳng an, vị quan trưởng ấy lại mời Dương kiến Trung thẳng vào thư phòng mà ngồi, rồi hỏi rằng : « Tướng quân phụng chỉ đi binh Mãng, nay đã bình phục chăng chưa mà về sớm vậy ? » Dương kiến Trung nói : « Nam Mãng đã bình phục rồi nay vâng mạng Nguyên soái đem văn biểu về dâng, chẳng dè vừa đến nơi thì đã bãi trào rồi, chẳng hay đại nhơn là ai xin cho tôi biết ? » Vị quan trưởng ấy nói : « Ta

là quan Thái sư tại trào, tên là Trương Mậu ». (Nguyên Trương Mậu lúc trước muốn chém Dương hoai Ngọc, bị Lộ huê vương giải cứu, và tâu với vua mà cách chức đi, sau nhờ có Trương qui Phi ngày đêm năn nỉ với vua, vua cũng thương Trương Mậu đã biết lỗi mà chữa rồi, cho nên thăng cho va lần lần đến chức Thái sư).

(Xem tiếp tập 9)



TimSach.Com.Vn

*In, xuất bản và phát hành
tại nhà in*

TÍN-ĐỨC THƯ-XÃ

25, 27, 29, đường Tạ-Thu-Thâu

SAIGON



Điện thoại : 20.678

DƯ'ONG-VĂN-QUẢNG

BÌNH-NAM

TẬP THỨ CHÍN

(trọn bộ)

Khi Dương kiến Trung nghe nói tên Trương Mậu, thì giựt mình trong lòng nghi ngại, liền kiêu mà lui ra. Trương Mậu nói : « Tướng quân sai rồi, lúc này các việc trong triều và những biểu chương của mấy trấn ở ngoài cũng về một tay lão phân biện, nay cái biểu chương của tướng quân đem về đó cũng là việc cần lập, vậy thì giao cho lão, đừng lão vào cung lập tức mà tâu cho Thánh thượng hay, đừng có lãnh chỉ mà trở về Nam Mãng cho sớm ». Dương kiến Trung nói : « Ấy là việc bõn phận của tôi, lẽ đâu dám làm nhọc công cho Thái sư ». Trương Mậu nói : « Hễ là điều làm tôi đã thọ tước lộc, thì phải lo lắng việc triều đình, nay việc của tướng quân đây là việc triều đình, có lẽ nào mà lại nệ công khó nhọc hay sao ? » Dương kiến Trung nghe Trương Mậu nói nhảm lý, lại thêm lời nói khiêm cung lễ sĩ thì ngỡ là thiệt, bèn mở túi lấy biểu chương ra trao cho Trương Mậu. Trương Mậu tiếp lấy trở vào nhà sau, mới sanh ra một kế, bảo gia đình dọn tiệc tại sau vườn hoa nơi vọng nguyệt đình, lại sắp đặt hai mươi tên quân đồng trang ở tại vườn

hoa mà hầu lĩnh, rồi trở ra thơ phòng thỉnh Dương kiến Trung ra sau vườn. Dương kiến Trung theo đến vọng nguyệt đình, thấy diên yến ẽ hề thì thất kinh mà nói rằng : « Tôi đã mong ơn Thái sư muốn tâu giúp với Thánh thượng sao còn phải dãi tôi thêm trọng như vậy cho nhọc dạ Thái sư ». Trương Mậu nói : « Lão phu đi châu về chưa kịp dùng cơm, trong lòng đã đói, sẵn dịp lão gặp tướng quân, nên biếu trẻ nó dọn luôn một tiệc mà ăn uống với tướng quân chơi cho vui, rồi lão sẽ vào cung mà tâu với Thánh thượng, tướng quân chờ nghỉ ». Dương kiến Trung chẳng biết làm sao, phải ngồi lại mà ăn uống đàm đạo với Trương Mậu, ăn uống giây lâu, Dương kiến Trung trong lòng bức rức chẳng yên, nhớ đến việc muốn hại Dương hoài Ngọc lúc trước thì trong lòng thất kinh, bèn đứng dậy nói với Trương Mậu rằng : « Thái sư đã chẳng muốn tâu giúp, vậy thì xin trả cái biếu chương lại cho tôi, để ngày mai tôi tâu cũng được ». Trương Mậu nói : « Lão có một kế mà làm giàu lớn cho tướng quân vì xưa lão bị con của Văn Quảng là Dương hoài Ngọc nó làm nhục lão đến nỗi bị cách chức mà làm dân, lão không biết kế chi mà hại cho dặng cha con nhà nó, hôm nay lại gặp tướng quân tại Kim thủy kiều, thấy tướng quân ăn mặc như vậy thì định chắc là người ở ngoài Nam Mãng đệ biếu về trao, nên thỉnh tướng quân về đây, muốn lấy bản chương ấy mà giấu đi, rồi viết một bức thư giả, nói rằng Văn Quảng xưng mình làm Nam Mãng vương, nên bảo tướng quân lên về mà chở gia quyến ra Nam Mãng, bởi tướng quân hết ngày vì nước chẳng muốn đồng mưu với quân phản nghịch, nên đến phủ

ta mà đầu thú, nếu hại đặng cả nhà Văn Quảng rồi, thì ta sẽ bảo cử cho tướng quân giàu có vô cùng, làm quan nhưt phẩm, chẳng biết tướng quân ý ra thế nào ? » Dương kiến Trung nghe nói cả giận, vùng đứng dậy đá bàn đập ghế, rợn thịt đỏ hết và mắng lớn rằng : « Loài gian tặc, mi dám hại quốc khi quân, lại mong hãm hại kẻ trung lương, để mai ta với mi vào tại kim loan điện mà biện minh khúc trực ». Nói rồi liền chạy tuốt ra ngoài. Trương Mậu hô lớn lên rằng : « Hãy bắt nó cho ta ». Hai bên gia đình áp ra một lượt, đưa câu móc và dây vắn vào giựt Dương kiến Trung té nhào xuống đất ; rồi áp bắt trời lại.

HỒI THỨ HAI MƯƠI MỐT

Hại trung lương, Trương thái sư giấu biểu

Xét phủ đường, Bao tướng quốc minh oan.

Khi gia đình trời Dương kiến Trung rồi, Trương Mậu chỉ mặt Kiến Trung mà rằng : « Nghe theo ta thì ta tha, bằng chẳng nghe thì ta giết ». Dương kiến Trung trợn mắt nói lớn rằng : « Ta không dè hôm nay ta sa vào tay đứa gian tặc. Ta nói thiệt, dầu cho ta có thác đi nữa thì ta cũng vì nước cho hết ngay, há đi nghe lời độc ác của đứa gian mà hại người trung trực hay sao mà mi phòng bão ». Trương Mậu cả giận bảo gia đình lấy roi ngựa mà khảo hoải, lại kêu gia đình mà dặn rằng : « Dương kiến Trung đi dây ắt cũng có từng nơon đi theo, e nó lậu việc ra ; vậy thì bọn người hãy ra ngoài giả ý nói với chúng nó rằng, ta muốn cho chúng nó ăn

người vào sau vườn hoa, người sẽ cho ~~ăn~~ uống ». Năm người mừng rỡ, mà nói với nhau rằng : « Cha chả, thật bọn ta may quá ». Nói rồi liền đi theo gia đình ra đến sau vườn, quả nhiên thấy rượu thịt ề hề, năm người khoái chí, ăn uống say vui, tay chơn rủ liệt, bị gia đình bắt trời đem quăng xuống giếng chết hết.

Nói về Vương thế Giao đi đến trước phủ, không thấy năm người thì thất kinh, không biết Dương tướng quân đã ra chưa ; bèn đứng lại dò chờ coi trong phủ có người đi ra dặng hỏi thăm. Trong chừng một khắc, thấy một ông già ở trong phủ đi ra, tay cầm bầu rượu, Vương thế Giao bèn chạy theo xá ông già ấy một xá mà hỏi rằng : « Tôi xin, hỏi bác một chuyện, có một vị Dương tướng quân vào phủ đã lâu, sao đến bây giờ mà chưa thấy ra ? » Ông già ấy ngó Vương thế Giao mà cười rằng : « Thật người cũng khéo lựa người mà hỏi thăm đó, vì ta sanh bình hay ưa có một việc làm lành, thuở nay chẳng hề hại ai, nếu người hỏi nhầm người khác, thì tánh mạng người ắt chẳng còn rồi ; ta nói thiệt cho người biết mà tránh điều họa hại, Dương tướng quân ấy có nghịch chi với thái sư nên hôm nay đã sa vào lưới rập rồi, thoát đâu cho khỏi, còn năm tên quân đi theo, Thái sư mới vừa gạt ra sau vườn mà giết hết rồi. Nếu người là kẻ tùy tùng của Dương tướng quân, thì trốn đi cho mau ; nếu không thì tánh mạng của người cũng không khỏi dặng ». Vương thế Giao nghe nói thất kinh, liền lay tạ ông già, rồi chạy đến bên thành mà nói cho bốn người kia hay rằng : « Nay tướng quân lâm vào Trường phủ,

nên đã bị giết rồi, bọn ta là quân lính cự sao nổi với Thái sư, chỉ bằng trốn tuốt về quê hương thì mới sống được. » Mấy tên kia nghe nói sợ run, liền hỏi nhau đèo ngựa chằm cửa Tuyên hóa môn chạy ra, chẳng dè ngày ấy Bao Công đi ra ngoài thành nơi mấy hương thôn mà khuyến khích dân về việc ruộng nương, vừa lúc chánh ngọ, bèn trở về thành, đi đến Tuyên hóa môn gần muốn vào thành, bỗng thấy có mấy tên quân sĩ dắt một con thiên lý mã yên lạc sẵn sàng, giống như ngựa của quân dinh vậy. Bao Công ngồi trong kiệu thấy vậy, bèn bảo kẻ tả hữu bắt hết mấy tên quân và con ngựa ấy lại. Triệu Hồ lãnh mạng áp tới bắt đặng hai tên quân và con ngựa, còn ba tên kia chạy tán lạc hết. Bao Công về đến phủ rồi, liền nổi trống thăng đường, bảo dẫn hai tên quân ấy ra. Hai tên ấy ra đến án đường quì xuống, thì Bao Công bèn hỏi rằng : « Hai người tên họ là chi hãy nói cho ta nghe ? » Hai tên ấy bèn rằng : « Hai tôi tên là Vương thế Giao và Trần văn Báo. » Bao Công hỏi : « Hai người ra thành làm việc gì thấy ta lại chạy vậy ? » Vương thế Giao nói : « Tôi là quân xung cấm ở ngoài thành bảy mươi dặm, nhưn vào thành có việc quan, rồi trở về nhà, gặp quan lớn trốn tránh không kịp, nên chạy bày xin quan lớn thứ tội. » Bao Công nghi là nói dối nên nạt rằng : « Người tới giữa này mà còn dám nói xáo với ta sao, người đã nói người ở gần đây, ta coi con ngựa này, dây cương và yên đai sẵn sàng, lại có mang lục lạc, rõ ràng là ở xa mà đến, người cỡi con ngựa này chắc là người ở phương xa lên vào kinh thành mà thám dò, người còn dám nói dối với ta sao, người hãy nói con ngựa này vốn

thiệt của ai, người bắt trộm ở đâu, hãy nói thiệt cho mau, thì khỏi bị trọng hình. » Bao Công nói rồi liền hối đâm roi kệp ra. Hai bên ứng tiếng như sấm nổ rền, có mấy tên quân vạm vỡ, đâm roi kệp ra quăng xuống đất. Vương thế Giao xem thấy hồn phách rụng rời, bèn cúi đầu lạy lia mà nói rằng : « Xin đề cho tôi khai thiệt. » Bao Công gật đầu mà nói : « Hãy khai thiệt cho mau. » Vương thế Giao và run và nói rằng : « Tôi thiệt là quân sĩ ở tại Kinh thành, theo Dương nguyên soái đi đánh Nam mông, nay Nam mông đã bình, Mông vương cũng bắt đặng rồi, Nguyên soái đồn binh tại Phước lương thành, Phiên bang các xứ đều sợ binh oai của Nguyên soái, đều nạp biếu đầu hàng, tấn cống lễ vật, Nguyên soái chẳng dám tự chuyên, nên sai Dương kiến Trung suốt đêm đem biếu về Kinh lâu cho Thiên tử hay đặng rõ tình hình mà định đoạt ; khi về đến Ngộ môn thì thành giá đã bầu tráo, Dương tướng quân bèn trở ra, đến Kim thủy kiều, vừa gặp Trương Mậu, va giã ý khiếm nhường mời thỉnh, gạt Dương tướng quân vào phủ, ý muốn toan mưu hãm hại, tôi nhơn hỏi thăm người ở trong phủ đã đặng thiệt tin, nay Dương tướng quân còn ở trong phủ Trương Mậu, không biết sống thác lẽ nào, ấy là tình thiệt tôi khai ngay, xin lão gia dung thứ. » Bao Công nghe nói thì ngầm nghĩ mà nói : « Nếu vậy thì quả rồi. » Nói dứt liền bõ quân giam hai tên ấy lại trong phủ. Bao Công ngồi nghĩ một mình, muốn đề mai sẽ vào tráo mà tâu cho Thiên tử hay, lại e đêm nay Dương kiến Trung bị hại, nghĩ vậy liền bảo Trương Long dẫn hai trăm quân tráng, tức thì lên kiệu tuốt đến phủ Trương Mậu, rồi truyền lệnh bao vây bốn phía,

Bao Công vào thẳng đến trung đường, Trương Mậu nghênh tiếp mời ngồi, rồi hỏi rằng : « Thừa tướng đêm hôm đến đây có việc chi chăng ? » Bao Công nói : « Tôi nghe Thái sư mưu hại Dương kiến Trung, xin hãy tha ra. » Trương Mậu nói : « Trong phủ của ta đây có Dương kiến Trung nào ở đâu, Thừa tướng chớ nghe chi lời người ngoài, đêm hôm tư lịnh đến tra xét phủ trách của đại thần, ngày mai tôi sẽ vào trào tâu cho Thiên tử hay thì tội ngài chẳng nhỏ ». Bao Công nghe nói, râu cộp đứng lên, bèn hét lên rằng : « Quân của ta ở đâu, bây hãy xét hết cho ta coi ». Bao nhiêu quân tráng vàng lịnh, đèn đuốc nổi lên sáng như ban ngày tra xét khắp hết trong ngoài, xét đến sau vườn thấy Dương kiến Trung bị trói tại vọng nguyệt đình, Trương Long bèn bầm cho Bao Công hay. Bao Công bèn dạy mở trói cho Dương kiến Trung và dắt về phủ. Trương Long lại bầm rằng : « Sau vườn hoa có năm cái thây ở tại dưới giếng ». Bao Công tra nghiệm rõ ràng rồi lên kiệu về phủ. Lúc ấy các quan văn võ đều hay, Lộ huê vương cũng nghe rõ việc ấy.

Trời vừa canh năm, Lộ huê vương vào trào, các quan quan đại thần là Văn ngạn Bác, Lữ tử Khiên, Trương Mậu và Vương văn Nguyên ra trào nghênh tiếp, vào đến triều phòng rồi Vương văn Nguyên bèn hỏi rằng : « Chẳng hay Thiên tử hôm nay vào trào có việc chi chăng ? » Lộ huê vương nói : « Ta nghe Trương thái sư ám hại trung lương, nên phải vào trào mà coi Thánh thượng sửa trị thế nào ». Trương Mậu đứng một bên gục đầu thất sắc lâm thính chẳng nói rằng chi hết, giây phút Bao Công cũng vào trào, ngó thấy Lộ huê vương bèn qui xuống tưng hô thiên tử. Lộ huê vương liền nói :

« Khanh hãy đứng dậy ». Vừa dứt lời, bỗng nghe chuông kiểng
đương reo dậy, trống long phụng gióng rền, Nhơn Tông
thiên tử giá ngự ra trào, chư vị công khanh đều qui
xuống tung hô vạn tuế. Thiên tử bèn hạ chỉ rằng : « Khanh
đứng hãy bình thân ». Các quan đều đứng dậy phân ra hai
bên, xảy thấy Bao Công bước ra tâu rằng : « Hôm qua tôi
vâng chỉ đi khuyến nông, lối giờ ngọ trở về, vừa vào đến
Tuyên hóa môn, bỗng thấy hai tên quân sĩ dắt ngựa đi ra ;
tôi sanh nghi bèn bắt về phủ vấn tra, mới rõ là quân của
Đương kiến Trung là tướng của Bình Mãng Đại nguyên soái,
sai đem văn biểu về trào, khi về vừa đến ngọ môn thì thánh
giá đã hồi cung rồi, Đương kiến Trung muốn trở ra quán
dịch mà nghỉ, dọc đường lại gặp Trương thái sư già ý dụ
đem về phủ, rồi bắt trói tại sau vườn nơi vọng nguyệt dinh,
đánh khảo khổ sở, muốn giết cho tuyệt di, lại bắt năm
người tùy tùng mà xó hết xuống giếng, tôi thăm nghiệm đã
rõ ràng bằng cờ, còn hôm qua mà tôi xét phủ Trương thái sư
trước, ấy là vì sợ lộn việc ra mà Trương thái sư hại Đương
kiến Trung đi thì ắt làm hư việc cả của triều đình ».
Nhơn Tông nghe tâu cả giận, bèn đòi Trương Mậu đến mà
quở rằng : « Trẫm chưa hề khi phụ chi khanh, sao khanh lại
đem lòng gian trá chi cho lắm vậy ? » Trương Mậu tâu rằng :
Hôm qua bãi trào, tôi về dọc đường vừa gặp Đương kiến
Trung, nguyên tôi với va vẫn có quen biết với nhau, nên tôi
thỉnh va về phủ mà đãi va, chẳng dè va ăn uống no say rồi
đạp bàn, đá ghế, lại chưởi đánh tôi tơi bời từng bưng, trong
con giận dữ tôi chẳng kịp tâu cho bệ hạ hay, bèn trể bắt va
trói lại mà trị cái tội ấy, thiệt là tội tôi cũng đáng muôn
thác, xin Bệ hạ xét lại ».

HỒI THỨ HAI MƯƠI HAI

Tuân phép nước đũa nĩa bị đầy,

Vâng chiều vua tôi hiển lãnh trước.

Thiên tử nghe Trương Mậu tâu rồi, bèn hạ chỉ triệu Dương kiến Trung vào trước bệ mà hỏi rằng : « Khanh nơi giữa tiệc mà nhục mạ đại thần quốc thích lại uống rượu say rồi đập đồ ve vàng chén ngọc, đánh chưởi đại thần, ấy là vô lễ lắm ». Dương kiến Trung quì xuống tung hô rồi tâu rằng : « Thần tử vâng lệnh Dương nguyên soái ngày đêm hối hả về Kinh, có lý nào lại dám uống rượu say sưa. Muôn tâu Bệ hạ : Khi thần về đến ngọc môn thì thành giá đã lui vào cung rồi, lúc ấy tôi muốn trở ra quán dịch mà nghỉ, chẳng dè đi dọc đường vừa gặp Trương thái sư, người hỏi thăm căn do, rồi thỉnh tôi về phủ hứa đề tâu dùm cho tôi ; tôi nghĩ vì văn biểu ấy là việc cần kíp, cho nên tôi mừng lắm, vội vả trao văn biểu cho người, ai ngờ người lại đem văn biểu mà giấu đi, rồi viết một phong thư giả, bảo tôi ra mà thủ cáo rằng Dương nguyên soái lập mình làm Mãng vương, nên khiến tôi đem thư về lên chớ gia quyến ; người muốn làm như vậy đang giết cho hết cả nhà Dương nguyên soái mà báo cừu xưa, tôi thấy việc bất trung bất nghĩa như vậy dầu có thác tôi cùng chẳng nghe theo ; Thái sư bèn nổi giận, trối tôi tại vọng nguyệt đình mà đánh, ý muốn giết tôi luôn, xin Thánh hoàng xét lại cho kẻ hạ thần nhờ ». Lộ huê vương bèn bước ra tâu rằng : « Việc này tôi đã biết rồi, vì ngày trước Trương Mậu xưng ra lãnh chức Nguyên soái ý muốn đề binh đi đánh Nam Mãng, có con Dương văn Quang là

Dương hoài Ngọc muốn lãnh ấn tiên phuông, Trương Mậu lại muốn giết đi, may có tôi đi săn bắn trở về cứu Dương hoài Ngọc khỏi chết, sau nghe Dương văn Quảng trốn ẩn trong nhà, tôi mới bảo cử Văn Quảng làm soái, và đoạt binh quyền của va đi, nên va cứu oán trong lòng, nay muốn toan mưu hãm hại cả nhà Văn-Quảng, ấy rõ ràng thiệt như vậy, va lại chẳng biết Nam Mãng là nước mạnh mẽ, rất dồi tài mưu trí đồng như Văn Quảng mà còn quyết chiến hơn mười năm, mới bình phục được, chớ như Trương Mậu là một đứa thơ sanh, chẳng biết liệu trong mình, nay còn dám cả gan muốn bảo cứu riêng mà hại cho hư việc cả trào đình, luận các tội ấy ra, thiệt đáng tru di tam tộc mà răn những tôi gian nịnh đó Bệ hạ ». Lúc ấy Trương Mậu quí mọp trước kim giai, duy cần cho còn tánh mạng mà thôi, chớ chẳng dám chối cãi chi nữa. Nhơn Tông trông lòng tuy muốn tha Trương Mậu, song chẳng biết nói sao, nên phải xử rằng : « Trương Mậu tội đáng muôn thác, nghĩ về phò chúa cũng có công, nên tạm tha cho khỏi thác, song phải phát phối ra Lãnh nam mà làm lính ». Trương Mậu tạ ơn, Rồi đó Nhơn Tông bèn sai quan Lễ bộ thượng thư là Vương đức Dụng đệ chiếu ra Mãng địa, khiến giải Mãng vương là Lâm phụng Cao về Kinh mà trị tội. Còn các nước kia thì cho đầu hàng, lại bảo Văn Quảng chọn ngày tốt thân binh về trào. Vương đức Dụng lãnh chỉ dẫn kẻ từng nhơn, nhằm Phước lương thành tấn phát, Thiên tử lại hạ chỉ sai Trần bá Tường áp giải Trương Mậu và gia quyến ra Lãnh nam. Các việc xong rồi, Bao Công bèn cấp mã ra qui xuống tàu rằng : « Tôi chưa vàng

chỉ mà xét phải trách của đại thần trước, tuy là có công, song chẳng khỏi tội, vậy thì lấy công mà trừ tội, lẽ phải cách chức Thần đi mới dặng ». Thiên tử thấy Bao Công lòng ngay dạ thẳng vậy thì thương mà nói : « Khanh ở trào đã ghe phen lập nhiều công lớn, chia lo với trăm thì có tội chi mà khanh ái ngại ». Lộ huê vương nói : « Bao Chuẩn làm người ngay thẳng, chẳng chút tư vị, về thi Bệ hạ hãy để cái chức lại, phạt bổng cũng nên ». Nhơn Tông phải nghe lời Lộ huê vương bèn hạ chỉ rằng : « Bao Chuẩn chưa vâng Thánh chỉ, mà xét phải trách của đại thần trước, phạt bổng bốn tháng ». Bao Công lại tâu rằng : « Trương qui Phi ghe phen khẩn cầu với Bệ hạ và vinh sủng cho cha, thì trong ngoài ắt có tư thông với nhau mà ám hại trung lương đại thần, thì cũng không khỏi tội. » Nhơn Tông nghe tâu thất kinh, bèn nói với Bao Công rằng : « Việc của Trương Mậu thì có can chi với Qui phi, sao khanh lo xa lắm vậy ? » Lộ huê vương nói : « Ngày trước Trương Mậu đã bị cách chức rồi, nếu chẳng có Trương qui phi kiếm lời to nhỏ mà mé hoặc Bệ hạ, thì hôm nay Trương Mậu có dẫu mà dặng chức Thái sư, vậy thì Trương qui phi chạy dẫu cho khỏi cái tội ấy ». Nhơn Tông chẳng biết làm sao, phải hạ Trương qui phi xuống làm mỹ nhơn. Quan Thái giám là Trần Lâm lãnh chỉ vào tây cung mà đọc cho Trương qui phi nghe. Trương qui phi tạ ơn, rồi thay đổi sắc phục, rưng rưng nước mắt, đi qua Khánh dương cung mà ở. Bao Công tạ ơn. Nhơn Tông lui già, các quan trở gót ai về dinh nấy. Bao Công lay tạ Lộ huê vương rồi dắt Dương kiến Trung về phủ mà dưỡng bệnh. Bao Công lại xuất ra năm lượng bạc, bảo kẻ tả hữu mua quan quách mà chôn năm tên quân bị giết.

Nói về Dương nguyên soái đang ở tại Phước lương thành, bỗng nghe quân vào báo có Thánh chỉ ra đến. Dương nguyên soái liền vội vã bảo dọn hương án mà nghinh tiếp thánh chỉ. Vương đức Dụng đến gần bàn án, đọc thánh chỉ rằng :

Vâng trời nường vâng, Hoàng đế chiếu rằng :

« Tướng thì chuyên lo việc ngoài, quân thì giữ binh oai sát phạt, nay Dương văn Quảng phụng chỉ chinh Mãng, cò ra đặc thắng, ngựa đến thành công, trăm mười phần vui đẹp ngời khen. Nam Mãng vương là Lâm phụng Cao, đam lòng phản nghịch, tội ác chẳng dung, phải giải về Kinh mà gia hình trị tội, còn bao nhiêu gia quyền của hắn, và gia quyền của quán thần của hắn, thì trăm lạy lòng nhân mà tha hết ; qua việc các nước đến đầu, thì phải y theo hết lòng qui thuận, mỗi năm phải tần công xưng thần. Nay Nam Mãng đã bình rồi, Khanh phải thân binh về trao, cho trăm phong thưởng »

Dương nguyên soái tạ ơn, rồi thất đãi Vương đức Dụng, nhưn hỏi qua việc Dương kiến Trung về trao dâng biểu thì Vương đức Dụng liền thuật hết đầu đuôi các việc : Dương nguyên soái nghe nói bèn than rằng : « Nếu chẳng có Bao Công thì cả nhà tôi tánh mạng hết rồi ».

Rạng ngày Dương nguyên soái thâu hết đồ cống lễ của các nước, rồi cho sứ về, còn bao nhiêu gia quyền của Lâm phụng Cao và gia quyền của Phiên quan, thấy đến tha hết, Lâm phụng Cao thì bỏ vó tù xa, sấm sủa sẵn sàng dựng có hồi binh thì trời đã tối.

Qua bữa sau nguyên soái bảo quan Thượng thư là Vương Bân ở lại trấn thủ Phước lương thành, rồi nổi ba tiếng súng, kéo binh nhắm Biện kinh đi về ; đi đến các nơi

quận huyện đều ra nghinh tiếp thì Văn Quăng cũng lấy lễ đãi
đăng. Về đến Biện kinh đóng binh ngoài thành, Dương nguyên
soái và chư tướng đều vào Hoàng thành, đi đến ngo môn
quan Huỳnh môn liền vào trước sân châu mã tâu rằng : « Muốn
tâu Thánh thượng ! Nay Dương nguyên soái chinh Nam
đắc thắng hồi trào còn ở ngoài ngo môn mà hầu chầu. » Nhơn
Tông rất mừng, bèn hạ chỉ cho vào, Dương văn Quăng vào
quỳ trước kim giai tung hô vạn tuế. Nhơn Tông dạy binh
thần, và cho ngồi nơi cầm đôn. Văn Quăng tạ ơn, rồi Nhơn
Tông lại nói rằng : « Khanh bình Nam mười năm, công lao rất
lớn, vậy thì hãy đem cái bộ công lao mà dâng cho trăm rổ,
đặng trăm có luận công mà thăng thưởng. » Nhơn Tông nói rồi
truyền chỉ bày yến tại Hiền khánh điện mà thưởng công,
lại bảo Văn ngạn Bắc với Bao Công bồi yến. Rượu đã ba
tuần, Văn Quăng bèn bước ra trước điện quỳ xuống tạ ơn, rồi
tâu rằng : « Thần phụng chỉ bình Mãng hao tổn đại tướng rất
nhiều, thiệt là tội của thần rất lớn. » Nhơn Tông nói : « Khanh
đã hết lòng vì nước, bình phục Nam mông có tội chi mà ngại,
còn những tướng tử trận, thì trăm sẽ phong ẩm cho con
cháu đời đời, mà đền cái ơn hết ngay vì nước. » Dương văn
Quăng tạ ơn lui về.

Rạng ngày Nhơn Tông ngự trào, các quan văn võ triều bái
tung hô xong rồi, Nhơn Tông bèn triệu Dương văn Quăng
và chư tướng đi chinh Nam vào đền Kim loan điện mà thọ
phong. Dương văn Quăng vàng chỉ dắt hết chư tướng vào
quỳ trước kim giai tung hô vạn tuế. Nhơn Tông bèn bảo
quan Lễ bộ mở sắc phong ra mà đọc rằng :

Dương văn Quăng phong làm Bình nam vương, Dương
hoài Ngọc làm Oai viên hầu, Vương định Lục làm Tịnh nam
hầu, Hồ giêng Hiến làm Trung đông hầu, Lý bá Miêu làm
Phụ tín hầu, Dương Đường làm Xương ninh hầu, Mạnh định
Quốc làm Định nam hầu, Ngụy Hóa làm Qui thuận hầu, Tiêu
đình Quý làm An nam hầu, Dương kiến Trung làm Tín đông
hầu, Trương triều Hồ làm Hộ pháp chương giáo đại thần
tiên, Hà tiên cô, Đinh tiên cô, Kỷ liên cô và Bạch tiên cô,
đều phong làm Vô lượng đại đức tiên cô, phong Mộc
quế Anh làm Quận quân nhất phẩm phu nhân,
Dương tuyên Nương làm Quận quân nhất phẩm phu
nhân, Phương phi Văn làm nhị phẩm phu nhân, Kim
Liên kiều làm Nhị phẩm phu nhân, Tiêu thượng Dung
làm nhị phẩm phu nhân.

Còn những tướng tử trận đều gia phong : Nhạc Văn
làm Trung đông hầu, Dư Đức làm Phụ đức tướng quân,
Dương hoài Ân làm vô địch tướng quân, Dương văn Long
làm phụ nghĩa tướng quân, Mã Ân làm Phụ thắng tướng,
Cao Minh làm Phụ thuận tướng quân, Triệu Ninh làm Phụ
đức tướng quân. Còn bao nhiêu tướng tá thấy đều gia
phong tước lộc ; những cha mẹ vợ con của binh tử trận
cũng đều thăng thưởng.

Thiếu tử gia phong cho tướng tử trận họ chỉ bảo đem

MÀ RÀNG CHÚNG, LẠI BẢO ĐEM NHỮNG BẠC VÀNG LẤY ĐẶT LẠI
THÀNH PHƯỚC LƯƠNG, PHÂN RA MÀ THƯỞNG CHO QUÂN SĨ, CÒN
BAO NHIÊU MINH CHÂU BẦU VẬT ĐỀU THẦU VÀO KHO, LẠI BẢO VĂN

Quảng re n . giáo trưởng mà tổ đại kỳ và những tướng sĩ
tử trận. Công cuộc xong xuôi Thiên tử lại truyền lệnh bày
diên yến khao thưởng tam quân tướng sĩ.

Từ đây Dương văn Quảng an hưởng sang giàu ở nơi
Vô nịnh phủ, thông thả đến già. Sau nhà Tống lại bị Kim
xâm lấn, thì có Nhạc Phi ra làm Soái giúp nước mà dẹp
giặc Kim, đó là việc về sau chớ truyện này tới đây đã hết.

Truyện Dương Văn Quảng đến đây là hết
Cảm ơn quý khách đã ủng hộ: www.timsach.com.vn
Mọi góp ý xin liên hệ email: info@timsach.com.vn
hoặc : phongvi102@timsach.com.vn

Tìm Sách
ACTA

www.timsach.com.vn

TimSach.Com.Vn

In, xuất bản và phát hành
tại nhà in

TÍN-ĐỨC THƯ-XÃ

25, 27, 29, đường Tạ-Hu-Thân
SAIGON



Điện thoại : 20.678